

drept marea actriță, să fie urmărite și să se bucure, vreme de câteva ore, de neajunsurile celebrității. Acum câțeva vreme, agențiile telegrafice au transmis știrea că Greta Garbo va pleca, pentru vreme mai îndelungată, în Italia, unde are de gând să se odihnească după munca istovitoare din studiouri. Bineînțeles că și în jurul acestei călătorii s'au făcut zeci de ipoteze și s'au lansat diferite șvonuri. Astfel, au fost unii cari au susținut că Greta Garbo va vizita Italia și va cerceta mai ales toate locurile pe unde a trecut Eleonora Duse, pe care are de gând s'o interpreteze într'un viitor film. Alții au susținut însă, că este vorba de căsătoria marei actrițe, cu faimosul dirijor din Philadelphia, Stokowski.

UN RĂSPUNS DIPLOMATIC

Bineînțeles că secretarii Gretei Garbo au dat desmințire șvonului acesta. Nimeni nu i-a crezut, căci afirmațiile, ca și desmințirile secretarilor particulari, nu sunt luate în serios. În schimb însă, gazetarii au ieșit în întâmpinarea lui Stokowski, la sosirea acestuia în Italia și după o discuție, în care s'a pomenit de compozitorii moderni, de frumusețile Italiei și de tot felul de alte lucruri, lipsite de interes, un gazetar a aruncat din întâmplare și o întrebare în legătură cu șvonul despre căsătoria Gretei Garbo cu maestrul Stokowski.

Stokowski a dat atunci un răspuns, care a fost interpretat, după cum i-a convenit fiecăreia dintre părți:

— Sunt dispus să discut despre muzică și despre orice altceva doriți, dar nu despre viața mea particulară.

Prin urmare, celebrul dirijor nici n'a confirmat, dar nici n'a desmințit șvonul acestei căsătorii. Rămâne de văzut ce va aduce viitorul.

IN VIZITĂ LA AXEL MUNTHE

După ce a făcut câteva vizite în principalele orașe italiene, Greta Garbo, care călătorește sub numele ei adevărat de Margareta Luise Gustafson, s'a retras la Ravello, unde este mușafira lordului Grimthorpe, proprietarul vilei Cimbrone. Greta Garbo călătorește cu un pașaport american, emis anul acesta, în care se face mențiunea că d-na Margareta Luise Gustafson este de naționalitate suedeză și s'a născut în anul 1902.

Imediat după sosirea maestrului Stokowski, Greta Garbo a pornit, cu acela despre care se crede că-i va fi soț, să-i facă o vizită scriitorului Axel Munthe, la Anacapri. Traversarea au făcut-o la bordul unui yacht particular și au debarcat la Marina di Capri. Nimeni dintre numeroșii turiști, cari se aflau la debarcader n'au recunoscut în femeia îmbrăcată cu o simplă manta de ploaie, având un basc pe cap, părul strâns la spate și ochelari de soare, pe marea actriță. Mai degrabă părea o bonă în concediu. Dealtfel, la întoarcere spre Sorrento, a călătorit la bordul unui vaporetto, pe puntea de clasa III-a.

La Capri au tras la hanul „Paradisul”, unde au mâncat niște sandwich-uri pe care le aveau la ei și au băut vin. Apoi au vizitat turnul Mattarita și s'au îndreptat spre vila poetului Axel Munthe, la San Michele.

Când Stokowski s'a anunțat secretarului lui Axel Munthe, a primit un răspuns negativ. Numai la insistența dirijorului, care a arătat că se află în tovărășia marei actrițe, Axel Munthe a acceptat să-i primească, pentru o vizită de o jumătate de oră. După aceea, Stokowski și Greta Garbo au vizitat vila scriitorului, admirând faimosul sfinx dela Anacapri.

FIERBERE LA RAVELLO

Vila Cimbrone a lordului Grimthorpe este asediată. La intrarea parcului, face de gardă o patrulă de carabinieri, deoarece de câteva zile încoace, decând s'a aflat că Greta Garbo este oaspetea lordului, au sosit în localitate mii de vizitatori, cari doresc s'o vadă. Lordul Grimthorpe a dat dispoziție să se închidă porțile parcului, pentruca oaspeții săi să nu fie turburați. Dealtfel, Greta Garbo și maestrul Stokowski nu mai vizitează orașul, deoarece ar risca, din cauza entuziasmului admiratorilor lor, să sufere serioase neplăceri.

Ziaristii n'au disperat, cu toate acestea. Zi și noapte fac de gardă la porțile parcului, așteptând momentul favorabil pentru a lua o poză inedită a celebrei actrițe. Până astăzi însă au înregistrat numai insuccese. Unul dintre reporterii fotografi, mai isteț, a încercat să pătrundă în parc, sărind gardul într'un loc mai puțin supravegheat. Dar nici el n'a avut succes, căci toți servitorii vilei sunt concentrați și fac de gardă, iar mai înainte ca inoportunul vizitator să-și poată realiza planul, a fost expulzat din vila Cimbrone.

După cum se vede, odihna Gretei Garbo în această „lună de odihnă” este foarte relativă. Poate că este mai neliniștită decât în toiu ocupățiilor, la Hollywood.

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă **RADIO-ADEVERUL**

Michel

**Rouge de buze, are
acel „ceva”, care
place oricărui bărbat**

★ Dacă bărbatul ales se plânge că rouge-ul Dv. de buze nu-i place - parfumul său prea pătrunzător - aspectul unsuros - atunci încercați MICHEL. El are ceva, ce place fiecărui bărbat. Parfumul său este absolut seducător. Modul compoziției sale menține gura fragedă, ca a unui copil. Pretutindeni, în toată lumea, femeile cari au experiență în arta dragostei, preferă MICHEL. Dacă și Dv. doriți ca romantismul vieții Dv. să persiste și să faceți mereu noi victorii - atunci refugiu Dv. este MICHEL.

7 TONURI INCANTĂTOARE:

Blonde, Brunette, Cherry,
Vivid, Capucine,
Raspberry, Scarlet.
Mărimi: de lux, mare,
popular.

Intrebuințați pentru des-
vârșirea ensemble-ului Dv.,
fardul MICHEL, rouge-ul
durable, și cosmeticul de
ochi, care nu ustură și re-
zistă la apă și umezeală.

Luati seama!

Contra Gripei

*Acetate
tablete* **Togal**

Remediu sigur la:
**Reumatism Gripă
Gută Nevralgii
Sciatică Răceală
Dureri de cap**

IN AMBALAJE
DE 42, 14 ȘI 3
TABLETE

CITIȚI

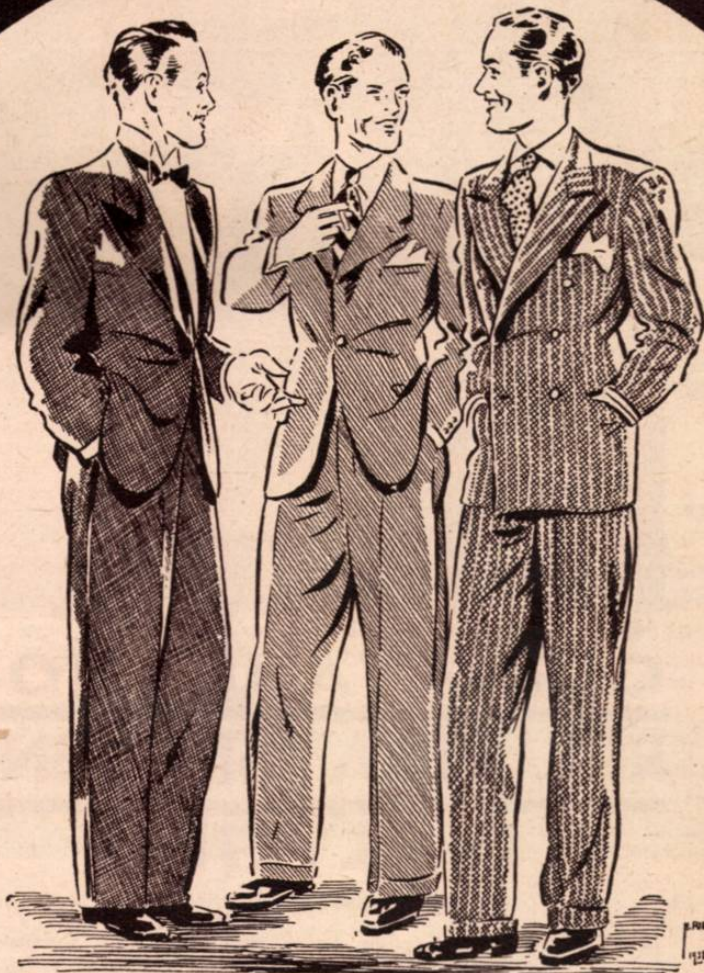
**Adeverul Literar
și Artistic**

Cea mai răspândită revistă literară

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

Au sosit
STOFE
FINE
pentru costume

*La Vulturul de Mare
cu prestele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co. S.A.

STR. BAZACAI STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

UN SĂPUN EXCEPTIONAL

pentru toaleta Dv.,

deoarece este mai mult
decât un săpun — este
un produs de înfrumuse-
țare. Uleiul d'olive, care
intră în compoziția lui,
catifelează pielea și dă
tenului frăgezime.

20 Lei
BUCATA

↑ CARNIVALUL ISTO- RIC DELA SIEBNEN, IN ELVEȚIA

În fiecare an are loc în localitatea elvețiană Siebnen, cantonul Schwyz, o mare procesiune de carnaval, la care se adună și populația din împrejurimi. Se poartă cu acest prilej, măști, confecționate în majoritate, la Lötschenthal. Acolo măștile se cioplesc din lemn și se împodobesc apoi cu piele de căprioară. În fotografia noastră, o veche mască din Lötschenthal, monstrul Tschaggätaen cu două japoneze.

„TINERII” PĂRINȚIA 17 COPII!

Perechea Pugh din Ellesmere, Shropshire, Anglia, are — după o căsătorie de 29 de ani — 17 copii, dintre cari o parte sunt căsătoriți. Soții Pugh au și 10 nepoți. Totuși, domnul și doamna Pugh, cari au 46 și 47 de ani, se simt foarte tineri. Șase dintre copiii lor mai sunt acasă, iar toți ceilalți trăiesc în imediata lor apropiere. Fotografia noastră înfățișează: pe domnul și doamna Charles Pugh cu cei 17 copii ai lor.

O BĂTĂLIE DE STRADĂ LA LOS ANGELES: UN NEGRU ÎȘI APĂ- RĂ LOCUINȚA SECVSTRATĂ

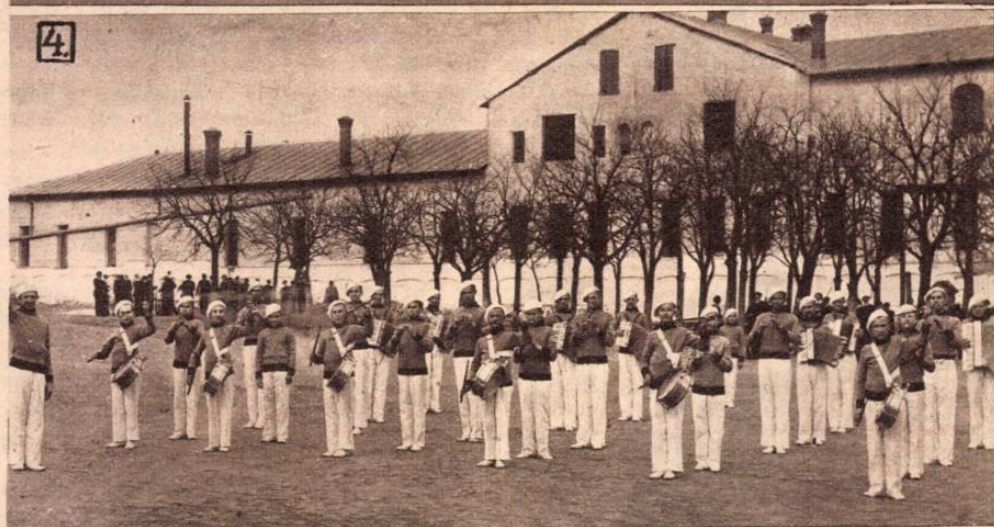
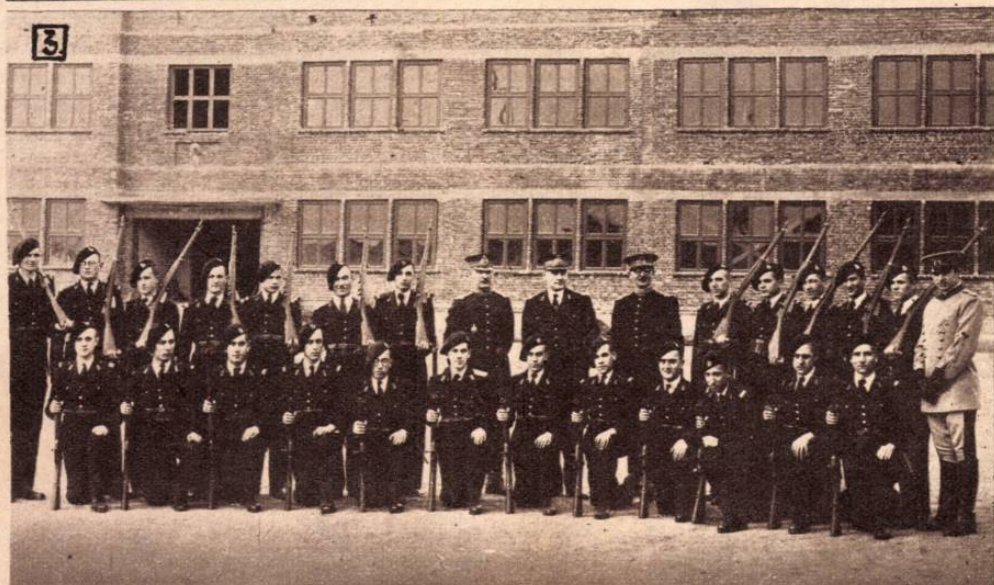
Negrul american George Farley, în etate de 48 de ani, trebuia să se mute din casa sa, secvstrată pentru niște datorii neachitate. În momentul când se apropiau de casa lui portărelul și un polițist, Farley a tras vreo câteva focuri de armă asupra lor, omorându-i pe loc. Poliția a impresurat timp de o oră casa negrului și în cele din urmă, grație bombelor lacrimogene, au putut să pună mâna pe Farley. El era rănit în mai multe locuri în momentul arestării. Fotografia noastră înfățișează: polițiștii trăgând focuri de revolver din dosul automobilelor în casa negrului, din care iese fum.

Trenurile autodinamice Diesel ale căilor ferate din Chicago.

Fotografia noastră înfățișează cinci locomotive autodinamice, care vor fi atașate trenurilor dintre Santa Fe și Chicago, staționând în gara Chicago.

MARI MANIFESTAȚIUNI STRĂJEREȘTI, LA CRAIOVA

Recent, au avut loc la Craiova, mari manifestațiuni străjerești, la cari au asistat domnii maior Sidorovici, comandantul străzii Țării, general Manolescu, prof. Șoimescu și d-ra Lisa Cămărășescu din consiliul permanent de conducere.

Publicăm în această pagină câteva sugestive fotografii, luate cu prilejul acestor manifestațiuni.

1. D-l col. Romulus Dimitriu, prefect de Dolj, d-na Sidorovici, d. maior Sidorovici, d. general Manolescu și d-na Lucreția Theodorescu, directoarea liceului comercial de fete asistă la serbarea organizată de stolul de străjeri.

2. I. P. S. Vartolomeu, episcop al Râmnicului, d. maior Sidorovici, d. prof. Theodor Stoenescu și d-l N. Balaban, director al colegiului național Carol I.

3. Elevii premilitari ai Liceului Militar, având în mijloc pe d-nii maior Nicolau, colonel Urziceanu și căpitan St. Bălcești.

4. Muzica liceului militar D. A. Sturdza, compusă din elevi, a fost apreciată de asistență.

5. D. Prof. Savin, comandantul stolului de străjeri ai Liceului Industrial, rostind cuvântul de bun sosît.

(Fotografiile — Reval Cînovici—și textele ne-au fost transmise de corespondentul nostru din Craiova, d. Preda Cristea).

SCHERK
PARIS - BERLIN - NEW YORK

Cine dorește
frumusețe

ia pudra Mystikum, fină ca atomul, invizibilă și splendid parfumată.

Alegeți însă pudra Mystikum și Compactul Mystikum (Fard) după tabela Scherk. Veți radia frumusețe și încântare, întotdeauna și pretutindeni.

Cereți tabela Scherk în orice magazin de specialitate.

**pudra
Mystikum**
Compactul Mystikum (Fard)

GRIPA
RĂCEALA
NEURALGIA

COMBATE sigur
JAWOL

CITIȚI

ADEVERUL LITERAR ȘI ARTISTIC

SCRISORI DIN PARIS

„Marția grasă”. - Sporturi de iarnă. „Fără mânie”. - Criză și optimism. 30.000 români în capitala Franței. Expoziția din 1937

3 MARTIE. Primele zile ale lui Mărțișor au adus soarele și primăvara la Paris, punând capăt unei ierni deosebit de lungi și aspre, pentru această parte a Europei. Dar parisienii au înfruntat iarna cu un uimitor spirit de sportivitate. Nu numai în cartierul latin — pe malul stâng al Senei — unde trăiesc studenții, dar și pe marile bulevarde, în Montmartre sau în cartierul Etoile, au fost foarte numeroși acei cari au socotit paltonul și pălăria obiecte de prisos și au trecut anotimpul rece în costume primăvăratece și cu zâmbetul pe buze. Dealtminteri, poate dintr-o anumită educație a spiritului de economie, poate din tradiție, Francezii par a nu suporta căldura nici în locuințe. Câte-o sobă minusculă de gaz, un aparat electric cât o farfurie sau un radiator friguros care, cu eforturi disperate, de două, trei ori pe zi, își urcă temperatura până la aceea a apei de vară, iată în genere, sistemele de care se folosesc Francezii spre a îndura asprile iernii...

E adevărat că termometrul nu coboară niciodată atât de jos ca la noi, dar e neîndoios că se cuvine admirație compozitorului muzical spaniol din Avenue Junot, care, la minus cinci grade, lucra cu însuflețire, în odaia vastă — construită în mod curios: o parte în subsol, o alta la parter și înfășit a treia la etajul întâi, mobilată și mai curios cu tablouri, divane, șaluri și pian, și unde caloriferul s'a defectat, dela începutul iernii. Dealtminteri se pare că parisienii simt voluptatea frigului. Toată iarna terasele cafenelelor și barurilor au fost deschise publicului și mult vizitate. Parisienii erau perfect mulțumiți dacă terasa descoperită e apărată de un geamlăc în trei părți și dacă un cazan de cărbuni aprinși, odată pe zi, dă iluzia că aerul a fost încălzit.

Dar nu numai în felul acesta se manifestă Francezii ca sportivi. Făcând abstracție de cursele de cai dela Vincennes și Neuilly, la care jumătate din parisieni — nu totdeauna dintre cei mai cu dare de mână sau lipsiți de ocupație — participă, chiar dacă nu ducându-se să le vadă, dar pariind la bookmakeri, prin cafenele, din ce în ce mai mult Francezii se interesează de sporturile de

„Marția grasă”
pe străzile Pa-
risului.

Alice Cocea.

Elvira Popescu.

Elena Zamora.

iarnă. Companiile de cale ferată au acordat 50 % reducere pentru skiori și au pus la dispoziția publicului niște vagoane anume construite ca să poată transporta acele tălpici uriașe, care sunt sky-uri. Prin depozitele garilor sunt adevărate păduri de sky-uri, iar Sâmbătă mii și mii de oameni pornesc în sute de trenuri speciale spre ținuturile muntoase, acoperite de zăpadă. Cu sistemul săptămânii de 40 ore, multe magazine și întreprinderi nu lucrează Luni, așa încât oamenii capătă 48 ore de vacanță, în fiecare Sâmbătă.

De această împărțire a orelor de lucru și de repaos, au profitat și teatrele, care au inaugurat matineurile de Luni. Spectacolele se prezintă astfel în patru matineuri: Sâmbătă, Duminică, Luni și Marția, în afară de reprezentațiile obicinuie de seară. Singură Opera a rămas la cele patru spectacole săptămânale: Luni, Miercuri, Vineri și Sâmbătă. Chiar cu săli pline, Opera — la fel ca la noi — e deficitară și se pierde mai puțin când nu se joacă. Și pentru că vorbim de teatru, trebuie să menționez locul tot mai important pe care-l ocupă artiștii români în viața artistică a Parisului.

În afară de Elvira Popescu și Alice Cocea, stelele a căror strălucire a ajuns până departe, dincolo de hotarele Franței, sunt mulți artiști, mai mărunți, cari se străduiesc să-și facă drum și să se impue. Fănică Luca, la „Châtelet” este, de aproape cinci luni, vedeta din „Le chant du Tzigane”. Leon Blum (Floru) dirijează cu succes operetele vieneze, prezentate de ansamblul „Trianon Lyrique”... E probabil că tot aci d-na Zamora va cânta rolul titular din Zvăpăiața, marele său succes din țară.

Deocamdată, în seara de 8 Martie d-na Zamora va cânta la radio Poste Parisien, un sfert de oră de muzică românească, pentru că, după zece zile să organizeze — cu Piu Mironescu și alți artiști cari sunt pe aici, la același microfon, o seară întreagă de asemenea muzică. Desigur că aceasta e cea mai bună propagandă ce se poate face, pentru că la Paris și în Franța se ascultă foarte mult radio. Nu numai artiști români sunt la Paris. Statistica a arătat că se află în capitala Franței peste 30.000 de cetățeni români și sunt cartiere unde nu faci câțiva pași, fără să auzi vorbindu-se românește. În primul rând e „Café de la Paix”, cafeneaua de lângă Operă. Aici e locul de întâlnire al tuturor celor cari vin din țară, apoi hotelurile și cafenelele depe Champs Elysées și depe lângă Etoile, unde sunt oamenii avuți; pe marile bulevarde și prin Montmartre întâlnești negustorii și modistele, cari au venit în luna trecută, spre a alege modelele ce vor lansa la București, pentru sezonul de primăvară. Și nu

mai vorbim de cartierul latin, unde sunt studenți, veniți în Orașul Lumină, de prin toate părțile lumii.

Pe românii, obicinuți ai Parisului, îi poți întâlni în cele două restaurante românești al d-lui Botez, în strada Arcului de Triumf, dela Etoile și al d-lui Nițescu, din strada Monsieur le Prince no. 16, în cartierul latin. Mămăliguța, mititeii și ciorba îi atrag aci.

* * *

Să nu se creadă că la Paris nu se resimte criza economică; se resimte cu atât mai mult, cu cât urmează după o epocă foarte prosperă, de mare circulație: anul expoziției. Până în Noembrie trecut, cu greu găsi ai în Paris o cameră la hotel, restaurantele și cafenelele gemeau de lume, teatrele și cabaretele erau pline. Astăzi banul s'a depreciat, viața s'a scumpit, năvala de lume a încetat, hotelurile sunt în mare parte goale, multe cafenele se închid, teatrele au redus prețurile, criza se resimte în magazine, în restaurante, pe

Noul palat Trocadero
la Paris.

stradă, pretutindeni. Și cu toate acestea — în special după criza de guvern dela începutul lui Februarie — lumea a fost cuprinsă de un val de optimism. Oricine e convins și te încredințează că în curând va fi mai bine și cu nădejdea în acest mai bine, fiecare e mai vesel, mai vioiu, cu un cuvânt se simte mai bine. Se dovedește astfel că: criza — în mare măsură — e o psihoză. Într'adevăr, următoarea anecdotă ilustrează perfect situația: Marius — Păcală al Francezilor — are un automobil, dar criza l-a silit să-l bage în garaj și să nu se folosească de el. Nu-i merge mai bine azi și tot n'are bani de benzină și ulei, dar presimte omul că „o să fie bine”, că situația se va îndrepta, — sentiment general aici — și atunci, Duminică, Marius își ia pachetul de mâncare, se duce la garaj, se urcă în automobil și stă la volan două, trei ceasuri. Din când în când claxonează, ca și când ar fi pe drum. La amiază mănâncă, jos, pe cimentul garajului, cum ar face-o la câmp, pe iarba nouă iar seara se întoarce acasă. Omul se pregătește! Toată lumea așteaptă îndreptarea situației. Și e curios că diferitele complicațiuni externe sunt primite cu seninătate, cu încredere într-o soluționare fericită.

Spre a evita orice posibilitate de deslănțuire de patimi, chiar la acei pe cari temperamentul i-ar îndemna să piardă măsura, un mare ziar a luat inițiativa de-a împărți niște insigne care cuprind două litere: S. H. (sans haine, fără ură, fără mânie). Publicul e îndemnat să poarte această insignă la haină, așa încât interlocutorii văzând-o să se potolească. „Sans haine” e cuvântul de ordine: „Nu te supăra”, discuția poate urma fără ceartă, fără mânie, fără ură. Mai ales că lucrurile se vor îndrepta! Aceasta e azi mentalitatea franceză. Și e neîndoios că în această stare de spirit, tranșările, afacerile mici și mari, acțiunile politice chiar, se fac mult mai repede și mult mai cu folos, decât în stare de deprimare. Elementul moral joacă un rol important nu numai în luptele militare, dar și în cele economice și politico-sociale.

* * *

Dancingul și sportul au omorât balurile. Anul acesta, la Paris, au fost foarte puține baluri și foarte puțin populate. „Mardi-Gras”, ziua în care altădată Parisul întreg petrecea, asemenea vechilor Romani în Saturnale, a trecut aproape neobservată.

Nici n'au fost decât vreo două baluri costumate și mascate, mai mult pentru copii. Câteva afișe, pe la cafenele, amintiau că în această zi se mănâncă clătite. „Mardi Gras” e lăsată secului la catolici, apoteoza și sfârșitul carnavalului. Numai la Nissa, unde în anul acesta, mai mult ca oricând, au năvălit Englezii, cu valuta lor atât de avantajoasă, s'a păstrat tradiția și carnavalul s'a desfășurat cu toată splendoarea, iar Mardi Gras a însemnat aceeași petrecere tradițională.

* * *

Expoziția e în curs de dărâmare. Multe pavilioane au fost demontate, toate au fost golite. Statuile care împodobeau pavilionul german și pe cel sovietic continuă să se privească cu îndârjire, în avântul lor, încremenit în bronz.

Depe urma expoziției din 1937, care deschizându-se târziu, a durat atât de puțin, vor rămânea: podul Iena mărit, minunata terasă din fața turnului Eiffel, palatul clădit în locul vechiului Trocadero și — după cum s'a hotărât de curând — Palatul Descoperirilor. Acesta din urmă este o operă mult mai însemnată, ca să nu dureze decât trei, patru luni. El poate fi izvor de cunoștințe pentru multe generații, căci oamenii pot învăța aci, demonstrat în mod plastic, toate cuceririle minții omenești. Palatul Descoperirilor va fi oferit din nou publicului, în a doua jumătate a lunii Martie.

N.C.

SĂPTĂMÂNA TEATRALĂ

„RAMÂNEM PRIETENI”.

„MADAME SANS-GENE”.

„Răzbunarea lui Demostene”

FOARTE interesantă, ca temă și redactare, este piesa lui Henry Jeanson: „Rămânem prieteni”. Acțiunea se desfășoară în cadrul unei căsnicii, în care soțul, plictisit de săcăielile nevestii, pleacă, la un moment dat, pentru a reveni să pună ordine, atunci când fericirea copilului lor este periclitată. Această fericire ar fi putut fi altfel sdorbită, căci soția părăsită după 23 de ani de căsnicie, încearcă o viață de petreceri și lux — cu totul alta decât cea pe care o dusesse până atunci, viață care ar putea-o arunca în prăpastie.

Spectacolul s'a bucurat de o bună punere în scenă și mai ales de o bună distribuție. Din ansamblu se desprinde, viguroasă și solidă, creația d-lui **Bulfinsky**, interpretul soțului. D-na **Maria Filotti** a avut de luptat cu povârnișurile unui rol extrem de greu, pe care, până în cele din urmă, l-a dus cu bine, la capăt. Remarcabile deasemeni aparițiile d-lui **Finți**, a d-rei **Fifi Harand** și a d-lui **Ronea**. A acestuia din urmă, în deosebi.

* * *

„**Madame Sans Gêne**” este un spectacol încântător. Aducând pe scenă culisele curții lui Napoleon, pe vremea mării glorioase împărat, utilizând un dialog viu, spiritual și scăpător, încadrându-se în tablouri de somptuoasă înscenare (și aci meritul revine în mare măsură d-lui **Soare Z. Soare**). „**Madame Sans-Gêne**” este o frescă admirabilă, care se urmărește cu deplină satisfacție. Valoarea spectacolului este incontestabil sporită de excelența lui interpretare. În rolul titular doamna **Marioara Zimniceanu** reușește, credem, cea mai completă creație din prodigioasa d-sale carieră, alternând comedia cu pateticul, cu o artă neîntrecută. Un excelent Napoleon a dat dl. **G. Calboreanu** și un tot atât de excelent Fouché, d-l **Ion Manolescu**. Recomandăm acest spectacol.

* * *

„**Răzbunarea lui Demostene**” este una dintre acele farse, la care nu trebuie să formulezi niciun fel de pretenție și la care trebuie să te mulțumești doar cu amuzamentul de o seară.

D-nul V. Maximilian și d-ra Tanți Cocea.

(Fotografii Cosmophot)

D-na Maria Filotti și dl. V. Ronea în actul II din „Rămânem prieteni”.

dl. Al. Finți și dl. Romald Bulfinsky în actul II din „Rămânem prieteni”.

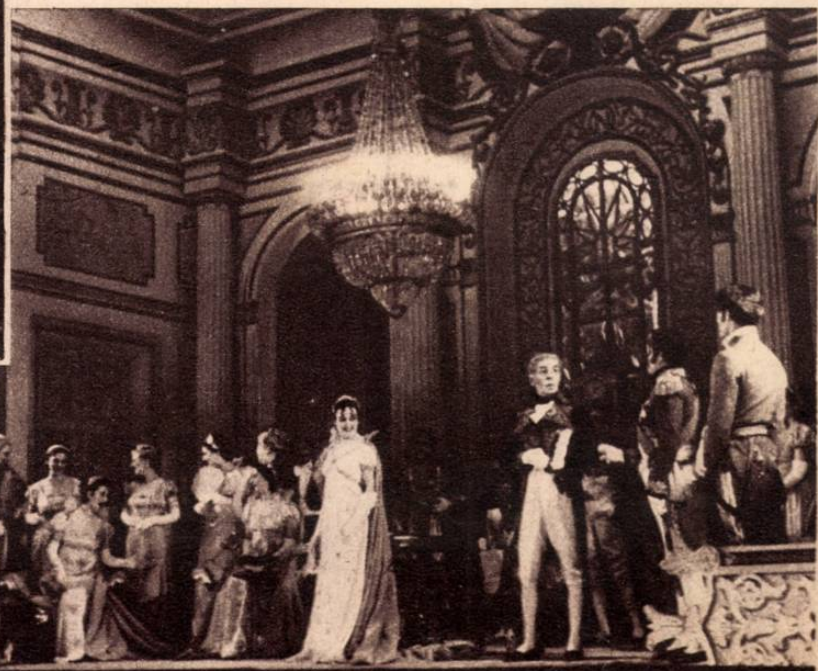
Primele două acte ale „Răzbunării lui Demostene” au reușit să stârneasă râsul spectatorilor. Ultimul, în schimb, nu și-a găsit rostul. Comedia va putea face totuși succes, căci are în fruntea distribuției doi comici de talia și de renumele d-lor **V. Maximilian** și **Gr. Vasiliu-Birlic** și o femeie de frumusețe incomparabilă a d-rei **Tanți Cocea**.

Ion Golea

D-na Marioara Zimniceanu („**Madame Sans-Gêne**”) și dl. G. Calboreanu, (Napoleon).

Recepție la „**Madame Sans-Gêne**”. În mijloc, d-na Marioara Zimniceanu și dl. Ion Manolescu.

UN ORAȘ UNIC AȘEZAT IN INIMA EUROPEI: ZLIN (CEHOSLOVACIA)

Șase sute de tineri: Indieni, Francezi, Olandezi, Jugoslavi, Bulgari, Englezi, Români, Elvețieni, Belgieni și Americani înfrățiți laolaltă prin muncă devin pionerii păcii lumii.

Opera săvârșită de industriașul Batta

AȘEZAT exact în mijlocul Cehoslovaciei, Zlinul, oraș necunoscut până în 1894, a devenit astăzi cel mai însemnat centru industrial și comercial din inima Europei.

De unde în 1894 n'avea decât 2870 de locuitori, în 1937 numărul lor trecuse de 40.000, plus încă cei așa numiți „flotanți”. Cui se datorește această dezvoltare așa de uimitoare a acestui oraș unic în Europa, puținii vor fi știind, iar cei cari o vor afla astăzi poate nu o vor crede: Totul este opera ingeniosului cismar care a fost Thomas Batta.

Tot ce se poate vedea astăzi în Zlin este creația lui Thomas Batta, al cărui nume a trecut de mult granițele țării sale, prin produsele fabricelor de aci: încălțăminte de tot felul, galoși, șoșoni, cauciucuri de automobile și biciclete, ciorapi, jucării, măști de gaze ș. a.

Peste 40.000 de suflete își câștigă existența în întreprinderile Batta în momentul de față, în condițiuni de plată și tratament pe care numai o țară democratică cum este Cehoslovacia îl aplică.

Grija aproape părintească pe care o poartă conducătorii întreprinderii salariaților săi, este mai mult decât părintească. Nimic nu s'a precupețit când a fost vorba atât de partea minții, cât și de a trupului.

Punctualitatea și conștiinciozitatea în muncă, este o condiție esențială în aceste întreprinderi și deaceia și angajarea nu se face decât după o atentă observare a candidatului, tânăr sau bătrân în niște așa numite „lagăre de muncă”.

Salarizarea demnă de nunele de „om” asigură tuturor, mari și mici, un traiu îndestulător și pe deasupra și posibilitatea realizării proverbului nostru de „a aduna bani albi, pentru zile negre”. Conducătorul fabricelor Batta, presărate pe întreg cuprinsul republicii Cehoslovace, este astăzi fiul lui Thomas Batta, anume Jean Batta.

În aceste fabrici nu există, lucru curios s'ar părea, numele de „director” ci numai acela de „șef”.

Lucrătorii au serviciul asigurat, fără contracte de muncă ca la noi, însă sunt tratați foarte drept.

Concedieri nu se fac decât pentru abateri foarte grave, ca: furt și fumat.

Un aspect de noapte al Zlinului.

Pentru stricăciuni se amendează doar, proporțional însă cu stricăciunea. În caz de nemulțumiri sau greșeli, există o comisie de judecată, formată din conducătorii fabricii și reprezentanții lucrătorilor. O singură zi pe an, sunt lăsați ca să spunem așa, să-și facă de cap, la 1 Mai: În colo numai ordine și muncă. Lucrătorii sunt asigurați la o Casă de Asigurare care acordă ajutoare pentru cazuri de accidente, de așa natură încât pune la adăpost de orice umilinți și mizerii pe asigurat și familia sa. Întreprinderile Batta au spitale bine organizate, cu medici, aparate și medicamente pentru orice caz, cât de dificil, astfel ca să poată ajuta cu folos, nu numai cu numele și de mântuială. În această privință este, credem, interesant să reproducem următoarea inscripție ce am văzut-o gravată pe frontispiciul spitalelor, din porunca lui Thomas Batta. „După cum un fericit nu se poate simți bine între niște nefericiți, tot așa și un nefericit nu se poate simți bine între niște fericiți. Faceți deci ca toți să se simtă la fel”.

SĂNĂTATEA, PRIMA CONDIȚIE DE ANGAJARE

Prima condiție de angajare în aceste întreprinderi, este sănătatea, care este foarte viguros controlată. În tot timpul serviciului apoi, lucrătorul are o fișă de control a sănătății.

Pentru fiecare branșă există apoi o școală de formare prin care trebuie să treacă neapărat noii angajați. Acolo fac practică, plătiți de școală. Streinii mai bătrâni primesc cam 150 coroane pe săptămână, ceea ce vine vreo 600 lei românești, iar lucrătorii cehi mai bătrâni câte 120 coroane pe săptămână.

Ucenicii cehi primesc în timpul acestei școli de formare, cam 60 coroane pe săptămână, iar ucenicii de alte naționalități câte 120 coroane pe săptămână. Criteriul de salarizare în ateliere, apoi, este acela al cantității și calității lucrului efectuat. Săm-băta toate întreprinderile nu lucrează: În schimb se face școală cu elevii. Sunt în serviciul întreprinderilor Batta, circa 4000 de tineri cehi, dela 14—20 ani care învață: cusutul încălțăminte, fabricarea ciorapilor, a jucăriilor, fabricarea hârtiei și a cartonului, galoșilor, șoșonilor, etc. fiindcă Batta are fabrici pentru tot ce-i trebuie, astfel că nu cumpără nimic dela altă firmă. Tot ce este necesar în legătură cu industriile sale și-le fabrică singură.

ELEVI-UCENICI ROMÂNI LA BATT

Printre elevii-ucenici cari învață meserii în întreprinderile Batta, am găsit cu prilejul vizitării fabricii și un număr de 12 elevi români trimiși prin concurs de revista „Realitatea Ilustrată” în 1935.

Am stat de vorbă cu dâșii și toți mi-au mărturisit că se simt foarte bine și că sunt mai ales foarte menajați și iubiți de cehi, pentru două motive: Întâiu că sunt foarte harnici și ordonați și apoi fiindcă... sunt români.

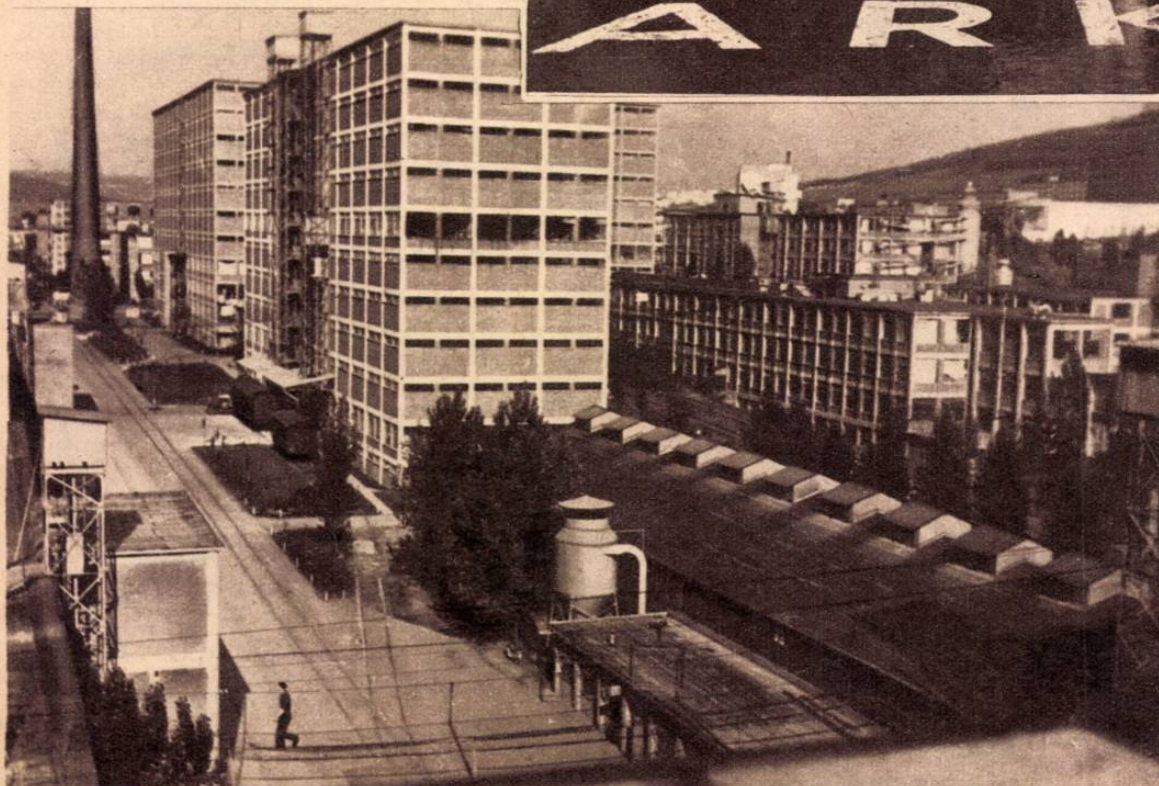
Am căutat să controlez mai întâiu la întreprindere adevărul spuselor lor și mi s'a confirmat în totul. Zece dintre dâșii lucrează la secția de încălțăminte de cauciuc și 2 la secția pneumatică de automobile și biciclete. Toți sunt găzduiți la internatul Nr. 4 „al tineretului” la oaltă cu alți 600 tineri indieni, francezi, olandezi, jugoslavi, englezi, bulgari, elvețieni, belgieni și americani.

↑ Tinerii trimiși de „Realitatea Ilustrată” în Cehoslovacia, la uzinele Bata din Zlin. În mijloc, d. J. Hosek, conducătorul societății Bata din București.

Uzinele Bata.

☛

„Trăim la un loc ca frații și ne povestim fiecare frumusețile țării noastre în clipele libere. Ba ne legăm chiar ca la sfârșitul școlii, să mergem în țările ce ni se par mai frumoase și să luptăm ca să dispară ura și războiul dintre țările noastre, în viitor”, mi-au spus cu entuziasm tinerii muncitori români când le-am pus întrebarea asupra raporturilor dintre dânsii.

Majoritatea elevilor-ucenici sunt iugoslavi și polonezi pentru motivul că întreprinderile Batta au fabrici de încălțăminte în aceste țări. La absolvirea școlii, care ține 3 ani, elevii sunt trimiși în țări străine unde sunt filiale ale Batei (Anglia, Franța, India, Olanda, Egipt, Polonia, Germania ș. a.) ca să lucreze după metodele pe care le-au învățat aci. Suportarea cheltuielilor, de trimitere în aceste țări, cade în sarcina întreprinderii Batta. A ajuns acolo, tânărul își câștigă singur existența.

Tinerele lucrătoare, executând programul de educație fizică, înainte de începerea lucrului.

Plata în țările unde sunt trimiși, se face în valuta țării respective. De obicei se plătește pe săptămână dela 150—400 coroane cehe. După cum se poate vedea de aci, întreprinderea Batta pe lângă că formează din elevi meseriași, le dă și posibilitatea de a fi angajați chiar de ea la sucursalele ce are în diferite țări.

Aceasta este și explicația pentru care în fiecare an tineri din toate țările lumii vin în Cehoslovacia, care a devenit după cum se vede o „fară miracol”, iar Zlinul cel mai însemnat centru industrial și comercial din inima Europei.

Într'un articol viitor vom arăta ce am văzut în fabricile Batei și felul de viață al lucrătorilor.

D. M. CRĂCIUN-MORENI

Nu renunțați

la plăcerea mâncărilor preferate

insă îngrijii-vă și de un scaun regulat. Luați după masă „Leo-Pills”. Acest produs natural, fabricat din plante, vă ajută chiar după cinci până șase ore să aveți o desțertare ușoară și agreabilă a intestinului. Chiar și după o masă cât de grea, puteți evita oboseala, dacă luați — cam 2 sau 3 ori pe zi — „Leo-Pills”.

Leo-Pills

Laxativ

D-na Dr. M. Rabinovici

Boli de piele și femei, distrugerea definitivă a părului de prisos

COSMETICA

Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.

Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

Dr. ELISABETA MOLNAR

MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica universitară din Cluj

BOALE DE GURĂ și CHIRURGIE DENTARĂ

Proteză, tehnică modernă, coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I

Consult. 3—6

Telefon 46601

O chestie veche de ordin juridic; și actuală pentru amatori de dileme.

În Grecia Antică era o școală condusă de un retor cu mare renume. Tinerii cari voiau să învețe arta de a vorbi și știința dreptului se îmbulzeau la cursu-

rilor lui, deși erau foarte scumpe.

Un student mai sărac, neputând să-i achite deodată toată suma, l-a rugat să-i acorde o amânare de plată.

Profesorul cumpăni propunerea și răspunse:

— Bine. Îmi dai jumătate acum, iar cealaltă jumătate mi-o plătești la sfârșitul învățăturii, după ce vei fi avocat și vei câștiga primul proces. Studentul acceptă bucuros aceste condițiuni.

Tânărul făcu dovadă că este un elev bun; termină cu succes cursurile și ajunge avocat. Dar, multă vreme n'a găsit niciun proces. De aceea, nu s'a grăbit să achite datoria profesorului său.

Într-o zi, profesorul se întâlnește cu fostul lui elev și îi zise:

— Fiindcă văd că nu te ții de cuvânt, am să te dau în judecată. Dacă te condamnă, va trebui să-mi plătești. Iar dacă te achită, va trebui de asemenea să-mi dai restul, fiindcă așa ne-a fost învoiala: plata după primul proces câștigat. Tânărul avocat i-a răspuns:

— Îmi pare rău, dar trebuie să-ți atrag atenția că te înșeli. Nu-ți voi achita niciodată banii ce îți datorez. Dacă pierd procesul, nu trebuie să-ți plătesc conform învoielii noastre; iar dacă îl câștig, iar nu-ți plătesc pe temeiul hotărârii judecătorești.

Meditați, vă rog: — care din ei are dreptate?

Cam de același gen mai e și următoarea anecdotă:

Judecătorul dă cuvântul reclamantului.

Reclamantul expune cazul.

Judecătorul zice: „ai dreptate!”

Apoi dă cuvântul părîtului.

Părîtul expune cazul.

Judecătorul zice: „ai dreptate!”

Intervine aprodul care întreabă:

— Cum se poate, domnule judecător, ca și reclamantul și părîtul să aibă dreptate?

Judecătorul răspunde:

— Și tu ai dreptate...

Să fie oare adevărată fabula despre cei doi țapi cari s'au întâlnit pe o punte îngustă?

Nu e instinctul de conservare mai puternic decât îndărătnicia, chiar când e vorba de animale atât de „capricioase” cum sunt caprele?

Scriitorul englez Wakefield citează, în cartea sa „Instinct displayed”, două cazuri în care caprele au făcut dovadă de inteligență și bună înțelegere a situației precare în care se aflau. În loc să se încaere și să cadă în prăpastie, fiindcă s'au întâlnit pe muchia unei stânci prea înguste ca să poată trece una lângă alta, animalele s'au oprit nas în nas și au rezolvat problema în mod mulțumitor pentru ambele părți.

O întâlnire s'a petrecut pe meterezele citadelei Plymouth, de față fiind câteva persoane; cealaltă s'a întâmplat la Ardenglass, în Irlanda.

În ambele cazuri, caprele sau privit o clipă, ca și cum ar fi cumpănit greutatea trecerii și primejdia ce le amenința. Apoi, una din ele — probabil aceea cu mai multă experiență și, deci, mai îngăduitoare — s'a plecat cât mai mult, pentru a permite celeilalte să treacă peste spinarea ei.

Acest procedeu a fost constatat și de alți observatori. De altfel, nu-i nicio mirare, dacă ne gândim că, în libertate, caprele sălbatece întâmpină adesea, în drumul lor, astfel de trecători.

Cei doi țapi din fabulă, cari au căzut în apă, nu erau țapi veritabili...

Deunăzi, cu prilejul desbaterilor din Camera franceză, un deputat a amintit o zicătoare chinezească de care pomenea adesea Briand în discuțiile sale.

— Cum se poate afla, dacă țara e bine guvernată? Iată cum:

— Dacă săbiile

ruginesc și plugurile strălucesc; dacă temnițele sunt pustii și hambarele pline; dacă treptele bisericilor sunt roase de pașii oamenilor și în curțile judecătoriilor crește iarba; dacă doctorii merg pe jos și covrigarii în căruță; dacă pe stradă sunt mai mulți copii decât bătrâni, atunci e sigur că țara are un guvern bun.

D.

Ultima expresie de calitate și eleganță: Cutia cu țigarete „Carol II”

Cunoașteți desigur

ultimul succes al Casei Autonome a Monopolurilor în țară și străinătate.

ȚIGARETA CAROL II

RIPENSIA A INVINS VENUS CU 1:0

1. Vedere generală asupra tribunelor și câmpului de joc, în timpul matchului. De remarcat occidentalul aspect al terenului, proaspăt gazonat.

2. Un duél între Ploșteanu și Gall.

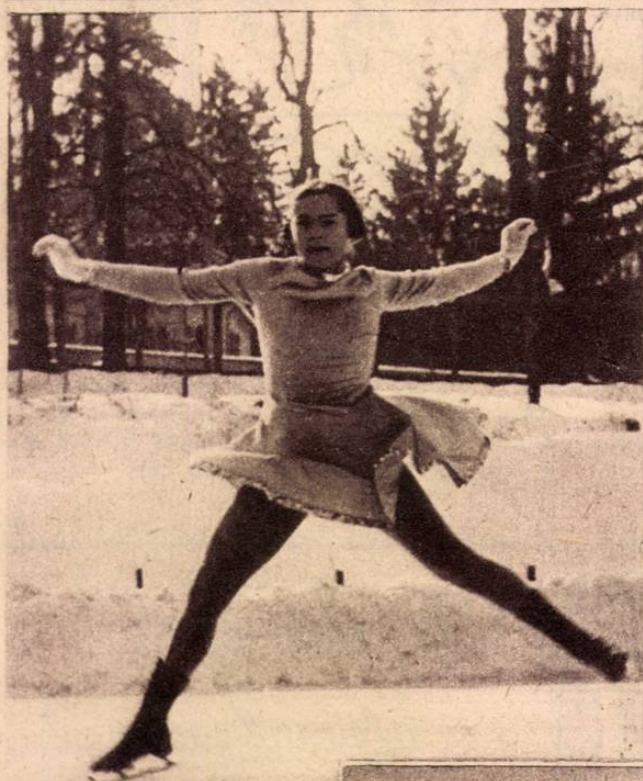
Duminică s'a disputat în Capitală, în fața a 15.000 spectatori, derby-ul diviziei naționale, între Ripensia Timișoara și Venus București. După o partidă aprig disputată, primii au învins cu scorul de 1:0, (0:0). Publicăm în această pagină câteva imagini luate cu prilejul acestei partide:

3. Ripensia intră pe teren, condusă de portarul Pavlovici, care este urmat de Kotormany, Marcu, Chiroiu, Oprean, Dobay și Lazăr.

4. Humis se îndreaptă spre poartă, fiind urmărit în deaproape de Bürger.

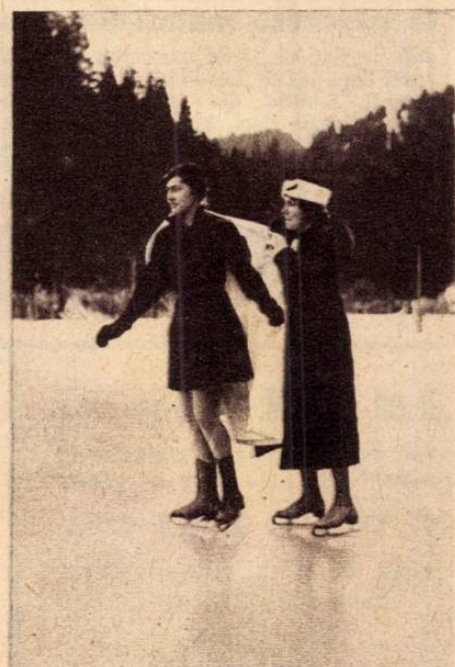
Domnișoara Romica Pop în săritura „Sonja”.

Grupul concurentelor. Dela stânga la dreapta: dna Suber, dra Walter, dna Pop-Cernăuți, dra Zăpărțianu, dra Romica Pop, dna dr. Pop și dra Moldoveanu.

CAMPIONATELE DE PATINAJ ARTISTIC DELA LACUL ROSU

CAMPIONATELE de patinaj artistic s'au ținut în acest an în stațiunea Lacul Roșu, situată la Cheile Bicazului. Lacul înghețat, acoperit de zăpadă, pe care s'a amenajat patinoarul, înconjurat de brazi înalți și stânci gigantice, au oferit un tablou feeric. La campionatele pentru doamne s'a prezentat un numeros grup de concurente. Spre surprinderea generală, tânăra elevă pre-

O altă atitudine interesantă a domnișoarei Romica Pop împreună cu mama ei, care-a figurat printre concurențele învinse.

miantă a liceului Principesa Elena din Brașov, d-ra Romica Pop, s'a dovedit cu mult superioară tuturor celorlalte concurente, obținând un avans de douăzeci de puncte, față de celelalte candidate. Calitățile domnișoarei Romica Pop o vor impune, cu siguranță, drept o competiționară a probelor internaționale.

Dr. Mircea Suciu Sibianu

O M I N U N E!

TURNEUL
**EXPOZITIA
ALHAMBRA
PALACE**
DOUĂ REVISTE
INTR'UN SPECTACOL

IMAGINI DIN LUMEA FILMULUI

UN NOU CUPLU

Ecranele Parisului au lansat un nou cuplu cinematografic. El este alcătuit de Pierre Richard Wilm și Annie Vernay, noua revelație a filmului francez. Fotografia noastră îi înfățișează pe cei doi în „Tarakanowa”.

INAINTE DE-A PLECA LA PREMIERĂ

Marile vedete asistă la premierele de gală din Hollywood și arboresc toalete impresionante. Reporterul fotograf a surprins-o pe Joan Crawford, în clipa în care părăsea locuința, pentru a se duce la o asemenea premieră.

STAN ȘI SOȚIA LUI

Stan Laurel, popularul comic al Americii, tovarăș nedespărțit de comicării al lui Oliver Hardy (Bran), este înfățișat în fotografia noastră, alături de soția lui, ex-contesa Vera Shuvalova și cel mai bun prieten al lor, Pick.

In intimitate

Iată-o pe Olivia de Havilland într-o elegantă pijama din mătase albă, fotografiată într-un colț al buduarului vilei pe care o locuiește în cartierul Beverley Hills din Hollywood.

ANNIE VERNAY
O NOUĂ GLORIE A ECRANULUI

ANUL XII No. 583
23 MARTIE 1938
10 LEI

BIBLIOTECĂ UNIVERSITĂȚII IAȘI
5 JUL 1938

IMAGINELE SĂPTĂMÂNII

Sărbătorirea d-lui Radu Irimescu

Cu prilejul numirii sale ca ministru al României la Washington, d. Radu Irimescu a fost sărbătorit într'un banchet de către foștii colaboratori dela ministerul aerului și marinei. Fotografia noastră îl înfățișează pe d. Radu Irimescu citindu-și discursul.

SOSIREA D-LUI DINU BRĂTIANU

D. Dinu Brătianu s'a înapoiat săptămâna trecută în Capitală, venind dela Pistyan, unde și-a făcut cura. În Gara de Nord, d. Dinu Brătianu a fost întâmpinat de numeroși prieteni.

Demonstrație de apărare pasivă

La postul Central de Pompieri a avut loc Duminică o demonstrație de apărare pasivă împotriva atacurilor cu gaze. Fotografia noastră a fost luată în timpul demonstrațiilor.

PUNEREA PIETREI FUNDAMENTALE A CREDITULUI FUNCAR URBAN

Duminică a avut loc punerea pietrei fundamentale a Creditului Funciar Urban. Fotografia noastră a fost luată în timpul serviciului religios, oficiat în prezența d-lui ministru C. Angelescu, a d-lui primar general Iulian Peter, etc.

INSTALAREA COMISIEI INTERIMARE A CAMERELOR DE AGRICULTURĂ

În prezența d-lui ministru Ionescu-Sișești a avut loc săptămâna trecută instalarea comisiei interimare a Camerelor de apărare a agriculturii. Fotografia noastră a fost luată cu prilejul acestei solemnități.

Sărbătorirea d-lui Doctor Antipa

Cu prilejul împlinirii a 70 de ani, d. doctor Grigore Antipa a fost sărbătorit Duminică, la Fundația Carol. În fotografia noastră dela stânga la dreapta, d-nii Petrescu Comnen, doctor Antipa (vorbind) Lapedatu și Ionescu-Sișești.

CONGRESUL MEDICILOR VETERINARI

Săptămâna trecută s'a deschis în capitală congresul medicilor veterinari. Fotografia noastră înfățișează asistența la congres.

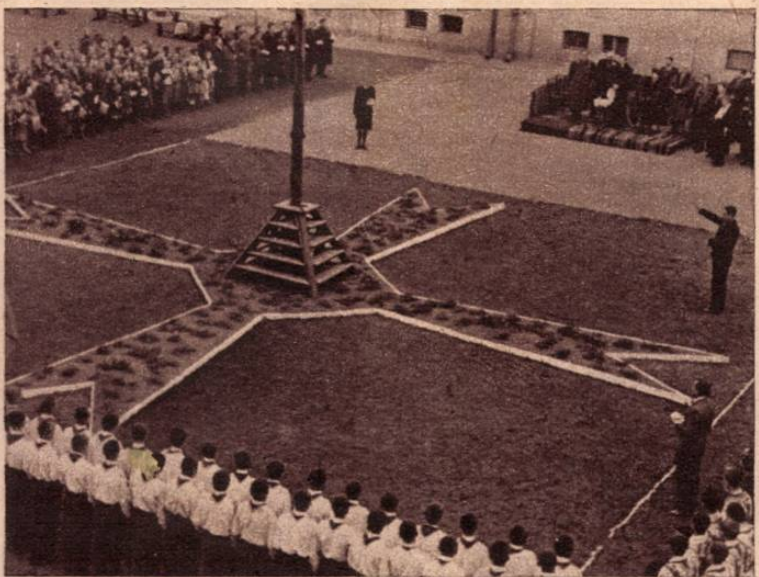

D. MAIOR SIDOROVICI LA ȘCOALA NORMALĂ DE BĂIEȚI DIN CRAIOVA

D. Maior Sidorovici urmat de d. prof. Drăguț, comandantul stolului „Școala Normală de băieți”, de d. Col. R. Dumitriu și prof. Simniceanu, directorul școlii, trecând în revistă unitatea.

Stolul de străjeri al „Școlii Normale de băieți” în careu „pentru rugăciune”.

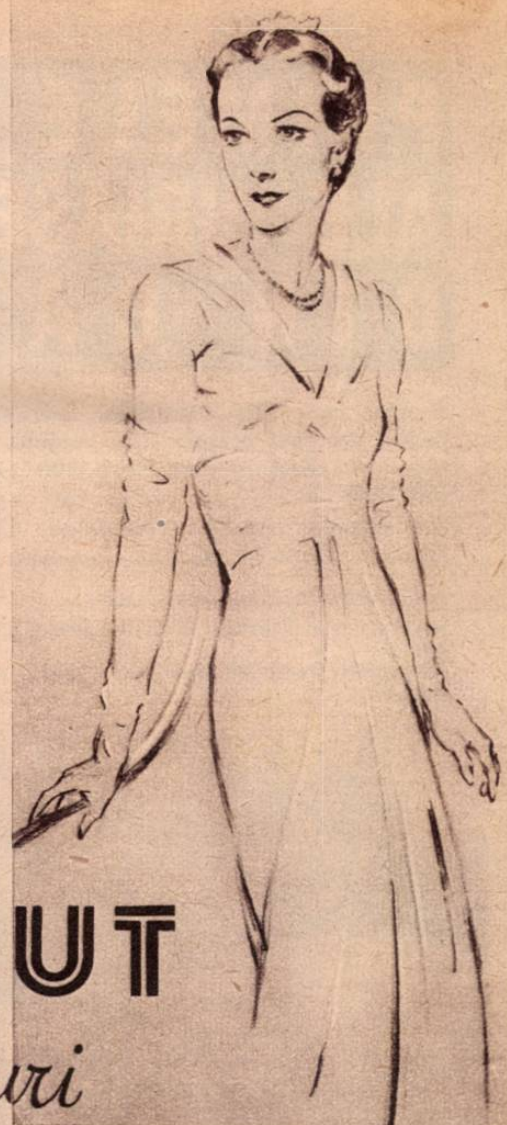
D. Gen. Manolescu, vizitând în cadrul aceluiași solemnități școala Comercială „Gheorghe Chițu”. În fotografie, d. General Manolescu, având în stânga pe directorul școlii, d. Coică și dreapta, d. președinte al tribunalului Dolj, I. S. Rădulescu, primar delegat al Municipiului.

(Foto Chaland — Craiova)

Arta de a trăi

nu înseamnă numai să te îmbraci bine. Pentru dobândirea perfecției, se cuvine și o notă personală. Un parfum modern, o apă de Colonia parfumată, RICHARD HUDNUT vorbesc despre un gust deosebit și cel mai rafinat simț al eleganței. Dăruieți ființei Dvs. o notă cu totul personală și distinsă.

HUDNUT

Parfumuri

APE DE COLONIA
PARFUMATE CU

GEMEY * LE DÉBUT VERT
LE DÉBUT NOIR * RICHESSE

O viață mai însoțită...

prin soarele de mare altitudine în propria Dvs. locuință, cunoscut sub „SOARELE ARTIFICIAL DE ALTITUDINE” — ORIGINAL HANAU, — radiațiile se pot obține atât de simplu doar numai prin întoarcerea unui buton și 3-5 minute sub acest soare artificial, sunt suficiente pentru ca să simțiți un nou imbold de viață. Veți auzi spunându-vi-se: „Dragul meu, cât de bine arăți! Ești plin de sănătate, violu, frumos bronzat și pari înținerit!”

Cereți încă de astăzi în mod gratuit broșura No. 843, conținând 40 pagini ilustrate precum și o demonstrație fără nici o obligație pentru Dvs. la:

Industria Medico Tehnica S. A.

Prețurile pentru aparate complete dela Lei 6.000.- Lei 28.000. Consumația curentului 0.3 kw.

Pentru îngrijirea pielii și eliminarea radiațiilor întrebuițiți Crema „Engedina”.

„Soarele Artificial de Altitudine”

ORIGINAL HANAU —

INDUSTRIA MEDICO TEHNICĂ S. A. BUCUREȘTI — STR. A. BRIAND 20 — TEL. 4-17-00

CITIȚI

MAGAZINUL

pe luna Martie

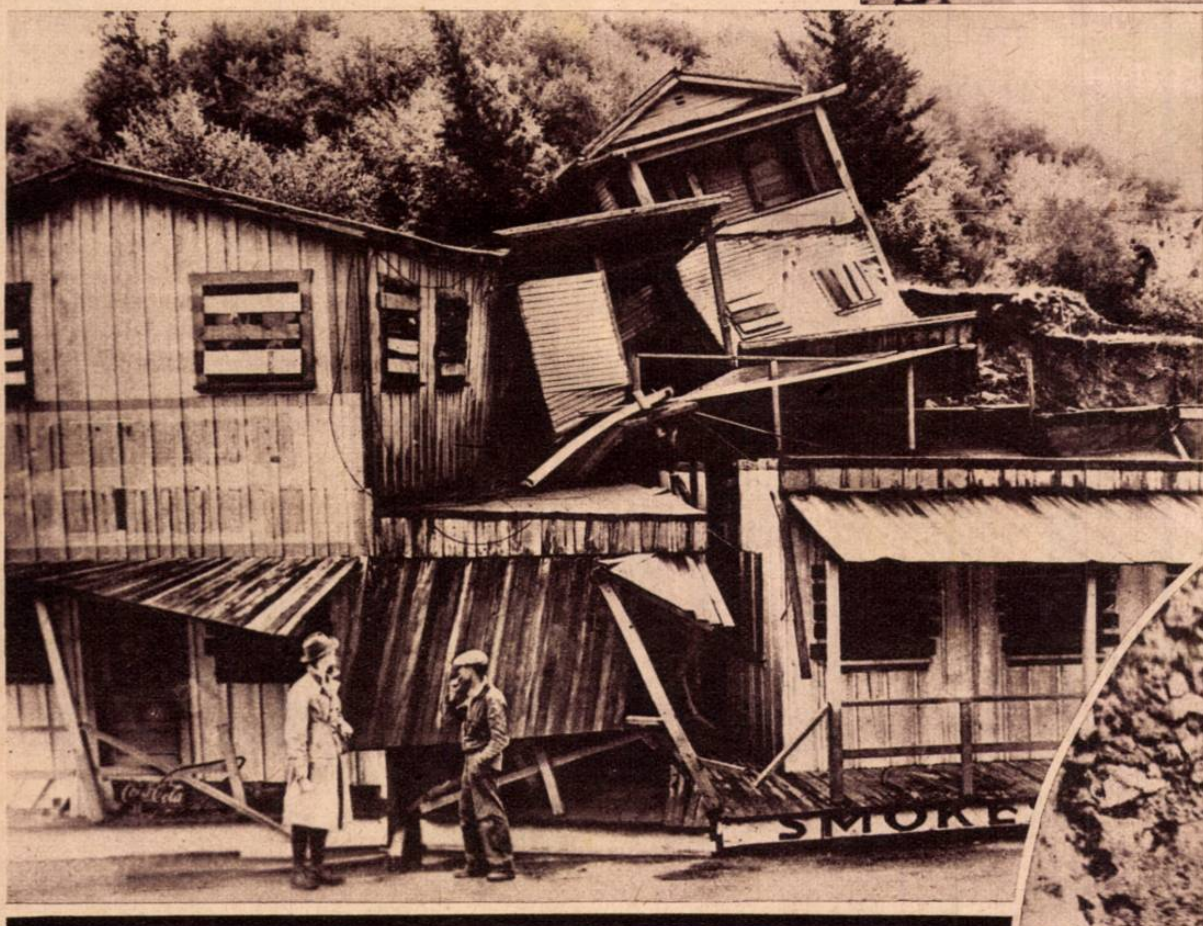
160 pagini 25 lei.

PRIMELE FOTOGRAFII ALE URIAȘELOR INUNDAȚII DIN CALIFORNIA

În urma unor ploi torențiale, care au ținut mai multe zile, tot ținutul din jurul orașului Los Angeles a fost inundat de ape, că-
rora i-au căzut victime vreo 300 persoane. Mii de oameni au
fost răniți și mulți au rămas fără adăposturi. Mai grav lovită a
fost cetatea filmului: Hollywood. Casele multor staruri au fost
aproape acoperite de ape. Pagubele sunt incalculabile.

Fotografiile noastre înfățișează:

Locuințe din Topango Canyon, lângă Los Angeles, grav avariate de
ape și
Automobile luate de ape de pe șosea, pe Bulevardul Victory din Los
Angeles.

PARADISUL ASCUNS AL GRETEI GARBO, LA NAPOLI

Cunoscuta artistă suedeză de cinema, Greta Garbo, se află ac-
tualmente în sudul Italiei, în regiunea Ravello lângă Napoli, unde
a închiriat vila-castel Cimbrone. Reporterii și locuitorii din împre-
jurimi asediază mereu această reședință, totuși artista se ferește
de privirile lor indiscrete.

Fotografiile noastre înfățișează vila Cimbrone, lângă Napoli în care
locuiește Greta Garbo și
Locuitorii din Ravello se înghesuie la intrarea parcului vilei Cimbrone,
pentru a o vedea pe actriță.

ULTIMA ZI POLITICĂ A CANCELARULUI SCHUSCHNIGG

Ultima zi de independență a Austriei

Publicăm aci câteva imagini istorice luate cu o zi înainte de ultimatum-ul Germaniei, urmat de intrarea trupelor hitleriste pe teritoriul austriac.

1

1. Fostul cancelar Schuschnigg sosește la Innsbruck, orașul său natal, unde va anunța plebiscitul.

2. O manifestație a frontului patriotic la Viena, pentru plebiscit și pentru d. Schuschnigg, o zi înainte de intrarea trupelor germane în Austria.

3. și 4. Poliția pe Kaertnerstrasse împiedică o manifestație național-socialistă. Aceeași poliție va menține a doua zi ordinea, pentru național-socialiști.

2

4

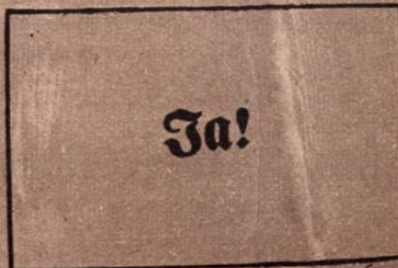

3

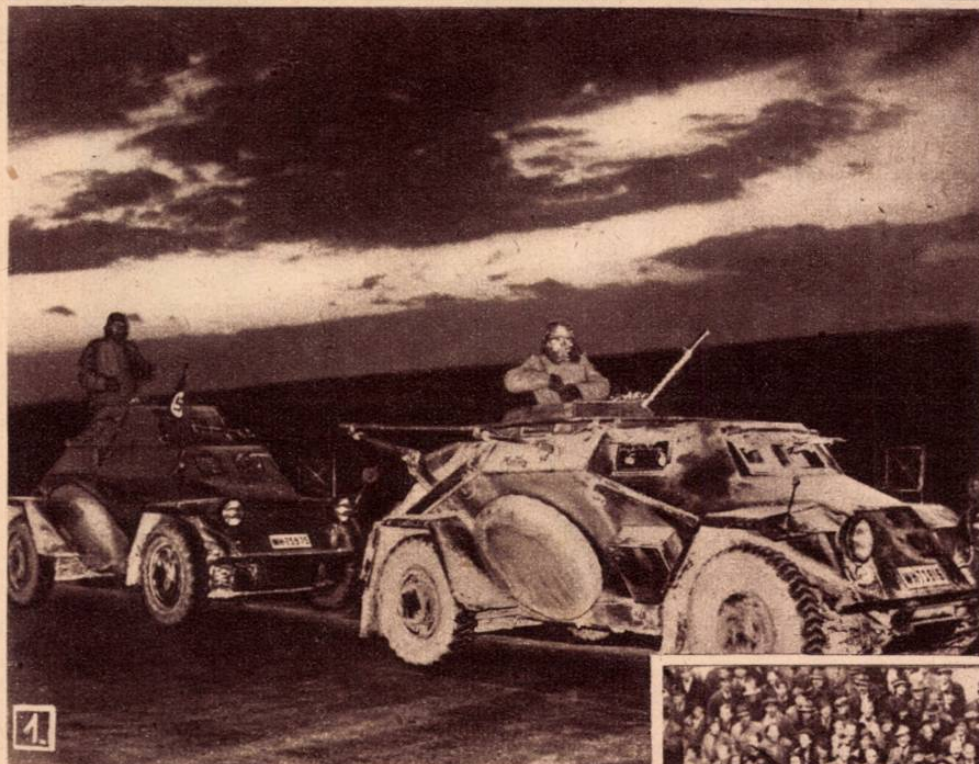
5. Buletine de vot, care nu vor mai fi utilizate niciodată. Așa arăta buletinul cu care austriacii trebuiau să-și voteze independența, la plebiscit.

**Frei und Treu!
Heil
Schuschnigg!**

Gültige Stimmzettel.
Ausfüllen und zur Abstimmung mitnehmen.

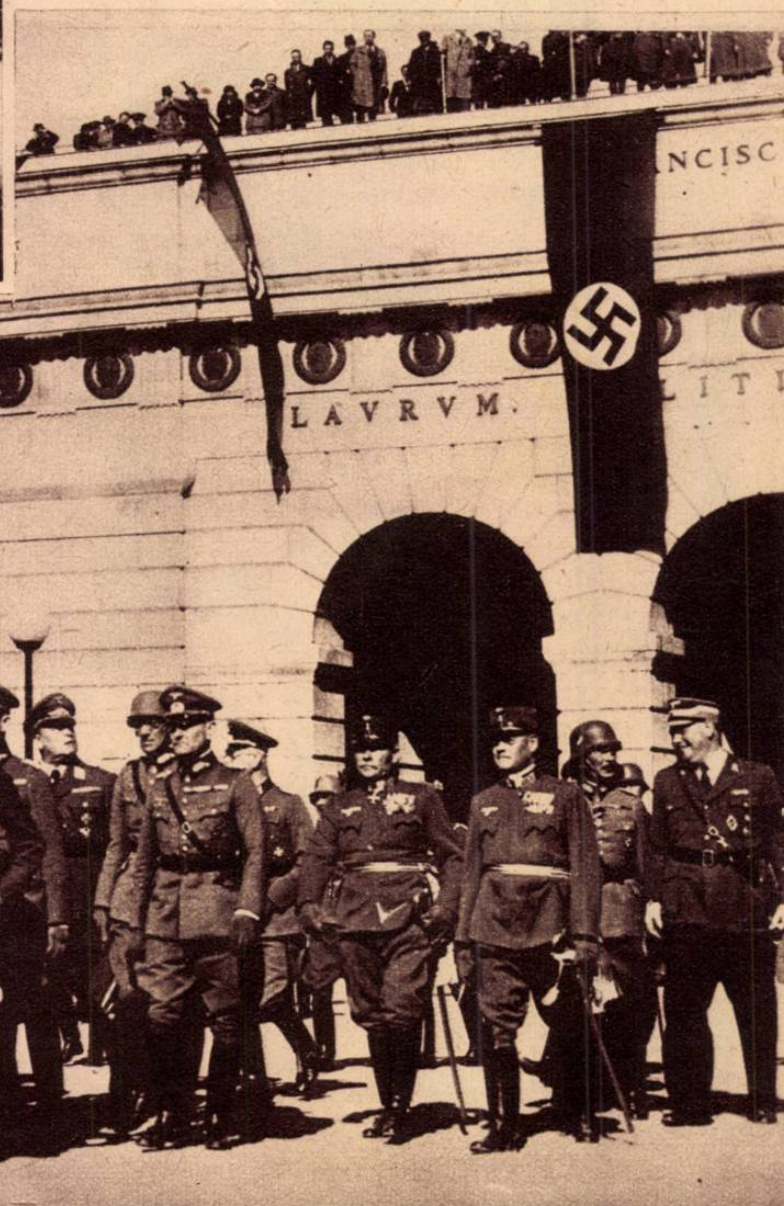

PRIMA ZI A AUS

4. Un control foarte sever a fost organizat la toate granițele austriace. Controlul a fost făcut de tineri național-socialiști și în unele locuri chiar de către femei. Fotografia noastră a fost luată într'un tren, care staționa la granița dintre Austria și Elveția.

D. HITLER, însoțit de ofițeri germani și austriaci, sosesc la locul parăzii, în Piața Eroilor.

Correspondentul nostru special din Viena ne-a trimis câteva interesante imagini, luate în prima zi a ocupației germane în Austria.

Ele înfățișează :

1. Tancurile germane fotografiate noaptea, pe șoseaua dintre Salzburg și Viena.

2. Primele tancuri germane pe străzile Vienei. De remarcat că nimeni din mulțime nu le-a primit cu salutul german.

3. Un pompier vienez distruge marea emblemă a frontului patriotic vienez, instalată pe frontispiciul sediului central al acestei organizații politice.

TRIEI GERMANE

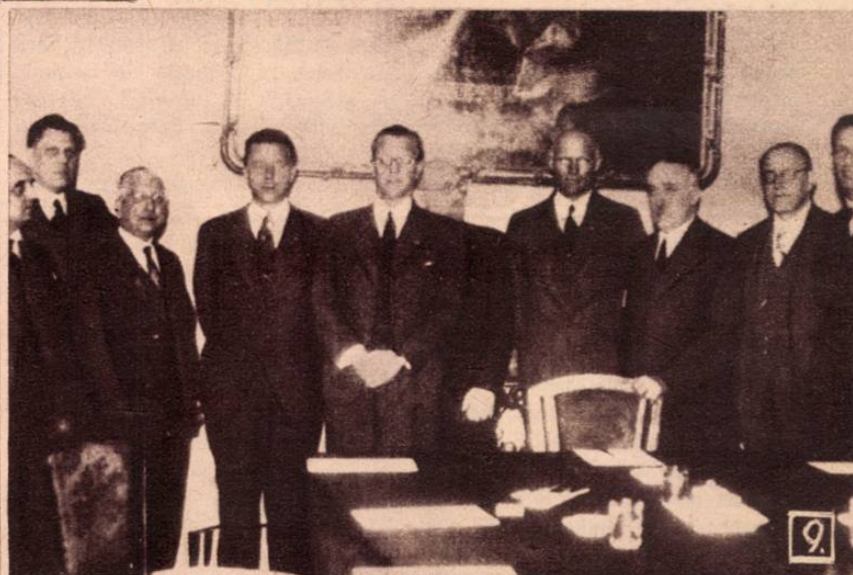
6. Primul sergent care a apărut pe străzile Vienei cu svastica la mânecă a fost purtat pe brațe de partizani.

7. Pentru plebiscitul organizat de Schuschnigg, se instalaseră peste străzi pancarte cu inscripția „für Österreich mit Schuschnigg” (pentru Austria cu Schuschnigg); în ziua intrării trupelor germane, cuvântul „mit” (cu) a fost înlocuit cu „ohne” (fără), așa cum vedem în fotografia noastră.

8. Intrarea lui Hitler în Viena. Cancelarul stă în picioare în automobil și salută mulțimea. De remarcat mașina cu șase roate în care a luat loc Fuehrerul.

9. Ultimul cabinet al Austriei independente. În mijloc, ultimul cancelar federal, Seiss Inquart, șeful suprem al național-socialiștilor austriaci.

**GRIPA
RĂCEALA
NEURALGIA**

**COMBATE sigur
JAWOL**

Nu e necesar să plățiți mai mult pentru un tub de pastă de dinți, fiindcă o îngrijire mai bună a gurii decât cu pasta de dinți NIVEA nu există.

Spuma antiseptică și agreabilă pătrunde în toate colțurile și cavitățile bucale, îndepărtează resturile de alimente și înviorează respirația.

Dinți frumoși, albi și sănătoși, iată rezultatul unei îngrijiri regulate cu pasta de dinți NIVEA.

4.760 MOȘTENITORI ÎȘI DISPUTĂ MOȘTENIREA UNEI BĂTRÂNE DOMNIȘOARE DIN FLANDRA

Extraordinara aventură a testamentului Delphinei Orlay, căreia diavolul i-a băgat în minte o frază ciudată, în timp ce-și redacta ultimele-i dorințe.

ANNA DELPHINE ORLAY a trăit vreme de 84 de ani, fără să facă sgomot, iar trecerea ei pe pământ ar fi rămas neobservată, dacă diavolul în persoană nu s'ar fi amestecat la redactarea testamentului ei... un testament unic, care cheamă astăzi la succesiune 4.760 moștenitori.

Este însă o poveste cum nu s'a mai pomenit.

A existat odată o bătrână domnișoară, foarte pioasă, care s'a născut în anul 1840 și care a dus o viață simplă și retrasă, amestecându-se foarte puțin în lume și care nu visa decât ca la sfârșitul vieții să moară ca o bună creștină și să-și asigure, odată cu binele ei și pe acela al rudelor apropiate, adică al fraților săi Nicolas și Jérôme, precum și al nepotului Eduard. Fiind în vârstă de 83 de ani și-a chemat notarul, care era totodată omul ei de încredere și-i dictă, în limba flamandă, ultimele ei dorințe.

Fiind sigură că în cei zece ani care aveau să-i urmeze decesului, aveau să se slujească la biserică 500 de slujbe, pentru odihna sufletului ei, bătrâna domnișoară continuă:

„Las fraților mei și nepotului meu Eduard, uzufructul tuturor bunurilor mele, fiecareia în parte egală”.

Lăsase o avere, apreciată la aproape 5 milioane franci, dar gândindu-se la vârsta înaintată a fraților ei și dorind să ia toate precauțiile necesare, adăugă: „După moartea fraților mei, desemnez ca singur și unic moștenitor, pe nepotul meu Eduard”.

Și apoi, tot prudentă: „În caz de predeces al acestuia, desemnez pe descendenții săi legitimi ca moștenitori”.

Și acum, interveni diavolul în persoană, sub forma celei mai autentice înțelepciuni:

„În cazul când nu vor exista descendenți legitimi, la zece ani după moartea fraților mei, bunurile mele vor fi împărțite între moștenitorii mei naturali, până'n al doisprezecelea grad”.

UNDE ESTE NEPOTUL EDUARD?

Unde a mai citit Anna Delphine Orlay o asemenea dispoziție? Nimeni n'o știe. În orice caz, cu siguranță că nu i-a trecut nicio clipă prin minte că dispoziția aceasta ar putea fi dusă la îndeplinire și mai ales să prevadă complicațiile inexplicabile, pe care le-a provocat. Când a murit, în ziua de 13 Iunie 1925, exact la un an după redactarea testamentului, cei doi frați ai ei muriseră, fără moștenitori. Mai rămăsese nepotul ei Eduard.

Notarul din Shypdryve se ocupă de această afacere, apoi tribunalul întreprinse cercetări, ca primă instanță: Eduard dispăruse și numai Dumnezeu singur mai știa unde se ascundea.

O AVENTURĂ STRANIE

Eduard Orlay ar fi avut 25 de ani în 1914. Belgia fiind invadată se hotărâse să se expatrieze: are avere, căci familia sa e o dinastie de textiliști, dintre cei mai renumiți ai Flandrei. Ajunge în Anglia, unde trăiește câteva săptămâni, apoi se îmbarcă pentru America, unde locuiește doi, trei ani. Într-o bună zi i se pierde însă urma, iar legenda intervine, spre a suplini istoria. Eduard este sătul de lumea nouă și e hotărât să înainteze mereu spre Apus, după cum au făcut-o navigatorii olandezi din timpurile trecute. Se îmbarcă sub un nume fals, cu destinația unui pământ virgin, cu deșerturi uriașe, populate de canguri: Australia. Dar nava pe care s'a îmbarcat se scufundă și Eduard Orlay, aventurierul fără nume, fără prieteni și fără poveste, se înfundă în negură. A scăpat? A murit? Nimeni n'o știe. Toate cercetările au rămas inutile.

Notarul din Shypdryve se vede pus în situația de a aduce la îndeplinire ultima clauză a testamentului. Și iată că această clauză, pe care o examinează pentru prima dată cu atenție, îi pare fabuloasă și irealizabilă. Să-ți lași moștenitori rudele naturale până'n al 12-lea grad, nu s'a mai pomenit vreodată. Notarul din Shypdryve își începe cercetările dar nu le continuă, își însușește, mai mult sau mai puțin, bunurile lăsate de clienta sa și trăiește bine până'n ziua când apare profesorul Schicks.

INTERVENȚIA PROFESORULUI SCHICKS

Eminentul profesor de drept la universitatea din Louvain, Schicks, este înrudit cu defuncta. Într-o zi a adresat o cerere președintelui tribunalului din Termonde, cerându-i să puie capăt actualei stări de lucruri și aducerea la îndeplinire întocmai a testamentului defunctei.

Președintele Van Gindernachter, un jurist venerabil, a fost extrem de încurcat: de când există lumea n'a fost prezentat judecătii un asemenea caz și nicio afacere similară n'a turburat liniștea tribunalelor. Cu toate acestea a dat o ordonanță unică în felul ei, după cum întreaga chestiune este și ea unică. În această ordonanță se spune, în esență:

„Avându-se în vedere că nu s'a dovedit și nici nu s'a recunoscut faptul că Eduard Orlay ar fi fost încă în viață în momentul deschiderii succesiunii domnișoarei Delphine Orlay, că în consecință, avându-se în vedere articolul 136 din codul civil, succesiunea aceasta se cuvine rudelor testatei până'n al 12-lea grad;

avându-se în vedere că vreo câteva mii de persoane se pretind astfel legate universale și că îndrituirea celui mai mare număr dintre acestea este discutată, pretențiile lor trebuind să fie verificate;

Emil Van Audenhoven.

avându-se în vedere că moștenitorii legitimi *ab intestat* sunt necunoscuți, frații testatei Nicolas și Jérôme Orlay decedând fără descendenți;

avându-se în vedere că legatarii universali instituți prin testamentul olograf s'au abținut de a cere trimiterea lor în posesiune, avându-se în vedere dificultățile inextricabile, pe care le reprezintă din puuct de vedere practic această cerere: se vor institui trei administratori, având între alte misiuni și pe aceea să cerceteze calitatea moștenitorilor și la nevoie, să facă apel la un genealogist.”

INTERVINE UN GENEALOGIST

Cei trei administratori, printre cari se află și excelentul avocat, blândul, bunul și amabilul Joseph Cooremann, s'au grăbit să numească un genealogist în per-

soana savantului Emile van Audenhove.

Între timp, liniștea micului oraș a fost turburată, iar locuitorii fremătau la ideea posibilă de a împărți între ei moștenirea exagerată de imaginația populară. Dumnezeu știe ce legături de rudenie au fost puse atunci în valoare! Copiii naturali au dat pe față secretul nașterii lor, iar hârtiile de familie au intrat în funcție. Au fost scotocite hambarele, povești extraordinare au fost scoase din trecutul întunecat iar mii și mii de scrisori au fost primite de instanță, venind de pe întreg globul.

schimb, o scrisoare de mulțumire din partea Majestății Sale Regale). Fiul meu Morris, mi-a fost un prețios colaborator. Am lucrat zi și noapte, vreme de un an, ne-am petrecut opt luni în pivnițele greiei din Termonde și am cercetat mai bine de două mii de registre de stare civilă

4.760 MOȘTENITORI

Care a fost rezultatul? 4.760 moștenitori sunt chemați astăzi la succesiunea Annei Delphine Orlay. Sunt 4.760 persoane, răspândite pe întreaga suprafață a pământului. Am descoperit o bună parte dintre moștenitori în Belgia și destui de mulți în Franța, în Olanda, Anglia, Canada, în Michigan, în Statele Unite și chiar și în Japonia.

Ramura valonă este reprezentată de 1860 persoane, față de cele 2.900 ale ramurii flamande. Între moștenitori sunt reprezentate toate meseriile, începând cu un ministru, în persoana d-lui Rubbersest și terminând cu simpli agricultori.

— Care a fost metoda dv. de lucru?

— Pentru fiecare moștenitor am stabilit o fișă, albă, dacă moștenitorul era în viață, galbenă sau verde, dacă murise sau dispăruse.

Dar lucrul cel mai straniu este că trebuie neconștient să conțezi pe neprevăzut. Articolul 725 din codul civil, prevede că orice copil conceput, la deschiderea unei succesiuni, este considerat moștenitor. Astfel, am trebuit să măresc listele mele cu 75 de copii concepuți, în vremea când se deschidea succesiunea, în timp ce trebuia să șterg alți 250 moștenitori, cari au murit între timp. Calculul se complică într'un fel cu totul bizar. Fiecare moștenitor are partea lui egală din totalul sumei lăsate. Astfel un tată având zece copii, ia 11 fracțiuni. Presupunând că talăl moare, cei zece copii obțin partea lor, în plus o zecime din aceea care i s'ar fi cuvenit tatălui lor.

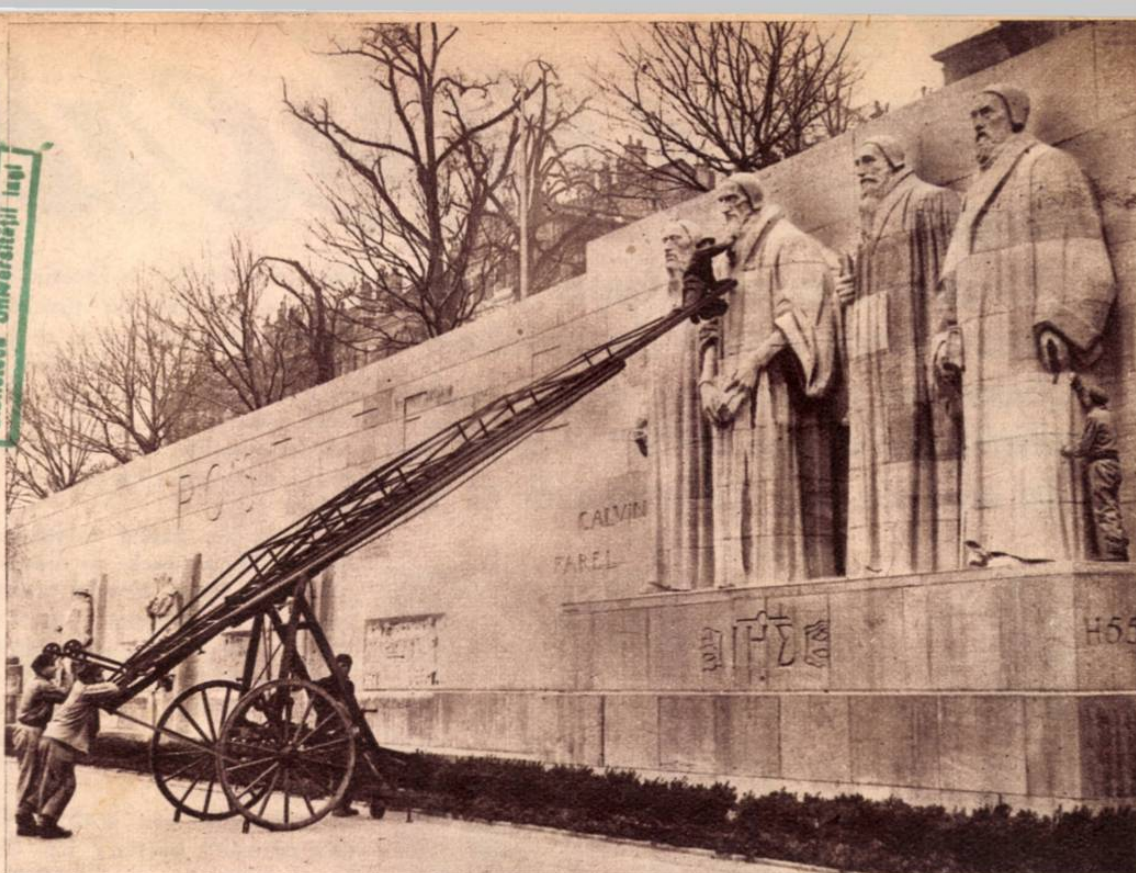
Trebuie să vă mai gândiți că în fiecare zi mor câțiva dintre moștenitorii Annei Delphine Orlay, încât calculul, pe zi ce trece, e mai încurcat. În fiecare zi apar noi scrisori de protest, care trebuiesc să fie respinse, pe baza unei argumentări speciale.

— Ce s'ar întâmpla însă dacă ar reapărea Eduard Orlay?

— În cazul acesta, toată lucrarea aceasta, fabuloasă s'ar prăbuși ca un castel din cărți de joc...

Salvarea unui accidentat la sky, cu ajutorul funicularului

Un skyor, grav accidentat lângă Innsbruck, a putut fi salvat repede cu ajutorul unui funicular, a cărui cabină a staționat în dreptul locului în care s'a petrecut accidentul, iar un membru al unei companii de salvare a coborât, legat, de o frânghie. Fotografia noastră înfățișează o călăuză a unei companii de salvare, coborînd în prăpastie, cu ajutorul unei frânghii legate de funicular.

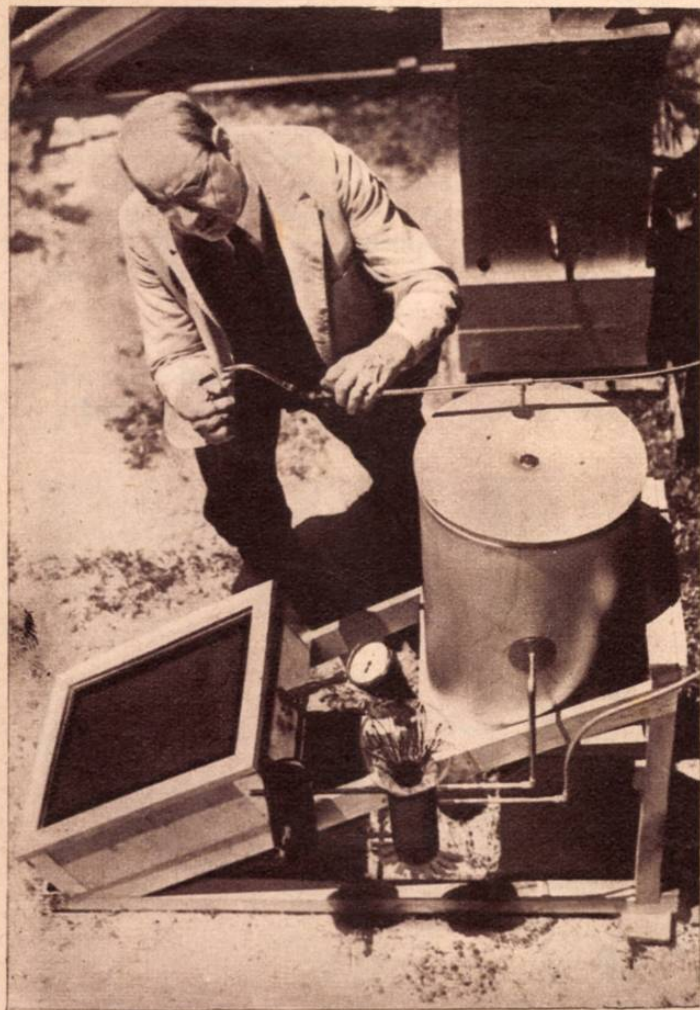
MONUMENTUL REFORMĂRII DIN GENEVA A FOST CURĂȚAT!

În fotografia noastră: cei patru calviniști, grupul central al renumitului monument al reformării din Geneva, sunt spălați, cu ocazia ivirii primelor raze de soare primăvăratic.

GAZ DIN RAZELE SOLARE!

Surorile siameze indiene s'au întors
în patrie, dela expoziția
mondială din Paris

ZIARE RADIOFONICE TIPĂRITE LA DOMICILIU?

Inventatorul american Otto H. Mohr a construit un aparat cu ajutorul căruia transformă razele solare într'un gaz inflamabil. Într'un rezervor plat se evaporă apa, cu ajutorul soarelui. Atingând o anumită temperatură, apa e condusă într'o cameră care conține gaze și conduce în același timp vaporii gazelor. Un curent electric transformă apa în oxigen care se captează imediat în baloane, servind apoi pentru încălzit și gătit. Fotografia noastră înfățișează pe Mr. O. H. Mohr cu aparatul său.

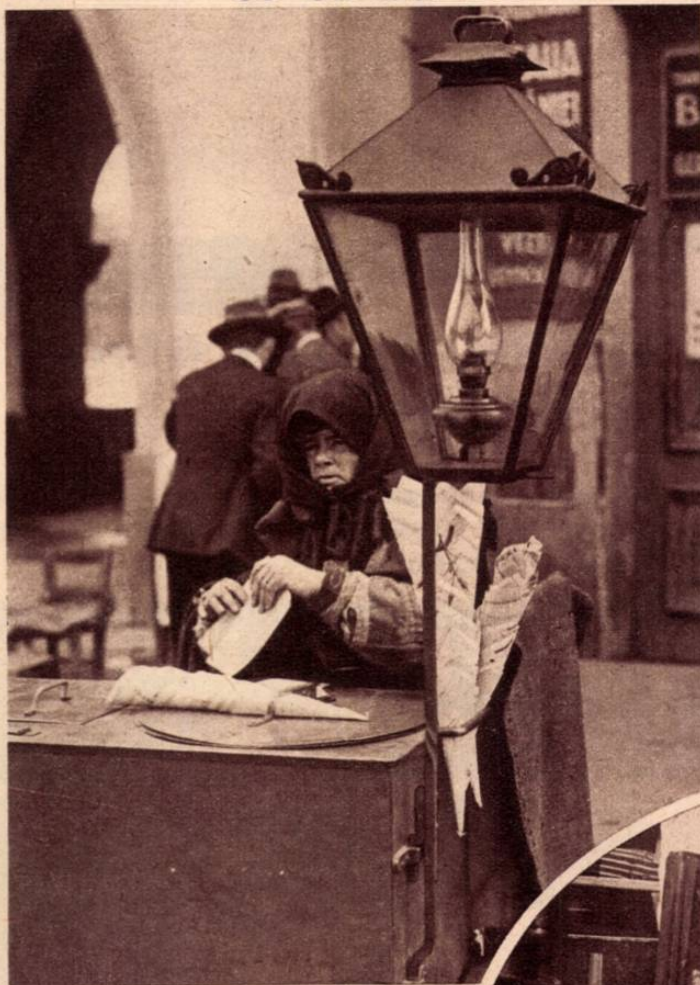
Gemelele siameze din India, Gangu Amma și Gouri Amma, în vârstă de 28 de ani, s'au întors în patria lor, Mysore, dela expoziția mondială din Paris. Fotografia noastră înfățișează gemenele Gangu Amma și Gouri Amma, în gara Bombay.

La New-York se lucrează actualmente la un post radiofonic emițător și recepto în același timp, care, cu ajutorul unei mici instalații de televiziune, primește și emite spalturi de ziar. În aparatul de recepție se găsește o mare rezervă de fâșii de hârtie, pe care se tipăresc apoi articole de ziar și fotografii. În acest fel, poate că se va ajunge la înlăturarea gazetelor tipărite în tipografii. Noua instalație poate fi adăugată oricărui aparat de radio și costă numai vreo 8 lire engleze. Fotografia noastră înfățișează un spalt al unei gazete radiofonice, din care se va emite zilnic câte 8 metri. Autoritățile americane de specialitate se ocupă acum foarte mult de această invenție.

Șmecherii STRĂZII

„Cositorul care astupă instantaneu orice gaură de tinichea”. „Săpunul miraculos care îndepărtează orice pată”. — „Penița de aur ce nu se uzează și nu se strică”.

↑ **„Avem rețete miraculoase, pentru orice boală!”**

NICIUN fel de măsuri polițienești — dispoziții drastice, amenințarea represaliilor juridice — nu vor isbuti să înfrâneze pornirile spre înșelăciune, devenite îndeletnicire, „profesiune comercială”. De câte ori prilejul mă pune în contact cu exercițiul public al acestei categorii încorijibile, simplitatea, candoarea cu care oficiază, — îmi trezește un zâmbet. Un zâmbet de admirație.

Între umbra supraveghetorului oficial, staționând cu chipiu și revolver în colțul străzii, și spectrul codului penal, șmecherul își desfășură comerțul, liniștit, ca și cum ar profesa un negoț cinstit, legal. Geniul șiretlicului i-a și pus la îndemână un mijloc capabil să conjure primejdiile ce-l pasc la fiecare pas. L-a învățat cu găsierea imediată a unui terțiu, menit să-l scoată din încurcătură, la o adică. Judecata sub unghiul pitorescului, prezența în stradă, în diverse forme, ipostaze și traficuri, a gîntei coțcărești, constituie o notă de animație „sui generis”. La zâmbetul de admirație pomenit, participă și însușirile pur comerciale ale tagmei, talentul dovedit în propagarea unei mărfi absurde, ce ar continua să zacă mult și bine pe măsute și în cutii, fără dibăcia ce o svârle în mâinile trecătorilor captivați. Pentru a plasa bucată de cositor care „astupă instantaneu orice gaură de tinichea”; a găsi amatori pentru săpunul miraculos, „care îndepărtează imediat orice pată”; pentru a ispiți pe gură-cască să cumpere „penița de aur ce nu se uzează și nu se strică, oricum ai suci-o, se cer calități deosebite.

Fiindcă articolele în chestiune se află în orice prăvălie de specialitate. În rafturile respective unde se țin lucrurile modeste, ce nu pretind reclamă, ce nu trebuiesc băgate sub ochii clientului, căci nu ele reprezintă inventarul de prestigiu al întreprinderii. O marfă prea puțin curentă, de care ne putem priva.

Aci intervine geniul șmecherului ambulant. Să ne facă să cumpărăm un obiect de care n'avem absolută nevoie. Să ne creeze nevoia, amintindu-ne că acasă zace, o cratiță găurită, se prăfuește o ceașcă de porțelan cu toarta stricată, sau că pata de cerneală de pe haina deschisă, stropitura de grăsime, e păcat să nu fie înlăturate.

De când zace așa cratița? De când „s'a paradiț” ceașca? De când costumul de vară e maculat? Nu ne-am gândit să intrăm în vreo dugheană, pentru remediile reclamate de pomenitele stricăciuni. Am uitat de ele nu ne-am deprins cu starea lor. N'am simțit nevoia lor să le readucem la o situație aproximativ originală.

S'a întâmplat însă să trecem pe lângă magicianul cu dresuri, care-și face publicitatea mărfii, cu o extraordinară bogăție de elocință. În jurul mesei cu pachete, și piese pentru „experiențele în aer liber”, — e adunată lumea ușor momită a străzii. Ne-am oprit. Din curiozitate. Pentru spectacolul

gratuit al oratoriei populare, — atât de particulară plămădită dintr'o vorbărie hibridă în care se amestecă termenii tehnici cu argoul, din ademeniri verbale, și gesticulație neostenită. Șmecherul și-a și descoperit o pată pe palton, pe care o va face să dispară imediat, la fața locului, „să vadă lumea că la mijloc nu-i nicio înșelătorie”. Il lași, amuzat de seriozitatea operatorului, de siguranța mișcărilor, de dibăcia cu care știe însoți treaba cu explicații amețitoare, mustind de seducțiune.

De când umbli cu pata pe palton? Și iată-te plătind săpunul miraculos, ca și cum el ar fi avut, darul nu numai să înlătore, dar să și descopere beteșugul ce va fi supus virtuții lui infailibile.

Peste o zi, constatați că în locul unde a fost pata, e acum o porțiune distrusă, cu perspectivă de gaură. Săpunul conține aci, clor. Ați crezut că într'adevăr insul cu caschetă, care trăncănește atât de atrăgător, e mai savant decât chimistul, e mai desinteresat decât redactorul rubricii de specialitate, care oferă fel de fel de rețete benigne, pentru trebuințele casnice.

V'a stricat haina. Cratița curge iarăși fiindcă preparatul miraculos e o banală bucată de cositor, ce se topește la primul contact cu focul. Deasemeni toarele ceștei s'au deslipit, prefăcând în hârburi obiectul, când ați vrut să exhibați rezultatul „ce nu costă de cât cinci lei”.

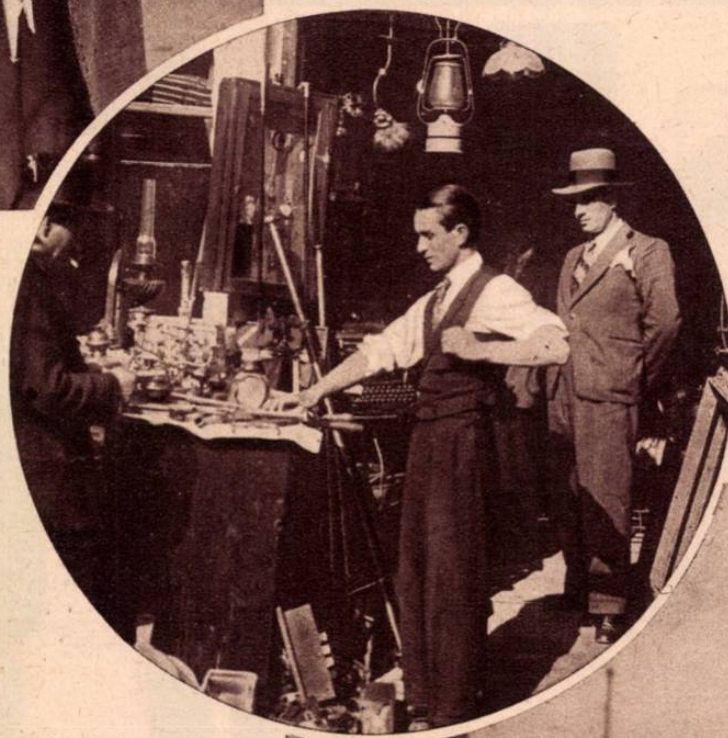
Cât privește penița de aur, maleabilă, ați fost nevoiți s'o aruncați cât colo, într'un acces de disperare. Șmecherul ca să demonstreze mlădierea și rezistența ei, o îndoia o înfigea în masă, îi administra cele mai fanteziste forme. Rezistent metal! Cum să bănuieți că tocmai această minunată predispoziție la capricii — care v'a entuziasmat — constituie nu valoarea ci caducitatea, inferioritatea obiectului. A fost anume construit dintr'un metal moale, ca să-i înlesnească pehlivanului, mistificarea. Încercată acasă, ați constatat că la cea mai slabă apăsare, penița „facea gimnastică”. Se răsăcără, rămânea cu un crac în aer, se îndoia din șale, exact ca omul-șarpe.

* * *

Am avut răbdarea să urmăresc odată, întregul proces de tentățiune, înscenat, ca în fiecare zi dealtminteri, în colțul cu trafic intens — de coțcarul ingenios. Zi de târg. Piața Sft. Gheorghe. Șmecherul desfăcuse o măsuță pliantă, tacticos, fără zor. Aci e loc fain. A deschis valiza cu „marfă legală”, — piepteni de celuloid. Cunoșteam articolul. Arătos, bine executat, elegant chiar, suplu. Atăta vreme cât nu vine în contact cu soba, cu apa caldă. E moartea lui. Sfârșitul lui înfiorător. Incepe cu o convulsie care-i răsuștește, ca într'o criză de epilepsie, întreg cercul. Urmează un spasm ce-l chircește din mij-

← **„Aci se vinde un săpun miraculos, care scoate orice pată!”**

↓ **„Cele mai bune pietre de ascuțit”.**

loc, dinții se topesc într-o masă cleioasă și peste puțin, ce a fost instrument de toaletă, e un bulgăre diform. E o marfă ce se vinde la umbră, pe răcoare. Soarele o duce la faliment.

Șmecherul va avea grija deci să se instaleze la intrarea gangului, vara. Iarna nici o grija. Venise însoțit de un tovarăș. Rolul acestuia e precis și important. El are misiunea să declanșeze hotărârea în gestație a publicului care privește dar nu cumpără. El e „clientul” care se va opri, va urmări atent „experiențele” vânzătorului, va pune fel de fel de întrebări, chipurile se lasă greu, ca în cele din urmă să „achiziționeze”, nu unul ci patru piepteni. „Prea-s buni și efțini”, va reflecta. Cine știe când se mai întâlnește cu asemenea ocazie.

Acum a plecat să se posteze într-un punct de observație, de unde va interveni în clipa psihologică. Șmecherul celălalt și-a rânduit marfa. Pe măsută a plasat o scândură și un fel de lopățiță, ce-i vor servi la operații. Să-i dăm drumul. — „Ultima invenție a secolului! Pieptenele ce nu se strică”.

Il poți lovi, îl poți scăpa în caldarâm — n'are moarte.

— „Poftim! Nu sunteți obligați să cumpărați. Asistați la experiență, ca să vedeți că marfa asta, e cea mai senzațională descoperire a secolului”.

S'a oprit o femeie. Iată și o țărancă, iată și o

servitoare care se întoarce din piață. Și un bărbat. Spectatori destui.

Șmecherul înșfacă un pieptene. Il manevrează, în vreme ce pliscul îi merge ca moara. Il îndoaie, îl sucește în fel și chip. Demonstrație convingătoare. Celuloidul nu se desminte. Il hârâie, ca un fereastrău de marginea scândurei, dinainte mâncată, crestată, ca să dea impresia că ravigiile au fost săvârșite de această sculă nemaipomenită. Așează apoi pieptenele cu dinții în sus, la o idee de extremitatea scândurei, și începe să lovească puternic cu lopățița, strigând cât îl ține gura: „Nu se strică, nu se sparge!” Iluzia e concludentă. Publicul se miră. Strașnic pieptene. În realitate spectatorii sunt victimele unui truc. Șmecherul izbește nu în instrumentul de celuloid, ci în marginea scândurii, având grija să distragă atenția cu fulminanta lui limbuție. Însă nu se decide nimeni. Poporul e prudent. Trebuie cineva să facă începutul. Intră în scenă tovarășul. Privește, pretinde să se repete experiența, examinează pieptenele, îl trece prin păr, îi miroase, îi manevrează. Gata. A târguit patru bucăți și și-a văzut de drum. Se va întoarce mai târziu. Gestul a reușit. Nu trebuia decât un preludiu. Servitoarea, țărancă, muncitorul, se grăbesc să-l imite, „să nu piardă ocazia”.

Mai sunt și alte aspecte, ale străzii, pe cari le-am observat, în hoinăreala prin Capitală. Le vom reda într-un reportaj viitor.

POTOMAC

O MESERIE CURIOASĂ: GUSTĂTOR DE CEAI!

Odată pe an se întâlnesc la New-York cei 7 experți de ceai ai importului american, pentru a gusta diferitele soiuri de ceai care se importă în Statele Unite. Statele Unite exportă în Anglia cea mai mare cantitate de ceai din lume. Fotografia noastră înfățișează pe gustătorii oficiali de ceai ai camerei de import a ceaiului.

CASA ÎN MINIATURĂ DIN CERCEI, EVANTAIE ȘI PIETRE DE MAH JONG.

Americana Mrs. E. Larke a construit, cu multă trudă, o casă model, care a fost expusă la Los Angeles, urmând să fie vândută în scop de binefacere. Lămpile din 35 de camere sunt cercei vechi, paturile din lemnul evantailor vechi, clope de pian au servit la tapete, iar pietre de mah-jong sunt tablourile de pereți. În total, d-na Larke a întrebuințat 25.000 de obiecte pentru casa în miniatură pe care a construit-o. Fotografia noastră o înfățișează pe Mrs. E. W. Larke în fața casei model pe care a construit-o.

ALBITURI

cumpărați

*fiind de 60 ani
specialitatea
magazinului*

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

MĂȘTI DE GAZE PENTRU RASBOIU ȘI PACE!

La expoziția de igienă și îngrijire a bolnavilor, deschisă la începutul lunii Martie, la Londra, au fost înfățișate publicului măști de gaze pentru războiu dar și pentru uzul gospodinelor, în timp de pace. Fotografia noastră înfățișează: (stânga) o soră de caritate cu mască de gaze, construită special de specialiștii englezi și impusă publicului de către autorități și (dreapta) un bărbat cu o mască pentru praf, care se poartă la marile scuturături și la bătutul covoarelor, pentru a apăra plămânul de praf.

Carol Ann, fiica adoptivă a lui Wallace Berry, în vizită la tatăl ei.

Într-o pauză, în timpul turnării, juvele prim își îmbrățișează partenera.

Myrna Loy se odihnește, după munca din studio.

Betty Furness și Ann Loring învătă noii pași de dans, de la mestrul de balet Dave Gould.

Joe Famer, erou de filme sportive, necunoscut la noi dar celebru în America.

S'a s'vont adesea că marile casinouri cheltuesc sume uriașe ca să obție discreția ziarelor, atunci când este vorba de crime, de sinucideri sau dispariții misterioase, întâmplări în apropierea lor. Se pare că același cerc magic a fost tras și în jurul cetății filmului, căci ziarele americane, deși atât de avide de senzational, păstrează un mutism aproape de nepătruns, oricâte ori se întâmplă un fapt mai grav în culisele metropolei iluziilor.

Unul dintre cei mai faimoși polițiști particulari din Los Angeles, care a sosit de curând în Europa, ne-a povestit mai bine de 12 crime, drame s'au scandaluri, care s'au întâmplat în ultimele 18 luni în California și pe care presa americană le-a înregistrat numai în stil telegrafic.

Cu toate acestea, eroinele sau eroii acestor întâmplări, ambianța în care s'au produs, le-ar fi predestinat să ocupe cel puțin jumătate din prima pagină a oricărui cotidian.

Cu toate acestea, trebuie să precizăm că adevărata cauză a acestei liniști nu este o obscură combinație de publicitate, ci numai dorința, ca să nu spunem datoria „patriotică” a presei, să nu aducă pagube printr-o publicitate excesivă în jurul acestor drame, reputație așa și așa dubioasă, a Hollywood-ului.

RUDOLF VALENTINO N'A MURIT

Iată o tragedie desfășurată în cadrul Hollywood-ului și care, cu toate acestea, a rămas necunoscută până astăzi. Victima este sârmana Virginia Clives, care a avut nenorocirea să debuteze pe vremuri, în filmul lui Rudolf Valentino: „Fiul Șeicului”. Ca mii de alte femei, s'a îndrăgostit curând de regele ecranului, depe acea vreme și fotografii ne fac să bănuim că între tânăra figurantă și marea vedetă s'au stabilit legături de dragoste.

În timp ce aventura această era efemeră pentru Valentino, ea a sdrobit cu totul existența micii figurante. Pentru a nu se mai gândi la această dragoste fără sens, ea a plecat în Brazilia, unde a fost angajată să turneze un film expediționar și unde poate că l-ar fi uitat pe Valentino, dacă după vreo trei luni de zile n'ar fi aflat prin radio de moartea neașteptată a bărbatului pe care-l iubia. A căzut fără simțire în brațele camarazilor ei și după un acut acces de febră, revenindu-și, a cerut plângând să fie retrimisă, imediat, la Hollywood.

Regisorul, din milă, dar și pentru faptul că n'ar fi voit să distrugă filmul pe care-l turnase în cea mai mare parte cu Virginia Clives, a recurs la un truc, care s'a dovedit însă fatal. Cu complicitatea celorlalți artiști, a reușit s'o convingă pe Virginia că moartea lui Valentino nu era decât un formidabil bluff, în scopul publicității și că trupul înmormântat era al unui necunoscut, în timp ce Valentino trăiește, sănătos, retras de lume, într'un colț al Americii.

Basmul acesta, deși de necrezut, a fost luat drept adevărat de tânăra fată. Drama a izbucnit la reîntoarcerea Virginei Clives la Hollywood, unde, în pofida miilor de dovezi și mărturii, n'a voit sau mai degrabă n'a mai putut să creadă în moartea lui Valentino. Cu nervii sdruncinați, ea repeta în timpul delirului care o stăpânea aproape în permanență, că Valentino n'a murit și că numai rivalele și dușmanele ei, au pus la cale acest vicleșug.

Virginia Clives a fost cercetată de cei mai iluștri psihiatri, dar starea ei, după o îmbunătățire trecătoare, s'a înrăutățit într'atâta, încât în vara anului 1928 a trebuit să fie internată într'un ospiciu din Los Angeles, unde a murit în Ianuarie 1936. Nimeni n'a aflat de moartea ei, iar ziarele americane n'au înregistrat nici măcar în două rânduri această sguđuitoare tragedie.

SOSIA LUI PAUL MUNI

Nu mai puțin dramatică este odiseea unui funcționar comercial din Washington, un

oarecare Boris Landel, vârstă de numai 37 de ani, soț și un tată ideal, a zis, în urma instigațiilor că avea o asemuire ist Bietul om a cheltuit, în pentru a se fotografia bele diferitelor societăți lywood. Din nenorocire firme cinematografice întâmplare, într'un coș scrisoarea lui Landel, în rință, fără să-și dea faptei ei, ea i-a răsp hârtie cu en-tête a unei mult desființată, cerând unde avea să primească oarece asemănarea sa devăr extraordinară. Este lesne de înțeles că deziluzie a lui Landel când a sosit la Hollywood societatea în chestiune multă vreme și că scris mit-o este numai o glumă îndelungate tribulații n obține în cetatea filmului plătit regește, dar nici figurant.

Umilit, disperat, abătut mai strălucit al existenței într'o seară de toamnă cumpărat, cu ultimii doltr tras două gloanțe în

Wayne Morris, născut la sat de studouri Hollywood.

WOOD RA SLA

Hugh Williams este, în orele libere, un pasionat jucător de ping-pong.

Lilian Rosine, directorul salonului de frumusețe a studiorilor M. G. M., dă câteva sfaturi cillei Parker. Ce-

O probă la microfon, în studioul de sonorizare din Movietone-City.

VIAȚA SECRETĂ ȘI MISTERIOASĂ A CELUI MAI SECRET ȘI MISTERIOS ORAȘ DIN LUME

Acest nenorocit, în ani, care fusese un descoperit, într-o bună zi, de un prieten vicleni, însoțit de Paul Muni. Secret, o mică avere, spre a trimite pro-

și agenții din Hol- secretara unei mari găsit într-o zi, din de hârtii al biroului, într-un moment de ușur- seama de gravitatea uns lui Landel, pe o societăți de filme de- i să vie la Hollywood, onorarii regale, de- u Paul Muni e într-a-

s'a întâmplat: prima fost aceea că atunci od, i s'a comunicat că a fost desființată de aarea pe care a pri- de prost gust. După i numai că n'a putut i un angajament răs- măcar un post de

văzând că visul cel nței sale se năruie, a, Boris Landel și-a ri, un revolver și și-a nima sa deziluzionată.

al june prim lan- le Warner din

Nenorocitul a putut fi salvat, ca prin mira- col, dar pentru a se înlătura un scandal, care ar fi avut urmări neplăcute, în jurul cazului său s'a păstrat un mutism mai sever decât deobiceiu.

PUE-PE ȘI-A FĂCUT HARAKIRI

Mai recentă în ordine cronologică, dar și mult mai impresionantă, este tragedia micului și frumu- sului dansator nipon Pue-Pe, o altă victimă a Holly- woodului și a capriciului feminin. Drama a început cu o idilă poetică și galantă, în primăvara anului 1936, când una dintre cele mai bogate vedete ale Holly- wood-ului a plecat spre Singapore, numai spre a uita unele decepții sentimentale. Aci a întâlnit, într'un mu- sic-hall o tânără pereche de dansatori japonezi. Dan- satorul avea numele poetic și armonios de Pue-Pe. N'au fost necesare decât vreo câteva pahare de șam- panie, pentru ca vedeta noastră, cu inima mereu tân- nără, deși avea 40 de primăveri pe răboi, să se în- drăgostească până peste urechi de micul dansator nipon, care abia împlinise douăzeci de ani. Și cum iubirea le face pe femei ingenioase, ea i-a propus de îndată lui Pue-Pe să-l ia la Hollywood și să facă din el o mare vedetă internațională. Mica japoneză, care-i era parteneră și soție legi- timă, dar care era mult mai puțin vicleană decât femeile occidentale, a crezut cu tărie în cuvintele frumoasei străine și cum a primit totodată și un pa- chet de bancnote, a găsit foarte natural să revie la Tokio și să-l aștepte pe soțul ei, care de îndată ce-ar fi devenit bogat și celebru, i-ar fi scris să vie și ea la Hollywood. L-a așteptat, răbdătoare și fidelă, neștiind că de îndată ce-a ajuns la Hollywood, frumosul dansator Pue-Pe s'a insta- lat în somptuosul bungalow al bogatei vedete, luând parte la serbări, excursii, cocktail parties, organizate numai spre a fi făcut să uite de soția sa legitimă, dar și de promisiunile făcute la Singapore. Cu toate acestea, la fiecare sfârșit de lună, soția dela Tokio primea un cec, care reprezenta o parte din câștigul lunar al noului star. Pue-Pe îi scria soției lui că greutățile inerente unui început de carieră, îl împiedică s'o aducă, deocamdată, peste ocean. Idila a durat aproape un an și ar fi durat poate încă, dacă într-o bună zi, acum câteva luni, Pue-pe n'ar fi primit din Japonia o scrisoare ceva mai lungă decât deobiceiu:

„Floarea mea unică de mimosă adorată — scria mica japoneză, de dincolo de Pacific — știi bine cât te-am iubit și că am crezut că numai moartea ne-ar fi putut împiedeca, pentru un răstimp, dragostea noastră. Cu toate acestea, acum câteva zile, a revenit din America dansatorul acro- bat Tiu-Tu, care a fost și el la Hollywood și care mi-a destăinuit totul, cu privire la viața ta și a frumoasei americane.

Tiu-Tu, care m'a iubit din totdeauna și față de care te-am preferat, pe vremuri, m'a întrebat deasemeni dacă astăzi, când tu ai o altă femeie, n'aș dori să-i devin parteneră și soție. I-am răspuns că da. O, Pue-Pe al meu adorat! Și atunci când vei fi primit această scrisoare, eu voi dansa de mult, împreună cu Tiu-Tu, într'un frumos dancing din Singapore, asigurându-te însă de vecinica mea dragoste”.

Povestea ar părea până aci ca un basm oriental, dacă frumosul dansator n'ar fi binevoit să-și spintece pântecul cu un vechi pumnal japonez, așa cum se cuvine să facă un nipon adevărat, când atitudinea sa a contravenit onoarei.

Odată mai mult, în afară de o foaie de scandal, specializată în asemenea lucruri, ziarele americane n'au publicat despre acest caz. Dealtfel, întreaga ediție a ziarului de scandal a fost cumpărată de o mână misterioasă, iar celelalte cotidiene au pomenit numai în trei rânduri de tragedia micului dansator. Zilele acestea s'a anunțat că frumoasa vedetă, inconsolabilă, care a pricinuit însă această dramă căreia i-a căzut și ea victimă, va pleca în Europa, spre a uita.

Un interior în lo- cuinta lui Dick Po- well, la Hollywood.

Richard Dix își in- ventariază, amuzat, unelte care-i sunt indispe ns a bile pentru filmele sale.

NARCOTICELE VOR JUCA UN ROL FORMIDABIL IN VIITORUL RĂZBOI

Trei chimiști new-yorkezi au arătat cum s'ar putea narcotiza un milion de oameni cu ajutorul unor ghiulele speciale.

UN nou război?

Zeci de milioane de oameni se tem astăzi de un război mondial. Noroc însă că temerile nu se realizează întotdeauna, dar aspectele nu sunt tocmai liniștitoare.

De aproape doi ani cursa înarmărilor a luat un ritm infrigurat. Marile puteri cheltuesc sume fabuloase spre a-și umple arsenalele cu tunuri, muniții și aeroplan. Dar înșiși experții cari stăruie asupra necesității acestor acumulări de armament știu bine că ele vor fi inutile în războiul ce va să vie. De ce?

Motivul este unul dintre cele mai vechi în istoria războiului: *ivirea armeei surpriză*. Omul epocii de bronz n'a fost un luptător mai bun decât acela al epocii de piatră, însă l-a bătut cu arma lui surpriză care a fost sulita de bronz. În bătălia dela *Minden*, în 1759, câteva sute de pușcași englezi au secerat mii de lăncieri francezi. Și cu aceasta, epoca glontelui a pus capăt aceleia a sulitei. Dar care ar putea fi acum arma surpriză a epocii noastre? Există o convingere crescândă că ea se află gata de utilizare sub forma narcoticelor.

„VĂ PREDĂȚI, SAU.....”

Cum s'ar putea întrebuința narcoticele ca armă de război pe o scară întinsă? Destul de simplu. Să ne închipuim că a izbucnit un mare război și că un milion de soldați au fost masați pe unul din fronturi, pentru atac. La un moment dat, se deslănțuie asupra lor un foc intens, de artilerie.

Dar cu ghiulele ce cad în mijlocul lor se întâmplă ceva ciudat. Explodează și se transformă toate într-o pulbere fină.

Iar pe măsură ce acest praf se lasă asupra batalioanelor massate, zeci de mii de soldați cad la pământ, fără cunoștință. Un milion de oameni zac narcotizați și nepuțințioși.

Bombardamentul încetează. Inamicul invadează câmpul Soldații adormiți sunt desarmați și împresurați de mitraliere strategice plasate.

Apoi narcotizații încep să se miște. Și, pe măsură ce-și revin în simțiri, megafoane uriașe împrăștiat peste tot îi anunță că trebuie să se predea, altfel vor fi secerati cu toții, de tunuri și mitraliere. Iar cum n'are rost ca un milion de oameni să se lase măcelăriți asemeni unei turme de oi, trupele se predau fără condițiuni și cu aceasta războiul ia sfârșit.

STUPEFIANTELE CA MIJLOC DE SMULGERE A MĂRTURISIRILOR

— Vi se pare fantastic? Dar nu e câtuși de puțin.

La 14 Septembrie, anul trecut, trei chimiști newyorkezi au demonstrat în fața Societății Americane de Chimie cum s'ar putea narcotiza un milion de oameni, cu ajutorul unor ghiulele speciale, într'un război viitor. Drogul cu care ar urma să se umple aceste ghiulele este „acetylcholina”. Amestecat cu un explozibil, care să producă sfărâmarea în mii de bucăți a ghiulelei, drogul atacă fluxul sângelui și reduce tensiunea arterială producând o imediată pierdere a cunoștinței. Adăugându-i-se apoi un fixativ de diferite proporții, se poate face astfel încât efectul să dureze dela cinci minute până la câteva ore. Acesta este unul dintre mijloacele cele mai puțin barbare în cari drogurile ar putea să fie utilizate în războaiele viitoare.

CÂND LAȘII DEVIN VITEJI

Și credeți că utilizarea drogurilor se va opri aci? Ele vor permite unor conducători fără scrupule să corupă morala țărilor inamice.

E de prisos să spuneți că un asemenea lucru nu i se va îngădui. După oroarea gazelor asfixiante, ne putem aștepta la orice, căci războiul modern pare să nu cunoască obstacolul legilor.

Dar drogurile pot avea și o altă întrebuințare. Inchipuiți-vă că pe un front se află 20 de mii de soldați complet demoralizați și epuizați de oboseală înaintea a o sută de mii de soldați proaspăt sosiți pe câmpul de luptă.

Și totuși, deodată în lumina cenușie a zorilor, cei douăzeci de mii de soldați năvălesc în tabăra vrăjmașă ca mânați de furii culcând armata inamică la pământ până la unul. Lumea e uluită de această miraculoasă victorie și se întreabă cum de s'a putut înfăptui? Răspunsul va fi: „ganja”, drogul care transformă așii în asasini furioși.

Multe minuni s'au făcut în Răsărit cu ajutorul acestui drog, în decurs de mii de ani. Sub celelalte numiri ale sale de: *bhang*, *că-nepă indiană*, *charras* și *hașiș*, el a servit la răsturnarea câtorva imperii. Acest drog teribil și-a dat numele ciudatei secte a Asasinilor, care a dobândit mare putere printr'o nesfârșită serie de crime sângeroase.

Dacă e vorba ca drogurile să devie unelte de război, „ganja”, care transformă lașul în asasin, nu va fi cea mai oribilă. S'a și găsit o combinație de două droguri: *scopolamină* cu *chloraloză*, care, întrebuințată sub formă de „pilule hipnotice”, îl face pe individ susceptibil de orice sugestie.

ORAȘE NARCOTIZATE

Prizonierii de război au fost totdeauna o problemă cu tendințele lor spre răzcoală și cu repetatele lor încercări de evadare.

Unele țări, în cursul războiului mondial, au propus ca acești prizonieri să fie siliți să fumeze opium și făcuți cu aceasta inofensivi.

Dar sugestia n'a fost luată în serios. Nu este însă exclus ca într'un război viitor ideea să găsească aplicare, sau ca o țară fără conștiință să administreze prizonierilor săi acele pilule hipnotice de care vorbeam mai sus.

Sub înrăurirea drogului li s'ar putea sugera ideea că este necesar să ucidă. Iar cum în starea aceea de întunecare a minții ei n'ar putea să distingă cu cine luptă, acești soldați ar putea fi trimiși înapoi pe front spre a-și ucide proprii lor camarazi.

Dar iarăși, dacă o națiune dorește să pună stăpânire pe alta, de ce ar mai face risipă de bani și oameni pentru distrugerea populației civile, atrăgându-și ura supraviețuitorilor prin repetate bombardamente aeriene? Există mijloace mai simple.

Bombele, spre exemplu, ar putea fi umplute cu acel drog „acetylcholină” despre care am vorbit la începutul acestui articol. Orașe întregi ar putea fi narcotizate pe această cale, iar asupra lor s'ar putea lăsa cu parașuta numeroase regimente cari să acapareze centrele vitale, ajungând astfel să domine situația.

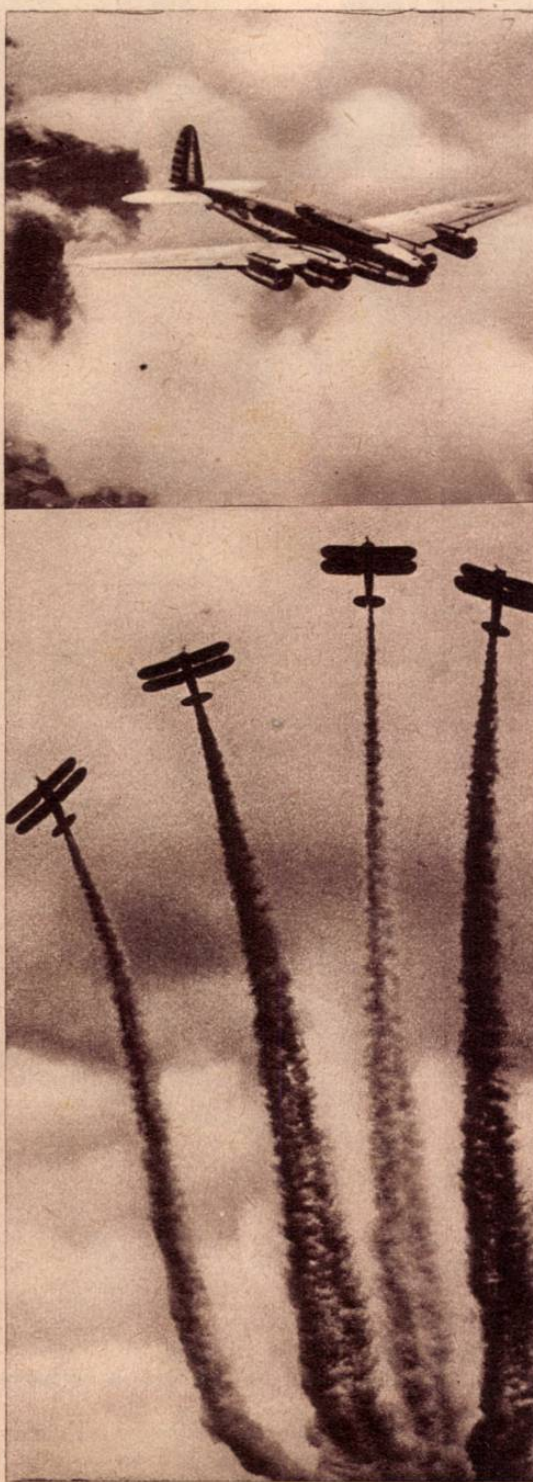
Există cel puțin o duzină de droguri în măsură să producă o stare de apatie mentală. Victima privește cu perfectă indiferență tot ceea ce se întâmplă în juru-i, și nu

dorește decât să fie lăsată în pace.

Inchipuiți-vă o națiune întreagă adusă într'o asemenea dispoziție, în timp de război. Industriile centrale stagnează. Fabricile de munițiuni nu mai livrează nici măcar o fracțiune din armamentele necesare câștigării unui război.

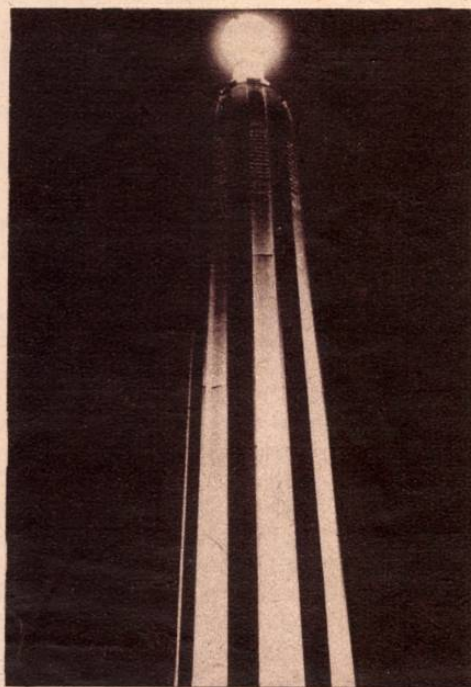
Mai toți savanții cu renume au declarat că n'ar fi greu să se introducă un stupefiant în apa de băut a populației inamice. Aceasta s'ar putea realiza fără simptome violente, fără intoxicații și fără morți. Rezultatul ar fi doar o crescândă apatie națională. Populației nu i-ar mai păsa dacă ar câștiga sau nu războiul și tot ce ar cere, ar fi o pace grabnică, în orice condițiuni.

Oricât de fantastică v'ar părea în momentul de față ideea unui război mondial câștigat prin stupefiant, amintiți-vă totuși că toate armele războiului modern ca aeroplanul, submarinul, tancul și gazele asfixiante au fost socotite ca fantastice la începuturile lor.

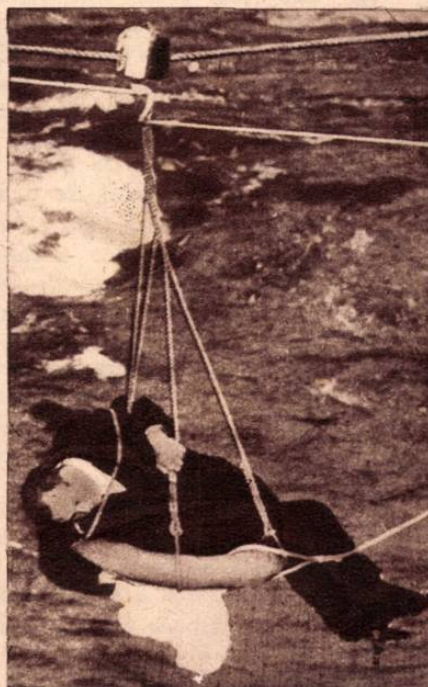
Un „Pick a back” și-a făcut sborul de încercare la Rochester, Kent

Avionul Mayo, cunoscut sub numele de „Pick a back”, și-a făcut săptămâna trecută, sborul de încercare, la Rochester, Kent. Avionul mic, așezat pe deasupra celui mare, își va lua sborul la 5000 picioare înălțime. În fotografia noastră, avionul dublu în sbor.

În ziua celei de a 91-a aniversări a nașterii inventatorului becului electric, Thomas Alva Edison, s'a ridicat în locul primului său laborator, un turn de granit de 131 picioare înălțime, care poartă în vârf un bec electric imens, incandescent. La picioarele turnului arde o lumină veșnică, pe care Edison a aprins-o în anul 1929, dela Dearborn, Michigan.

Un locuitor din Lowell, (U. S. A.) a fost prins, din nebagare de seamă, de valurile fluviului Merrimack și târât spre cascada Pawtucket. A reușit să se agațe de un colț de stâncă, de care s'a ținut nouă ore. A fost descoperit în stare de quasi-leșin de o echipă de oameni și salvat cu ajutorul unei macarale și al unui colac de salvare. Iată-l pe nenorocit pe colacul de salvare.

Un tânăr de 22 de ani se căsătorește cu o femeie de 70!

Fotografia noastră înfățișează pe tânărul fermier american, în vârstă de 22 de ani, John Joseph Lorinik din Unionville, Connecticut, U. S. A. și pe logodnica sa, Henrietta Wilhelmina Pieper, în vârstă de 70 ani, de meserie soră de caritate.

CELE 3 SOȚII ALE UNUI BĂRBAT!

Chelnerul Allan Proctor din Roxbury, Massachusetts, Statele Unite, s'a căsătorit cu trei femei, fiind condamnat, în urma reclamațiilor acestora, la doi ani închisoare. În fotografia noastră, dela stânga la dreapta: Meda, Lydia și Betty Proctor, cele trei soții ale chelnerului Allan Proctor, în fața tribunalului din Roxbury.

TAINA BIBLIEI

CARTEA FĂRĂ DE MOARTE

A TÂTEA se învechesc în lumea aceasta! Se învechesc și cărțile. Atâtea, care s'au bucurat de mult alai, la ivirea lor, au ajuns de li s'a uitat și numele! Câte din cărțile care erau pe buzele tuturor acum 100 de ani, mai sunt căutate azi! Când cetești o istorie a literaturii, ți se perindează pe dinaintea ochilor o mulțime de scriitori și numele cărților pe care le-au scris. Dar cei mai mulți cetitori se opresc la atâtea. Cine se mai apucă să cetească cele scrise odinioară? Dacă nu are cineva o nevoie anume de a răfoi paginile cutărui scriitor de acum 100 de ani, nu se mai apucă să cetească, din singurul gust de a ceti literatură. Mai toți se îndestulează cu ce se scrie acum. O! câți scriitori de care lumea întreba înaintea marelui război, au perit cu totul din întrebarea oamenilor. Nu se mai întreabă de *Emile Zola*, care acum 30 de ani era în atâtea mâini! Nu se mai întreabă nici de alți mari scriitori ai vremii. În privința aceasta, omul trăiește în vremea lui, pentru că și această vreme să intre și ea în negura trecutului, nu prea târziu. Fără îndoială, e de pagubă că nu se mai cetesc scrieri bune care au fost. Dar așa e duhul lumii, atâtea e puterea cărților. Ele nu au puterea de a se păstra prea multă vreme în gustul și grija lumii.

Ea se vede copleșită de atâtea și atâtea alte noutăți ale zilei și scapă din vedere ce a mai fost odată. Trebuie să vie mai târziu silința altcuiva sau câtorva, pentru că apoi să scoată din nou la iveală ceiace odată se afla în vorba tuturor.

Emile Faguet, în mai multe scrieri ale sale (*Politiques et moralistes du dix-neuvième siècle*, 3 vol.) s'a apucat să dez-mormânteze scriitorii însemnați de acum 100 de ani, care au fost străluciți la vremea lor, dar nu mai sunt căutați acum. Dacă lumea nu mai întreabă de ei, scoți la iveală măcar păreriile lor, felul cum răspundeau ei nevoilor vremii la vremea lor. Așa îi mai scoți din uitare. Dar n'ai ce face; aceasta e soarta lucrului omenesc. Toate se învechesc și nu poți ține pe om prea multă vreme cu ochii asupra unor pagini. Vine alt val de oameni și apoi altul, până ce o vreme se duce cu toate ale ei, ba și cu scrisul ei.

Deci cu tot dreptul ar fi să se vorbească despre un cimitir al scrisului. Deși ceiace e de preț așa rămâne pe totdeauna, deși în ochii omului de gust paginile strălucite ale trecutului nu pot peri, totuși nu despre aceasta e vorba, ci de felul cum marea mulțime a cetitorilor

se simte față de toate acestea. Ai dori să vezi că darul pe care ea l-a primit dela o minte înaripată nu se mai uită și că-l gustă totdeauna. Totuși de fapt nu e așa. Scrierea veche, oricât de aleasă la vremea ei, oricât de vrednică prin cuprinsul ei, de a fi cetită totdeauna, nu are în ea însăși această putere. Dela o vreme, începe a se scobori și ea pe scara apusului.

Se înțelege că nu e bine, se înțelege că starea aceasta e jalnică. Numai cu părere de rău ai să vezi că nimeni nu mai întreabă de *le Disciple*, de *le Démon de midi* ale lui Paul Bourget, scrieri de toată puterea și adevărul. Te doare inima văzându-le încălcate de noutăți care, de cele mai multe ori, sunt mult mai puțin însemnate. Dar, cum am spus, n'ai ce face. Aceasta e soarta scrisului în de obște. Toate trec cu vremea. Trece și el.

În fața acestei stări de lucruri însă, trebuie să ne minunăm de una singură. O singură carte este care nu pierde, care, oricât de veche, este totdeauna vie și oamenii întreabă de este ea. Aceasta este Biblia. Dacă apoi mai sunt și alte cărți, care au rămas în gustul oamenilor și de asemenea sunt căutate, e din pricină că se împărtășesc din Biblie, că sunt oarecum prelungiri ale Bibliei. Așa este, de pildă, cunoscuta carte *Urmarea lui Hristos*, care se găsește în toate limbile și a fost tipărită de sute de ori.

II

NEMURIREA BIBLIEI

Cineva ar putea întâmpina că și Biblia, dacă este azi atât de răspândită, nu e fiindcă mulțimea cetitorilor ar pofti după ea mai mult decât altele, ci fiindcă multe societăți biblice o tot tipăresc, o tot scot înaintea oamenilor și astfel ei se tot întâlnesc cu ea. Pentru nicio carte nu se face atâtea propagandă ca pentru Biblie și deci iată pricina pentru care Biblia e mai mult sub ochii oamenilor decât alte cărți.

Cine ar răspunde așa ar greși, pentru că, dacă e adevărat că societățile biblice, cum și alte așezăminte întemeiate pe Biblie (vezi scrierea mea *Cartea cărților*, București, 1937, pag. 40—49) fac foarte mult pentru răspândirea Bibliei, adevărul este însă că înseși societățile biblice, dacă au fost înboldite să răspândească Biblia, și-au avut o bârșia tocmai în marea poffire a mulțimii după Biblie. În această privință, nu am avea decât să pomenim pilda lui *Petrus Valdus* din evul mediu, care, vrând să cetească Biblia, dar neputând face aceasta în liniște, a cerut unui preot să i-o dea pe limba lui (vechea franceză), ceiace preotul a și făcut. A

urmat de acolo o întreagă mișcare în popor, pe urma cetirii Bibliei, care trăiește până în ziua de azi. (Vezi *A. Bruckner, Erweckungsbewegungen*. Hamburg, 1909, pag. 22—35). Mai hotărâtoare este însă povestirea despre tânăra *Mary Jones* din Anglia. Aceasta atât dorea să cetească Biblia, încât setea ei a fost unul din temeiurile folosite la înființarea Societății Biblice Britanice. Povestirea aceasta este acum atât de folosită, încât a ieșit până și în limbile cele mai neștiute ale Asiei (vezi *The Bible in the World*, pe Martie 1938). Deci Biblia este cerută nu fiindcă, în chip meșteșugit, așezămintele Bibliei stărnesc lumea s'o ceară, ci fiindcă însăși această lume dorește de ea. De altfel, dacă ar fi vorba numai de o altoire a unui gust străin și de departe asupra mulțimilor, aceasta ar putea merge numai cu privire la începutul lucrării. Dar nu s'ar putea ca ea să meargă înainte după zeci și sute de ani. Aceasta cere cheltuială. Dacă nu s'ar sprijini pe gustul mulțimii, aceste așezăminte n'ar putea dăinui atâtea vreme. Temeiul deci este că Biblia răspunde gustului mulțimii, ea se alipește pe inima ei. Nicio carte nu-i vorbește atât de adânc și nu dă răspuns atât de nimerit nevoilor ei.

Pe când alte cărți, mai mult sau mai puțin, sunt cărți ale altora, cărți de aiurea, pe care trebuie să le croiești pe sufletul mulțimii, Biblia este însăși cartea sufletului ei.

De aceia este de tot înțeleasă strigarea Chinezului care, ascultând cetirea Bibliei, a strigat uimit: „Vai! cine a scris cartea aceasta m'a cunoscut pe mine, a cetit în inima mea!”

Iaca de ce Biblia numoară, iaca de ce ea stăruiește în mijlocul nostru și după sute și mii de ani. Ea nu este cartea învechită de care să afli abea din vreo istorie a literaturii. Ea nu numai că e totdeauna nouă, ci se tot înnoiește în veșmântul ei de afară. Limba ei se mai învechește, lumea o înțelege mai greu. Atunci ea se împropătează și din nou răsare vie și luminoasă.

Am văzut că *Petrus Valdus* nu mai putea ceti Biblia în limba veche și că el însuși a cerut și a plătit ca să i se dea Cartea Sfântă pe limba lui. Aceasta se întâmplă acum și sub ochii noștri. Nemții aveau cunoscuta Biblie a lui Luther, adică în traducerea lui Luther. Deși aceasta a fost mult îndreptată în curgera vremii, totuși, mai mult sau mai puțin, ea a fost păstrată în graiul de acum 400 de ani, încât, pe ici colo, era înțeleasă mai anevoios. S'a simțit nevoia unei prefaceri a ei, prin care să rămâie tot Biblia lui Luther, dar să răspundă nevoilor cetitorului de azi.

Zis și făcut. Societățile Biblice nemțești, adică cea din Württemberg, cea Prusiană și altele mai mici s'au învoit să dea o nouă tipăritură, înouită, a Bibliei lui Luther. După cum cetim în *Bukarester Gemeindeblatt* (ianuarie 1938), așa s'au hotărât ele în anul 1921. Lucrarea a și ieșit la lumină la începutul acestui an, avem mai întâi Noul Testament cu Psalmii, într'un volum de 775 de pagini; iar până la sfârșitul anului se trage nădejde să iasă Biblia întreagă. Iată cum lucrarea pentru Biblie nu încetează o clipă. Când alte scrieri trec în umbră, ea stă veșnic vie și neatinsă de asprile vremii.

III

TAINA NEMURIRII.

Cele scrise până aci încă nu ajung pentru a ne dumeri de ce Biblia plutește peste apăsările vremii. La urma urmei, este și ea o carte în grai omenesc și cu cugetări pentru oameni. Cum se face că oamenii se lasă de altele și le uită, chiar când ele i-au înflăcărat într-o vreme, pe când Biblia nu se șterge de loc din ochii lor?

Pricina este una și singură: Biblia nu este ca obișnuitele cărți omenești. În acelea vezi și simți că din ele îți vorbește un om ca și tine, supus și el mărginirilor și neputințelor vremii. În Biblie însă, nu mai este omul care vorbește, ci un glas de aiurea. Aici este vestirea cerului către noi.

Când cetește cineva Biblia, nu este cași cum ai ceti o carte o carte omenească. Acolo îl simți pe scriitor la fiecare pas. Aici ferească Dumnezeu! Cetești-cetești, dar pe scriitor nu-l vezi, nici nu-l simți. Cartea pare că ar cădea deagata de aiurea. La fiecare pas, simți glasul lui Dumnezeu, lucrul lui. Deci și ca întocmire omenească, Biblia nu este în felul celorlalte cărți omenești. Dela început până la sfârșit, ea are asupra ei pecetea de sus. Este o carte a cerului pe pământul oamenilor.

Dar cetitorii simt aceasta. De aceia îi și zic „Cuvântul lui Dumnezeu”. De aceia o cer și se îndreaptă spre ea, nu cași cum ar dori să audă glas dela unul din ai lor, ci ca vorbirea lui Dumnezeu către noi.

Ea este o carte cu un miez care nu este supus pericunii vremii, n'a răsarit din aflarea oamenilor, nu este roada minții sau încercărilor lor. Prin aceasta, ea nu este supusă scăzământelor, mărginirii și îndreptărilor de adus mai târziu, ci este deplină, întreagă și nevătămată, în tot cuprinsul ei, ca vestirea lui Dumnezeu către oameni.

În felul acesta, ea se înfățișează înveșmântată într-o măreție, cu o vrednicie, care umple pe cetitor de farmec și de uimire. Că este el din lumea înaltă și

aleasă a învățaților, că este din lumea de rând, resfrângerea asupra sufletelor e aceeași. Dovada este ce a simțit *Hermann Menge* cetind Biblia (vezi *Cartea Cărților*, pag. 23); dovadă ce simțea *Mary Jones*, care era o biată fată fără carte.

Taina puterii Bibliei nu se cuprinde însă numai în atâtea, numai în pecetluirea ei ca un grai din înaltul cerului asupra oamenilor, ca un sunet fermecat, desprins din coarde de argint, în mijlocul unei lumi măcinate de pofte de rând. Nu; nu numai ca înveșmântare și ca izvorire de aiurea Biblia este simțită și cercată ca un grai din altă lume între noi, ci și prin încercarea pas cu pas pe care cineva o face ascultând șoapta ei.

În adevăr, noi toți suntem oameni pățiți cu ceva în lumea asta. Toți am străbătut amaruri și am avut nevoie de mângâieri și întăriri, toți am simțit scârbele și nedreptățile pe care ni le-au făcut alții. Am gustat cu durere cum alții tresălau, când pe noi ne urgiseau.

Cu ce te alinați tu în ceasuri ca acelea? Așteptai reazăm dela oameni?

Dar ei erau porniți împotriva ta. Odată te vedeai singur între cer și pământ.

Singur în fața universului? În fața unui norod atâțat care te judeca crud?

Ce ți-ar fi folosit în asemenea vreme niște graiuri omenești? De acestea sunt berechet. Dar ce te pot ajuta? Doar să-ți dea sfaturi de cuminenie, de înțeleaptă adăpostire în fața furtunii, în așteptarea unor vremuri mai bune.

Dacă însă, în asemenea vreme, ochii tăi au căzut pe Cartea Sfântă, odată sufletul ți s'a ridicat. Acolo ai găsit graiuri care pecetluiesc cu asprime pe cei nedrepți și te zugrăvesc pe tine în fața lor cu o mângâiere pe care de aiurea n'o poți căpăta. Graiurile Psalmilor, în privința aceasta, sunt tocmai leacul care tămăduiește toate ranele tale.

Odată te cuprinde încrederea. Odată zbori pe aripi de îngeri și nici nu mai ești singur, nici nu te simți zdrobit. *Multe sunt necazurile dreptului*, cetești tu acolo, *ci din toate acestea îi va slobozi pe ei Domnul* (Psalmul 34,20).

Guști câtă nădejde este în aceste cuvinte. În adevăr, Cartea Psalmilor, care este cuprinsă în Biblie, este cartea, cu toată dreptatea se poate numi, Cartea Optimismului. Ea este încredințarea că Dumnezeu este cărmătorul peste toate, pe când bieții oameni încropesc și e câte ceva de azi pe mâne.

Cu atât mai rău, dacă pun la cale rele. *Domnul, celce șade în ceruri, va râde de dâșii. Ca vasele olarului îi va sfărâma pe ei* (Psalmul 2).

Atunci ce să te mai otrăvești cu ce te amărăsc ei pe tine? Ce pot ei împotriva lui Dumnezeu?

Deci nu te turbura cu duhul, nu te lăsa mâncat de amarul lor! Hrănește-te cu ce te încredințează Cartea Sfântă și te vei alina și vei pluti peste turburările zilei, fiindcă Dumnezeu este mai mare ca oamenii! Ascultă graiul lui și vezi că nu ești singur, pe când până și cei mai mari vrăjmași ai tăi sunt sece-rați ca spicele... *Văzut-am pe cel păcătos înălțându-se ca cedrul Libanului, și iarăși am trecut și iată chipul lui nu mai era.*

Cum să nu te îndulcească aceste cuvinte, încredințându-te cum piere ca pleava și cel ce ți-a făcut ție nedreptate!

Vă veți duce și mi veți părăsi și mă veți lăsa singur, a spus Hristos ucenicilor săi, dar îndată adaogă cuvântul în-tăriirii: *Ci nu sunt singur, că Tatăl meu cu mine este* (Ioan 16,32). Oare astfel de cuvinte nu întăresc pașii șovăitori ai celui ce se vede copleșit și singur în fața durerii?

O! nefericiți ceice nu s'au în-tâlnit cu această carte, fiindcă au fost lipsiți de reazămul mântuirii în clipa cea grea! Pe câți cuvintele Scripturii i-ar fi sculat din moarte la viață! Da, fiindcă *cugetările ei nu sunt cugetările voastre, nici căile mele nu sunt căile voastre*, zice Domnul, *ci pe cât sunt departe cerurile dela pământ, așa sunt depărtate căile mele de căile voastre și cugetările mele de cugetările voastre* (Proorocul Isaia 55,8-9).

Astfel de cuvinte ridică duhul slăbit al omului necăjit și-l fac să privească cu încredere în viitor și cu vitejie peste nedreptatea oamenilor. De aceea nu putem face mai mare bine omului decât să-i punem în mână această carte, fiindcă este arma lui în toate împrejurările întor-tocheate ale vieții.

Aceasta este taina pentru ce Scriptura are o putere care nu se poate găsi în alte scrieri. În aceasta se și dovedește ea că nu este cartea oamenilor, ci graiul lui Dumnezeu către ei.

Arhim. SCRIBAN

ALUNE AMERICANE

CHESTII, ȘARADE ȘI ALTE NĂZBĂTII

Cu ajutorul statistice e lesne de aflat, câți oameni bolnavi de nervi se bucură de ospitalitatea caselor de sănătate.

Nu există însă, nici un mijloc de înregistrare a nebunilor cari se plimbă liberi pe stradă, stăpâni pe gestiunea lor și independenți — până ce nu abuzează în chip primejdios de lipsa de control.

Uneori, nici mintea cea mai ageră nu poate pătrunde taina unui gest, fiindcă, din capul lo-

cului, pare dincolo de orice socoteală sau judecată omenească. Sunt cazuri, când mintea își stă într'adevăr în loc; când inteligența își dă ea singură un certificat de debilitate.

Iată unul din atâtea cazuri.

Un țigan se opri la marginea unui sat. Iși alese un loc potrivit și încinse focul, ca să spoiască niște tingiri.

Pe când țiganul alerga prin sat să culeagă vase de spoit, un țăran turnă o găleată de apă peste cuptorul spoitorului.

O glumă. O farsă, cam rustică, dar nevinovată.

Când țiganul s'a întors, a găsit focul stâns. A ghicit numaidecât cine i-a făcut farsa, fiindcă țăranul făcea haz de supărarea țiganului.

— Să știi că ți-o plătesc — i-a zis țiganul.

După amiază țăranul se culcă la umbra unui copac și adormi. Țiganul trecu pe-acolo și se opri o clipă.

Țăranul nu s'a mai trezit; spre seară vecinii cari au încercat să-l scoale au constatat că era mort.

Țiganul a fost arestat, dar nu s'a putut obține dela el nici o mărturisire. De altfel, mortul nu prezenta nici cea mai mică urmă de violență. Afară de bănuiala că țiganul e vinovat, nu s'a putut descoperi niciun indiciu împotriva lui.

La judecată, avocatul inculpatului a cerut achitarea, pe temeiul lipsei de dovezi. Achitarea urma să fie pronunțată, când președintele curții observă că țiganul își acoperise fața cu mâinile — ca să rădă pe-ascuns.

— De ce răzi? — îl întrebă președintele.

— Nu-mi pot ține râsul, — răspunse acuzatul, — de câte ori mă gândesc ce mutră a făcut țăranul, când i-am turnat plumb topit în ureche.

În luptă pentru trai — și animalele se folosesc de fel de fel de șiretlicuri. Mai cu seamă când pornesc la vânat, fac dovadă de multă viclenie și cruzime.

Vulpea este cel mai iscusit vânător. Niciun animal nu se pricepe să urmărească atât de îndemânatec vânatul.

De multe ori, o vulpe se întovărășește cu alta ca să poată prinde mai lesne prada pe care o pândește.

Iată cum descrie un vânător francez o tovărășie dintre două vulpi pornite la vânat de iepuri.

În coasta unei coline se întinde un teren pietros pe care coboară seara, către câmpul din vale, iepuri și vulpi. Două făgașe săpate de ploi, printre stânci, înlesnesc trecerea până la ogoarele din vale.

Lângă unul din aceste făgașe se așază la pândă vânătorul, cu intenția de a vâna câțiva iepuri. Peste câțva timp, văzu două vulpi, coborînd, una după alta, râpa. Câteva minute au mers împreună, apoi s'au despărțit. Una s'a ascuns în dosul unei stânci la capătul râpii; cealaltă a pornit mai departe și s'a întors în curând, fugărind un iepure. În clipa în care iepurele a trecut pe lângă stânca unde se pitulase tovarășul de vânătoare, vulpea a sărit dela locul ei să înhațe victima. Dar, lovitura n'a reușit și iepurele a scăpat.

Când cealaltă vulpe, ajunsă lângă stâncă, unde urma să găsească vânatul în ghiarele tovarășului său, constată că vânătoarea a dat greș din neindemânarea acestuia, l-a atacat. Vulpea vinovată a ripostat. Încăerarea între cei doi asociați a fost atât de înverșunată, încât n'au simțit apropierea vânătorului care — aproape ca în fabulă — a curmat cu un foc de armă lupta lor inutilă.

Tâlharii care operează în gări și trenuri sunt negreșit aristocrați printre meseriașii furtului. Mediul le impune o ținută aleasă. Paza și neîncrederea legitimă a călătorilor, le cere acestor vânători o deosebită prudență, atențiune și ingeniozitate. Jocul e primejdios; numai jucătorii iscușiți se pot aventura pe acest teren lunecos. Un tâlhar fără fantezie cade dela prima încercare în mâinile paznicilor instruiți, cari cunosc mai toate pro-

cedeele artei de a subtiliza un obiect de valoare, o pungă cu bani, o valiză.

De aceea, furtul din gări și trenuri este o specialitate; iar specialistul un tip inteligent și inventiv.

În privința asta, un detectiv povestește un episod destul de nostim și instructiv.

Câțva timp, — scrie acest detectiv, — am observat, în gara din Lyon, pe un individ care sosea în fiecare zi la ora 9, înarmat cu o valiză superbă și foarte originală. Această valiză, de culoare deosebită, era lungă și largă și n'avea greutate, căci proprietarul o purta cu mare ușurință.

Intrigat de acest lucru, m'am pus la pândă. Individul se îndreptă spre un ghișeu unde erau mulți călători ce așteptau să le vie rândul ca să-și scoată biletul. Cei mai mulți au pus valizele jos, lângă ei. Și individul pe care îl urmăream a făcut la fel; dar n'a pus valiza lui fistichie jos, ci a așezat-o peste altă valiză. Cu acest prilej am făcut cunoștiință cu un truc inedit: valiza colorată a acoperit cu totul valiza cealaltă; parcă ar fi fost o cutie fără fund.

Peste o clipă individul s'a răsgândit și a părăsit ghișeul; de data asta valiza lui, captușită de valiza străină, era mult mai grea.

S'a observat îndată dispariția valizei. Dar victima nu putea să bănuiască pe nimeni. Nici nu putea să creadă că valiza lui s'a ascuns în valiza colorată a hoțului care se îndreaptă liniștit spre ieșire.

În fața gării, tâlharul încredință prada unui portar dela un hotel din apropiere. Peste câțva timp, portarul i-a adus valiza miraculoasă îndărăt și hoțul a încercat o nouă lovitură. De data asta însă, i-am stricat combinația...

D.

Mici sfaturi Scherk

Vă va iubi mai mult doamnă, dacă-l scăpați de tortura cotidiană, de după ras. Oferiți un flacon de Tarr, care suprimă usturimea rasului, netezește pielea și-l ferește de infecții. Tarr face rasul o adevărată plăcere!

Tarr este un puternic desinfecant. Calitățile sale antiseptice și microbicide sunt extraordinar de eficace. Tarr distruge nu numai focarele de bacterii după obraz ci și evită formarea puroiului verde și galben, cauza acnelor, punctelor negre, furunculilor etc. dacă este întrebuințat regulat după fiecare ras. O piele sănătoasă până'n adâncul porilor și perfect curată se obține numai cu Tarr. Flacoane a lei 51, 72 și 129.

O pudră superbă

minunat parfumată, fină ca atomul și invizibilă, este pudra Mystikum. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei, are o aderență perfectă care vă va încânta. Pudra Mystikum este fabricată din materiile cele mai pure. Cutii a lei 35, 75 și 130.

Machilajul natural

caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși să fiți «naturală» întrebuințând fardul «Mystikum» Scherk — care aderă perfect dându-vă acea nuanță veritabilă pe care bărbații o apreciază atât de mult. Cutia Lei 70.

SCHERK
PARIS - BERLIN

Citiți carticica atașată flaconului cu loțiunea de față Scherk.

Veți vedea că numai pielea bine curățată dă senzația de

prospețime și înfățișarea tinerească, dobândind

farmecul atractiv al unei frumuseți sănătoase.

Loțiunea de față Scherk curăță profund pielea,

dând un obraz neted, delicat și imbujează

Flacoane a lei 62, 103, 164, 300, 475.

O carte vă informează

ULTIMA ÎNTÂLNIRE CU OLANDEZUL SBURĂTOR

CUM A FOST LĂMURITĂ O POVESTE CU FANTOME. — EPAVELE CĂLĂTOARE, SPAIMA NAVIGATORILOR DE PE ÎNTINSUL APELOR.

IN noaptea de 11 Iulie 1881, acela care avea să fie Regele Angliei, se afla, în calitate de cadet, la bordul vasului de război „Bacchante”, care făcea tocmai ocolul Pământului și se afla în apropierea capului Hoorn, cel mai sudic punct al Americii de Sud. Ținuturile acestea sunt foarte temute de navigatori, deoarece aci domnesc furtuni puternice și neguri dese. Și noaptea aceasta a fost furtunoasă și întunecată. Deodată apărură o lumină roșie și în jurul ei, treisprezece oameni din echipaj, printre cari și prințul, au văzut la distanță de aproape 200 metri, un vapor negru. În aceeași clipă, gabierul vasului se prăbuși mort la pământ, iar corabia neagră dispărură. Marinarii și-au dat seama imediat ce se întâmplase: se întâlniseră cu Olandezul sburător.

VECINICUL CORĂBIER

Poveștile cu fantome care rătăcesc pe întinsul mărilor sunt foarte numeroase, dar niciuna nu este atât de faimoasă ca povestirea Olandezului sburător. Se spune că unui căpitan de corabie, olandez, nu-i reușea să treacă pe la Capul Bunei Speranțe, deoarece furtuna îl arunca mereu înapoi. Cuprins de furie, a jurat atunci că va înconjura Capul, chiar dacă va fi să-și repete încercările până la judecata de apoi. Jurământul s'a întors asupra lui ca un blestem, astfel încât întocmai unui Ahasver al mărilor, rătăcește pe întinsul apelor, neputând să dobândească odihna vecinică. Richard Wagner, care a dramatizat povestea Olandezului Sburător și care a compus faimoasa operă cu același nume, povestește că ideea operei i-a venit în Iulie 1839, pe când se afla la bordul unei mici corăbii, ce avea să-l ducă dela Pillau la Londra. Furtuna violentă i-a făcut să revie de trei ori în același port suedez. Auzind în același timp legenda Olandezului sburător, i-a venit în minte să compună o operă cu aceeași temă.

DIN ȘAPTE ÎN ȘAPTE ANI

Și Olandezul Sburător al lui Richard Wagner străbate, fără odihnă, mările într-o corabie neagră cu pânzele roșii, fiind spaima tuturor navigatorilor. Compozitorul a mai adăugat însă un lucru legendei originale. Din șapte în șapte ani, Olandezul Sburător coboară la țărm și-și caută o soție, care să-i fie fidelă până la moarte. Dar niciuna dintre femei nu i-a fost fidelă. Exasperat de acest continuu insucces, Olandezul Sburător pornește din nou pe mări, pentru a-și încerca, după alți șapte ani norocul.

Într'un rând, coborînd la țărm, o întâlnește pe Senta, fiica navigatorului norvegian, Dalant. Pe Senta, care e înduioșată de soarta Olandezului Sburător, o curtează și vânătorul Erick. În clipa în care ea, privind portretul Olandezului Sburător, îi făgăduiește acestuia fidelitate până la moarte, ușa casei se deschide și în cadrul ei apare Dalant întovărit de Olandezul Sburător. Senta hotărăște să se căsătorească cu el, dar Erick, care a aflat de această intenție, intervine și-i reproșează Sentei că nu-și ține făgăduiala pe care i-a dat-o. Olandezul, care-a aflat, întâmplător, de acest lucru, o părăsește pe Senta și se îmbarcă din nou, temându-se că nici de data aceasta blestemul lui nu va fi ridicat. Senta îl respinge pe Erick, fuge la țărmul mării și mai apucă să vadă corabia neagră cu pânze roșii cum dispare la orizont. Disperată se aruncă în mare, împlinind totodată cererea blestemului, ca Olandezul să fie liberat de povara lui, numai când o femeie îi va rămânea fidelă până la moarte. În clipa în care Senta se cufundă în valuri, un trăsnet incendiază corabia, care dispare.

ȘI UN DRAM DE ADEVĂR

Oricât de fantastice ar părea legendele, ele au mai totdeauna un fond de adevăr. Olandezul Sburător nu este exclus o creație a fanteziei marinarilor, ci a existat în realitate, a trăit prin anul 1600 și se numea căpitanul Barend Fokke. Căpitanul acesta avea trei calități: era, în primul rând, extrem de urât, în al doilea rând înjura îngrozitor, astfel încât chiar marinarii, obicinuți cu un asemenea limbaj, erau impresionați de bogăția vocabularului său și în al treilea rând, era un navigator de o destoinicie neîntâlnită până atunci. El a reușit, în câteva rânduri, să străbată distanța Amsterdam-Batavia, în numai trei luni de zile, ceea ce constituia un record nemaipomenit pentru acele timpuri. Mai ales când ne gândim, că pentru o

— Priviți : Olandezul Sburător ! — Așa l-au văzut, în ceasurile de furtună, deseori, fiii mărilor.

călătorie Amsterdam-Batavia și retur era necesar, pe atunci, un an de zile întreg.

Olandezii, când auziau de așa ceva, se priveau semnificativ și încetul cu încetul s'a creat legenda că Barend Fokke era omul dracului, care-l ajuta să facă asemenea călătorii fantastice. Într-o bună zi însă, Barend Fokke nu se mai reîntoarce la Amsterdam și atunci se răspândi zvonul că diavolul l-a tras la fund, cu corabia cu tot.

Navigatorii ceilalți susțineau însă că, din când în când, întâlneau corabia căpitanului Fokke, rătăcind pe mări. În felul acesta, s'a răspândit legenda Olandezului Sburător.

CUM SE EXPLICĂ O LEGENDĂ

La început, corabia Olandezului sburător era întâlnită numai în jurul Capului Bunei Speranțe. Mai târziu însă, navigatorii susțineau că au întâlnit-o și aiurea. Astfel, în 1914,

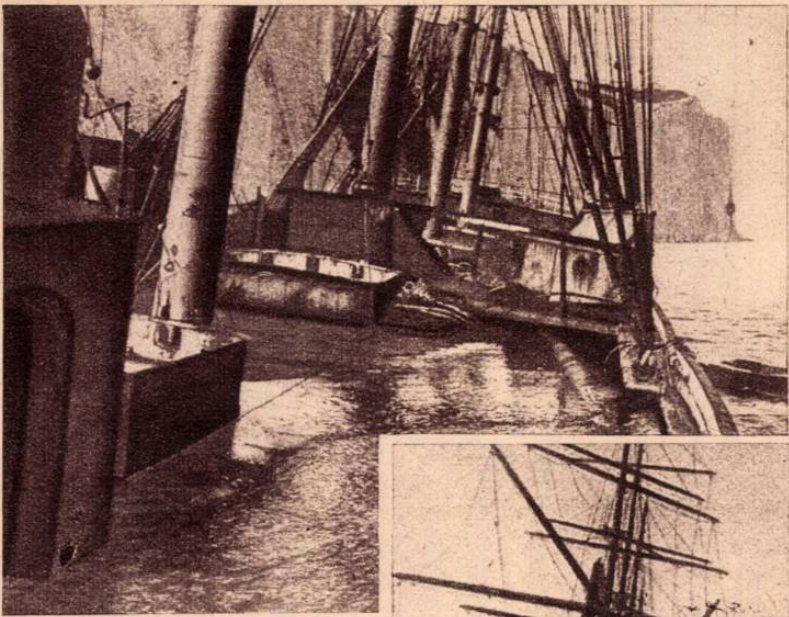
Naufragații ! Cu groază, nenorociții văd că vasul spre care s'au îndreptat nu este decât o năluca : Olandezul Sburător !

Senta, fata corăbierului, în fața portretului Olandezului Sburător.

El este ! În fața Sentei, în cadrul ușii, clături de portretul din perete, a apărut Olandezul Sburător în persoană.

cu puțin înaintea războiului, echipajul corăbiei dalmatine, „Frederico Catalin”, a întâlnit într-o noapte, în apropiere de coasta răsăriteană a Americii de Sud, o corabie neagră, care, după câțeva vreme dispăru din nou în valuri. După 24 de ore, arătarea reapăru în calea lui „Frederico Catalin”.

Echipajul, format din dalmatini, cari după cum se știe, sunt foarte superstițioși, fu cuprins de o panică de nedescris. Căpitanul vasului însă, un om inteligent, ordonă să se puie șalupa pe apă și se duse la bordul arătării, care nu era altceva decât epava cutterului norvegian „Siegridsen”, care fusese părăsit, cu cinci ani mai înainte, în apele Americii de Nord, de către echipaj. Cutterul a răstăcit de atunci pe mări, scufundându-se din timp în timp și reapărând din când în când la suprafața apei, în ambele cazuri constituind un mare pericol pentru navigatori. Căpitanul lui „Frederico Catalin”, puse câteva cartușe de dinamită în interiorul cutterului și-l aruncă în aer. În felul acesta, a fost înlăturat un pericol.

La 26 Martie 1933, vaporul englez „Sickby” se ciocni, în apele Noiei Fundlande, în timpul unei furtuni de zăpadă, cu o epavă răstăcitoare. Epava aparținea vasului englez „Wyer Sargent”, care fusese părăsită cu patru ani înainte, de echipaj. În Iulie 1934, pe o ceață deasă, același vapor reîntâlni epava lui „Wyer Sargent”, în apropiere de Shepape Bay. De data aceasta, epava fu scufundată.

În anul 1934 s-au întâmplat 72 de ciocniri cu epave, cu care orile și-au pierdut viața 114 oameni. Iată dar explicația faptului că „Olandezul sburător” este întâlnit în toate locurile. Este interesant că marinarii, cari susțin că au văzut corabia Olandezului sburător, povestesc că pe când se aflau în apropiere de Capul Bunei Speranțe,

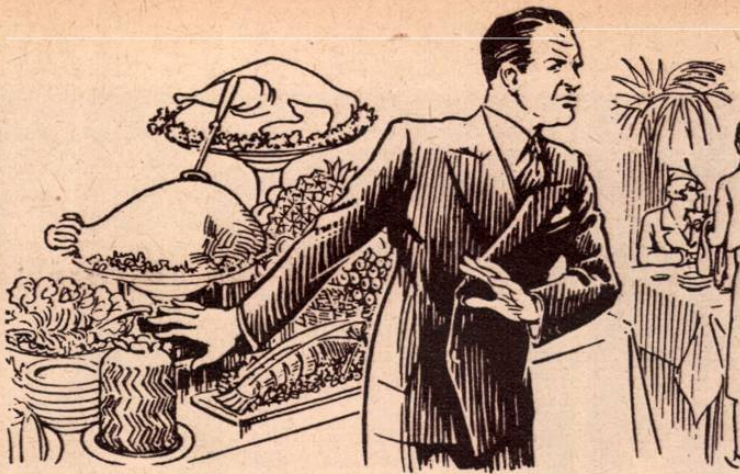
Mormântul corăbiilor. Ținut pe coasta de sud a capului Hoorne, supranumit de marinari „regatul Olandezului Sburător”.

neavând vânt prielnic, vasul fantomatic trecea în viteză pe lângă ei, cu toate pânzele umflate. Explicația este că într-adevăr, în această regiune, zonele vânturilor sunt foarte apropiate, astfel încât se poate întâmpla ca un vas să nu se poată mișca din loc, în timp ce celălalt, la numai 500 metri distanță, să aibă vânt prielnic.

Întâlnirea cu Olandezul sburător la Capul Hoorne se explică prin aceea că în acest loc există o stâncă, ce face impresia unei corăbii devastată de furtună și ape, mai ales atunci când este negură. Corabia „Corona d'Italia” a eșuat nu de multă vreme, în acest loc, confundând stânca cu o corabie naufragiată.

Hărțile maritime ale Statelor Unite, singurul stat din lume care mai are o flotă de corăbii, menționează în apropiere de Capul Hoorne, următoarele: „Stânca având aspectul unei corăbii”. Datorită acestei prevevederi, accidentele în acest loc sunt simțitor reduse ca număr, în ultimii ani.

În ceea ce privește arătarea, despre care povestește fostul rege al Angliei, este probabil că atât el cât și cei 13 oameni din echipaj, n-au văzut altceva decât un meteor care s-a scufundat în acel loc în mare. De aceea lumina roșie. Gabierul însă s-a prăbușit din înălțimea catargului, sperându-se de lumina meteorului și căzând pe punte, a murit pe loc.

Vederea mâncărurilor vă desgustă CAUZA ESTE STOMACUL!

Greața ce o resimțiți la vederea mâncărurilor, suculente, pierderea poftei de mâncare, dureri intense după mese, iată unele indicii că stomacul Dv. suferă de un exces de aciditate. Cu orice preț, nu neglijați aceste simptome, căci în curând excesul de aciditate va ataca pereții delicai ai stomacului, și va prepara calea pentru maladii periculoase, precum gastrita și chiar ulceratiuni grave.

Pentru a remedia de îndată acest exces de aciditate, luați o linguriță de Magnesia Bisurata,

a cărei acțiune rapidă și eficece vă va uimi, căci ea corijează secrețiunile dăunătoare și neutralizează excesul de aciditate stomacală. Hrana nu mai fermentează, gazele dispar, și complicațiunile grave sunt înlăturate. Pofta de mâncare vă va reveni, veți sta la masă cu plăcere, nu cu desgust, și veți digera fără să băgați de seamă. Luați Magnesia Bisurata chiar astăzi și veți gusta din nou din plăcerea de a sta la masă.

DIGESTIE ASIGURATĂ PRIN MAGNESIA BISURATA

De vânzare la toate farmaciile și drogueriile.
Lei 75 flaconul mic sau în format mare economic, lei 110.

Nervoșii mor curând!

Ați observat la Dvs. din când în când unul dintre următoarele semne al unei apropiate istoviri a nervilor?

Irascibilitate, rea dispoziție, tremurături, neliniștet, bătăi de inimă, amețelă, frică, insomnie, vise urite, amorțirea membrilor, sprieturi, prea mare irascibilitate provocată de contraziceri, zgomote, mirosuri, dorință după stupefiante, de tutun, alcool, ceai, cafea, bătaia pleoapelor, năduri, toane, lipsă de memorie sau a graiului, dorinți sau lăbii ciudate. Când unul sau mai multe din aceste semne de nervozitate se ivesc la d-vs., atunci

nervii d-vs. sunt serios slăbiți și au nevoie de întărire. Nu lăsați ca această stare să dăinuie, căci s'ar putea produce deranjări serioase ale activității mintale, ca aiurări sau acte necontrolate, iar o îmbătrânire prematură și moartea sunt consecințele.

Indiferent de unde provine slăbirea nervilor d-vs., eu vă invit să-mi scrieți. Sunt cu plăcere dispus să vă explic gratis și fără cheltueli de porto o metodă foarte simplă,

care vă va provoca o surpriză plăcută. Ați cheltuit deja mulți bani și multă răbdare pentru diferite remedii și în cel mai bun caz ați obținut numai o ușurare trecătoare. Eu vă pot asigura, că cunosc o metodă excelentă, pentru a lupta împotriva slăbirii nervilor d-vs. Această metodă provoacă în același timp o îmbunătățire a dispoziției, a plăcerii de viață, a energiei și a puterii de muncă. Ba unii mi-au scris chiar că se simt ca nou născuți după întrebuintarea ei. Aceasta este atestat și de către certificate medicale. Vă costă numai o carte poștală. Vă trimit o carte foarte instructivă complet gratis.

Dacă nu puteți scrie imediat, păstrați acest anunț.

Postsammelstelle: ERNST PASTERNAK
Berlin S.O.

Michaelkirchplatz 13 Abt. 187.

Ajutați-l pe DENTIST

—să vă păzească DINȚII

Întrebuințați Kolynos crema de dinți recomandată de dentiști pentru efectul ei antiseptic și curățător.

Sporiți strălucirea zămbetului Dv. prin KOLYNOS Economisiți-cumpărând tubul mare

Michel Să-l mănânci!

★ Se înțelege că nu veți mânca niciodată un rouge de buze. Pe de altă parte însă veți dori un rouge de buze, care în puritatea substanței sale, să fie destul de bun pentru a putea fi mâncat.

MICHEL poate susține cu succes orice examen privitor la puritate și calitate. Toate materiile prime, cari sunt întrebuințate la fabricarea sa, trebuie să susțină - în ce privește puritatea și calitatea lor - un examen atât de sever, ca și când n'ar fi vorba de un rouge care trebuie aplicat pe buze, ci de un comestibil delicios. Următoarele calități vă vor convinge fără întârziere, că rouge-ul de buze MICHEL este superior: el poate fi aplicat în mod absolut simetric; el dă buzelor o senzație de prospețime; tonul culorilor sale este pur.

7 TONURI INCANTĂTOARE:

Blonde, Brunette, Cherry, Vivid, Capucine, Raspberry, Scarlet.

Mărimi: de lux, mare, popular.

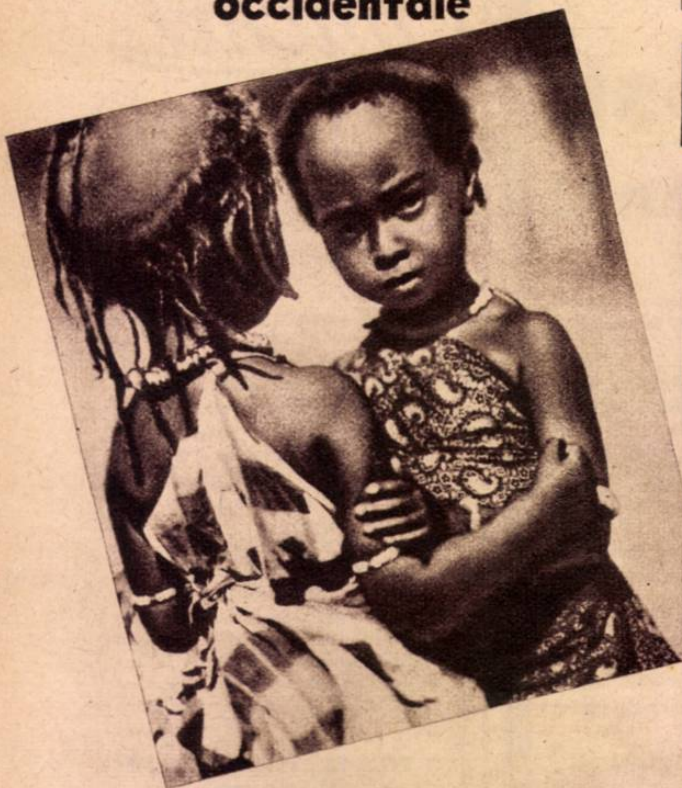
Întrebuințați pentru desăvârșirea machiajului Dv. fardul MICHEL, rouge-ul durabil iar pentru ochi, cosmeticul MICHEL care nu ustură și rezistă apei și umezelii.

○ lectură pasionantă:

„Romanele Captivante“

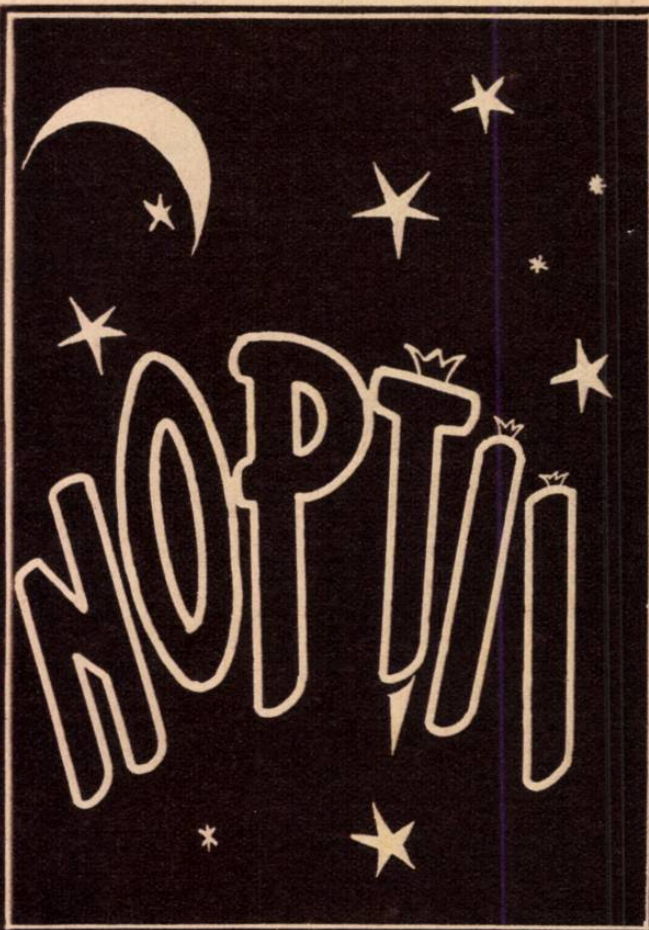
ACASA LA REGELE

Celebrul scriitor P. G. Jansen, unul dintre cei mai străluciți reprezentanți ai literaturii americane, socotit de altminteri și cel mai mare călător al timpurilor moderne, descrie în rândurile sugestive de mai jos viața extraordinară a unuia din numeroșii suverani indigeni de pe coastele Africei occidentale

... **A** treia zi după sosirea mea în *Porto-Novo*, capitala Dahomey-ului, călăuza care mă plimbase cu atâta pricepere și iscusință în lung și'n latul acestei pitorești posesiuni franceze, situată între *Coasta de Aur* și *Nigeria*, îmi spuse: — Domnule, du-te să saluți pe regele *Zunon*; el, ca orice căpetenie de culoare de prin părțile acestea, va fi măgulit să primească vizita unui american ca d-ta, care a stat de vorbă cu toate

Regele *Zunon* tronează, înconjurat de șambelanii săi, care-i țin umbrela, ca un semn al autorității.

capetele încoronate și personalitățile ilustre din lumea întreagă. De altfel, vestea peripețiilor pe cari le-ai avut în *Cameroun* a ajuns până aci și știu că a întrebat de d-ta...

Cu tot caracterul puțin oficial al invitației, am consimțit să mă duc numaidecât la *Zunon*, regele nopții. În drum, pe când străbăteam labirintul de alei plantate cu manghieri gigantiști și cocotieri, căutai să aflu din gura călăuzei mele câteva amănunte asupra personalității monarhului al cărui oaspete aveam să fiu în curând; și descoperii astfel că de fapt, orașul *Porto-Novo* se mândrea cu doi regi: un rege al zilei și un rege al nopții. Întâiul, este urmașul vestitului *Taffa*, căruia Franța îi datorează posesiunea Dahomey-ului, căci numai la cererea lui au consimțit trupele franceze să alerge într'ajutorul Negrilor scoțându-i de sub tirania lui *Behanzin*.

Tânăr, inteligent, el poate fi așezat printre Dahomeyenii evoluți.

Civilizația i-a șters orice urmă de pitoresc.

Al doilea, regele nopții, este *Zunon*. Originile lui sunt mai puțin strălucite decât acelea ale negrului *Taffa*: Francezii, după victoria lor, l-au ridicat la acest rang suprem de unde nu s'a mai coborât de-atunci. Tot ei l-au numit „Rege al Nopții” consfințind astfel, în mod oficial, o demnitate fostă clandestină până în ajun, deoarece „Regele nopții” era căpetenia bandiților și jefuitorilor cari, la adăpostul întunericului, pustiau țara dela un capăt la altul.

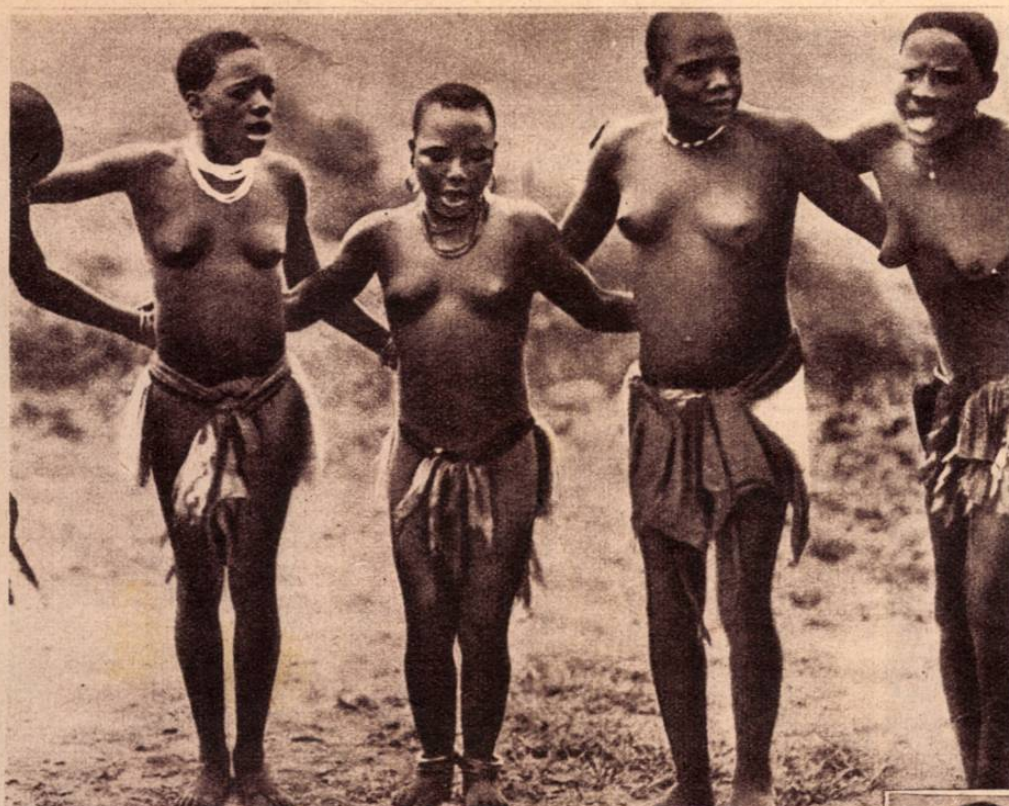
Însă de când Republica franceză i-a acordat o listă civilă de 30.000 franci, *Zunon* se mulțumește să încaseze dări, mai întâi pentru comptul său și apoi pentru comptul guvernului.

El locuiește într'un palat destul de straniu, înconjurat de metereze și tencuit cu humă roșie; în interiorul curții astfel fortificată se afla câteva case: acestea sunt simple ca ale tuturor indigenilor. Sala tronului e la intrarea imediată în apartamentele regale cari, de altminteri, alcătuiesc o locuință modestă însă clădită în stil europeanesc, lucru rar pentru un indigen...

De îndată ce s'au măritat, Dahomeyenele își urmează soarta, fără prea multă fericire.

Inconjurat de miniștrii săi, de marii preoți ai regatului și de doi șambelani cari țin de-asupra capului său umbrela regală — semnul autorității! — *Zunon* își petrece ziua întreagă pe tron, în timp ce două

Fete care vor fi vândute viitorilor lor soți.

șiruri de sclavi răcoresc aerul din încăpere cu ajutorul unor evantaiuri uriașe.

În ziua când am fost admis pentru întâia dată să contempnez în toată splendoarea pe Majestatea Sa Zunon, el mi-a oferit un coșcogea pahar cu cel mai veritabil „Piper heidsieck”.

Sclavul i-aduse o sticlă pe care ținu s-o destupe el însuși; apoi, bucuros ca un copil, asvârli dopul în obrazul marelui maestru de ceremonii care ședea la o distanță destul de respectoasă, obișnuit cu acest soi de glume. După aceea, Regele Noptii ciocni paharul său cu al meu și scoase dintr'un buzunar al șorțului o batistă murdară cu care-și acoperi fața în clipa când înmuia buzele în pahar. Prin mijlocirea călăuzei mele el mă rugă să-l scuz: „eticheta” Curții oprește pe suveran să fie văzut în momentele când își satisface nevoi atât de materiale cum sunt acelea de a mânca și a bea. Din când în când, Zunon lăsa paharul jos și-mi lua o mână pe care o ținea într'ale sale, scoțând țipete ascuțite: „Hi, hi, hi!”, făcea el, încrețindu-și figura de clown bătrân parcă unsă cu cremă de ghet.

Apoi, îmi arată „suvenirurile” sale de pe vremea cuceririi: o spadă și o șapcă de pădurar brodată cu aur pe care-i place s-o poarte în zilele de sărbătoare.

Deodată începu să îngâne un cântec improvizat în cinstea mea: la ultimul cuplet el îmi luă din nou mâna dreaptă și o duse la inimă. Reușisem să cuceresc pe Zunon, Regele Noptii!

* * *

A doua zi, mă plimbam prin fața colibe mele când un personaj din suită veni să mă anunțe că regele Zunon va veni peste câteva minute să-mi înapoieze vizita pe care i-o făcusem în ajun.

El sosi în curând, ascuns sub baldachinul regal, în galopul a patru purtători negri, precedat de un concert de tam-tam-uri și de chioțele tinerelor fetișiste porto-noviane.

După un șir nesfârșit de plecaciuni și vorbe curtenitoare, Zunon ținu un discurs lung călăuzei mele. Iar acesta îmi împărtăși numaidecât fericita veste:

Zunon voia să-mi dăruiască de soție pe o tânără Dahomeyană din neamul său pe care mă ruga s-o aleg chiar atunci din seraiul regesc. Un miros acru și înăspriț la care se amesteca exalația specifică a cărnii negre îmi pătrunse până în gât la intrarea în serai.

— Iubire... iubire... murmură bătrânul Zunon, arătându-mi cu un gest femeile tucirii tolănite pe niște rogojini colorate.

Acolo se aflau cele 57 de soții ale Regelui Noptii, dela cea mai bătrână, *Nahinyanora* (înseamnă „aceea care miroase frumos”), până la ultima în vârstă numai de 12 ani.

Zunon, prezintându-mi pe *Bebanida* („aceea care umblă frumos”) sublinia traducerea acestui cuvânt cu o mimică realistă.

Fiecare avea în juru-i unul sau mai mulți copii. După cum ni s'a explicat mai târziu toate fuseseră cumpărate de către puternicul lor suveran. M'a mirat atâta risipă de bani, dar mi se dădură repede deslușiri:

face o operație delicată: după această operație delicată femeia rămâne credincioasă stăpânului ei.

— Haide, alege, stăruie Zunon.

Arătai cu degetul o frumusețe tânără, cu sânii plini și șoldurile armonioase. Pe când ieșiam, câteva martore se și apucaseră să facă toaleta părului ei: din când în când, unghiile acestora trosneau. Ce hecatombă! Ce masacru de paraziți!...

A doua zi călăuzea îmi spuse:

— Te-ai însurat neplătind nici un fel de zestre fiindcă aleasa d-tale s'a culcat cu toți călătorii albi cari au trecut pe aci. Și însuși Zunon are dela ea o spuzenie de copii, astfel că nu-l cred păgubit...

— Cum asta?

— Foarte simplu: Zunon închiriaza fete și femei — cu ziua. Cel care plătește 5 franci poate să-și aleagă din haremul lui pe oricine-i place.

Mai târziu am aflat că fetele din misiune se vindeau cu tariful și mai modest. Și câtă sficiune, câtă pudoare n'am văzut în târgul premergător consimțământului mutual. De obicei, formula este aceasta:

— Nu sunt aceea pe care o credeți; dar dacă aș fi aceea la care vă gândiți, cât mi-ați da?

Deși renunșasem chiar din ziua aceea atât la dar cât și la însurătoare, augustul „socru” a păstrat multă vreme cu mine legături de bună prietenie. Oricâteori mă abăteam în vizită pela el, avea grijă să destupe două-trei sticle cu whisky și să-mi arate pentru a nu știu câta oară fotografia lui executată la Paris cu prilejul expoziției coloniale. Apoi, în ultima noastră întrevvedere, mi-a dăruit o icoană și un medalion al Sfintei Tereza căci, printre alte numeroase meserii, Zunon exercită la Porto Novo și pe aceea de negustor de talismane.

Rege negru și țăfuitor de drumul mare, funcționar, barman, traficant de carne vie, mare adorator de idoli și vânzător de obiecte bisericesti, acesta este Zunon, regele din Porto Novo...

P. G. JANSEN

Regele nopții nu are mai puțin de 57 de femei.

Când un bărbat înstărit plătește viitorului socru zestrea viitoarei sale soții, el face un plasament dintre cele mai sigure căci această femeie poate să-i dăruiască o sumedenie de copii cari vor constitui pentru el o adevărată avuție: băieții muncesc, iar fetele, la rândul lor vor fi vândute îndată ce au atins vârsta pubertății, cu un preț care variază între două sute și cinci sute de franci, după regiune, timp și frumusețea lor.

— Dar nu se întâmplă ca această soție să „sboare” cu un altul, adică să-și părăsească soțul?

— Rareori se petrec asemenea cazuri căci la noi, femeia legitimă nu se bucură de „fericirea deplină” (interpretată această expresie cum voieți; eu, o găsesc plină de pudoare) deci, ea n'are „fericirea deplină” fiindcă i se

Două „frumuseți” din harem

MODA MASCULINĂ

Publicăm aci câteva modele de costume de primăvară, lansate de starurile Hollywood-ului !
După cum vedeți, Wayne Morris, James Melton, Leslie Howard și Jan Hunter, vă recomandă costume cu vestonul în carouri și pantalonul dintr'un material diferit. De multe ori pantalonul este de o culoare mai închisă decât vestonul.

(Foto Warner Bros.)

RAPID-CHINEZUL 6-0

În cadrul diviziei naționale s'a disputat Duminică în Capitală match-ul dintre Rapid și Chinezul. Primii a învins cu scorul de 6-0. Fotografiile noastre înfățișează două faze din match.

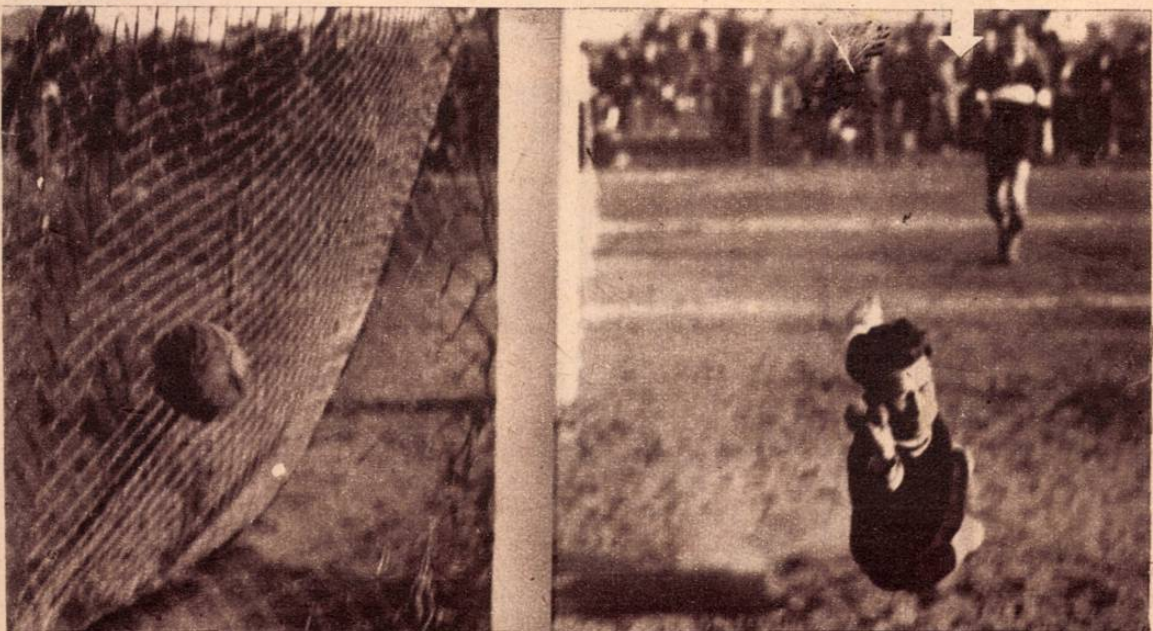
VENUS A INVINS VULTURII 5-1

Tot Duminică s'a disputat în Capitală match-ul pentru divizia națională dintre Venus și Vulturii (Lugoj). Primii au învins cu scorul de 5-1. Fotografiile noastre înfățișează o fază din match.

Ripensia a învins Universitatea
La Timișoara Ripensia a învins Universitatea (Cluj) cu 7-1 (2-1). Fotografia noastră înfățișează o fază din match. (Un gol marcat de Ripensia).

Foto I. B.

UN SĂPUN EXCEPTIONAL

pentru toaleta Dv.,

deoarece este mai mult decât un săpun — este un produs de înfrumusețare. Uleiul d'olive, care intră în compoziția lui, catifelează pielea și dă tenului frăgezime.

Nu renunțați

la plăcerea mâncărilor preferate

nsă îngrijiți-vă și de un scaun regulat. Luați după masă „Leo-Pills”. Acest produs natural, fabricat din plante, vă ajută chiar după cinci până șase ore să aveți o desertare ușoară și agreabilă a intestinului. Chiar și după o masă cât de grea, puteți evita oboseala, dacă luați — cam 2 sau 3 ori pe zi — „Leo-Pills”.

Leo-Pills

Laxativ

Remediu sigur la:
Reumatism Gripă
Gută Nevralgii
Sciatică Răceală
Dureri de cap

IN AMBALAJE DE 42, 14 ȘI 3 TABLETE

COSMETICA

Distrugerea definitivă a părului de prisos prin diafermie. Tratamentul contra căderii părului. Cosmetica generală. Bulevardul Elisabeta 3 vis-a-vis de Cinema Trianon. Telefon 3.28.35.

că există o cale sigură. Nu am crezut-o însă decât din clipa în care am întrebuințat.

SEMORI

SEMORI este mijlocul cel mai sigur împotriva remușcărilor nedorite. SEMORI vă asigură în contra ori cărei infecțiuni fiind un puternic desinfectant. SEMORI pune capăt grâjilor

LA FARMACII ȘI DROGUERII

Pentru combaterea

Reumatismului

luați în fiecare dimineață „mica doză zilnică” de

SĂRURI KRUSCHEN

Kruschen conține toate sărurile necesare organismului Dv. pentru o bună stare generală. Kruschen acționează pe cale naturală și asigură astfel eliminarea acelor toxine care sunt principala cauză a obezității. Milioanele de oameni din toate colțurile lumii iau aceste săruri. Urmați exemplul lor și luați și Dv. în fiecare dimineață Kruschen și vă veți simți mai bine ca oricând. Flaconul mare 95 lei — cel mic 60 lei.

Asigurați-vă existența!!! Timpul este bani! Numai în patru săptămâni, absolut orice persoană — indiferent de etate, sex și cultură — poate învăța **Dactilografia—Correspondența comercială—Stenografia** și lucrări de birou obținând diploma la absolvire. Reușita absolut sigură. Inscriseri zilnic „Școala Centrală” strada Academiei 28. Cereți prospectul gratuit. Luna Martie cursuri noi.

D-na Dr. M. Rabinovici

Boli de piele și femei, distrugerea definitivă a părului de prisos

COSMETICA

Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73. Consult. 8—12 și 3—7.

Dr. ELISABETA MOLNAR

MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica universitară din Cluj

BOALE DE GURĂ ȘI CHIRURGIE DENTARĂ

Proteză, tehnică modernă, coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I Consult. 3—6 Telefon 46601

De când cunosc tabletele TOGAL, nu mai mi-e teamă de nici o răceală (gripă). La dureri de cap, dureri de gât, la sciatică ce mă supăra mereu, îmi ajută numai Togal. Luat după prescripție, durerile dispar. Întrebuințând Togal dorm admirabil!

IMAGINI DIN LUMEA FILMULUI

Anita Louise, tână vedetă, lansată cu o rapiditate atât de uimitoare de studiourile Warner, a părăsit Statele Unite, pentru a face o călătorie de agrement în Europa. Fotografia noastră a fost luată în clipa când Anita Louise părăsea gara din Los Angeles, luându-și rămas bun de la amicii cari au condus-o.

CUM LOCUEȘTE O VEDETĂ

Nu este imperios necesar să fii june prim, pentru a ocupa, la Hollywood o locuință elegantă. Iată în fotografia noastră numai un colț al interiorului pe care-l locuiește, în cetatea filmului, compatriotul nostru, Edward G. Robinson.

PRIETENA FLORILOR

La o anchetă făcută de o mare publicație din Los Angeles, care întreba vedetele de cinema „Ce iubesc mai mult pe lume”, Bette Davis și-a manifestat marea dragoste pentru flori. În cocișă, revista americană i-a publicat alăturată fotografie, pe care o redăm și noi.

JOAN CRAWFORD, CÂNTĂREAȚĂ DE OPERĂ

O mare surpriză pentru americani o va constitui debutul Joanei Crawford în spectacolele de operă. Vedeta a luat lecții de canto în secret. În fotografia noastră o vedem alături de renumitul tenor italian, Tito Schippa.

Georgeta Mircea Cancicov

**D-na GEORGETA
MIRCEA CANCICOV**

autoarea romanului de mare
succes „POENI” (din viața
satului meu).

NOUTĂȚI MINUNATE

PENTRU
ROCHIȚE

*La Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZAȘI 1 STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 STR. HALELOR 21

CITIȚI ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ
„MEDICUL NOSTRU“

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă
de specialitate.

CITIȚI

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri.

Apare în fiecare 15 ale lunii.

SĂPTĂMÂNA ÎN ȚARĂ

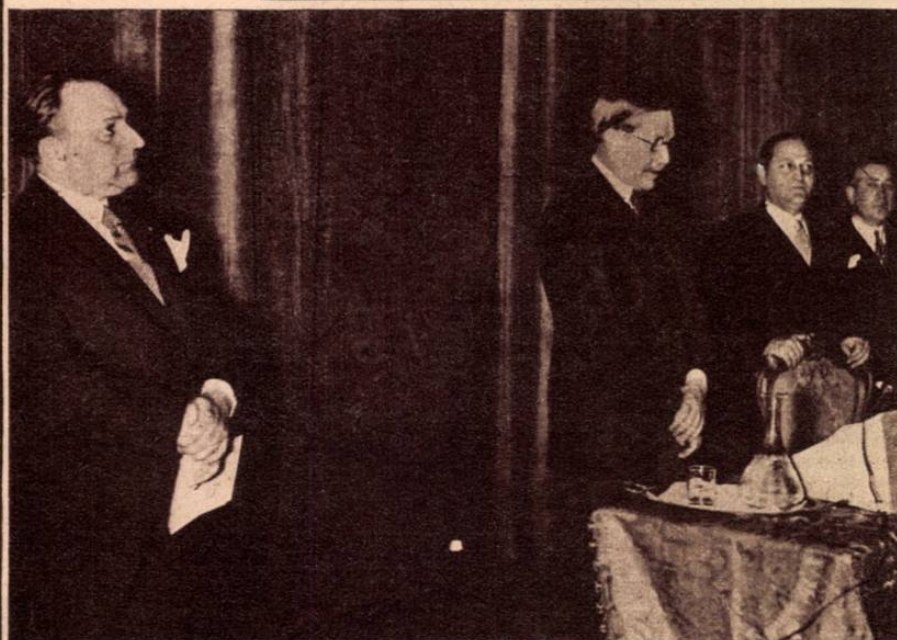
ADUNAREA GENERALĂ A LIGII NAVALE

Duminică a avut loc, la Cercul Militar, adunarea generală a Ligii Navale Române. Fotografia noastră înfățișează: Domnul amiral Coandă citind telegrama omagială trimisă M. S. Regelui Carol II.

FESTIVITATEA INCHINATĂ ANGLIEI

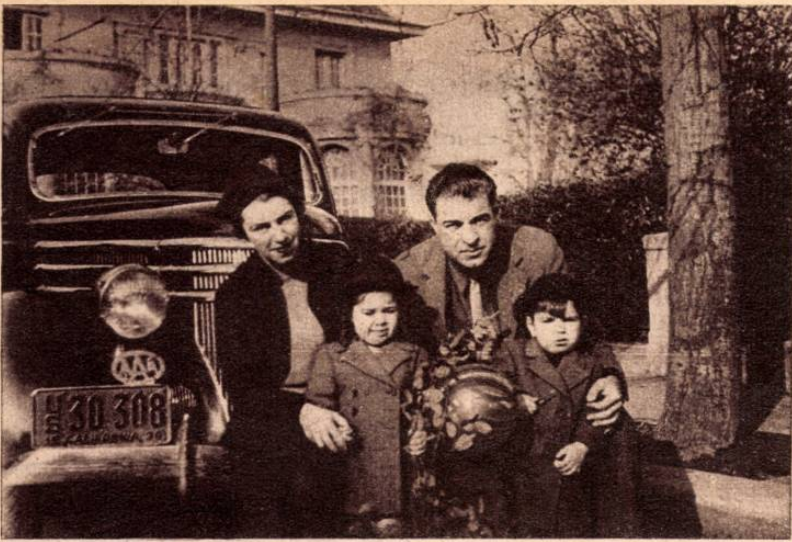
Duminică a avut loc, în sala Operei Române, un festival pentru manifestarea prieteniei anglo-române și pentru omagierea M. S. Regelui George VI și a Reginei Elisabeta a Angliei. În fotografia noastră, domnul Reginald Hoare, ministrul Mării Britaniei la București rostește discursul de mulțumire la adresa inițiatorilor festivalului.

SERBAREA SĂDIRII POMILOR

Duminică a avut loc la velodrom o importantă serbare, cu prilejul sădării pomilor. Fotografiile noastre înfățișează: Asistența în timpul înțonării imnului regal. Sădirea pomilor.

DIRECTORUL GENERAL AL PRESEI

Domnul Dim. D. Dimăncescu a fost numit director general al presei, la Președinția Consiliului de Miniștri. Sub direcția D-sale au trecut: direcția presei din Ministerul de Externe, Radiodifuziunea, Cinematografele și Oficiul național de turism. Fotografia noastră îl înfățișează pe dl. Dimăncescu cu familia d-sale.

CAMPIOANA ROMÂNIEI DE PATINAJ

Publicăm aci fotografia domnișoarei Romica Pop, tânără și înzestrată campioană de patinaj a României.

PĂCĂLELI DE 1 APRILIE

In ultimul timp evenimentele și norocul n'au făcut alta decât să joace feste omenirii. Deaceia noi, în anul acesta, renunțăm la tradiția păcălelilor de 1 Aprilie și vă denunțăm aceste două fotografii, pe care le reproducem noi, drept farse...

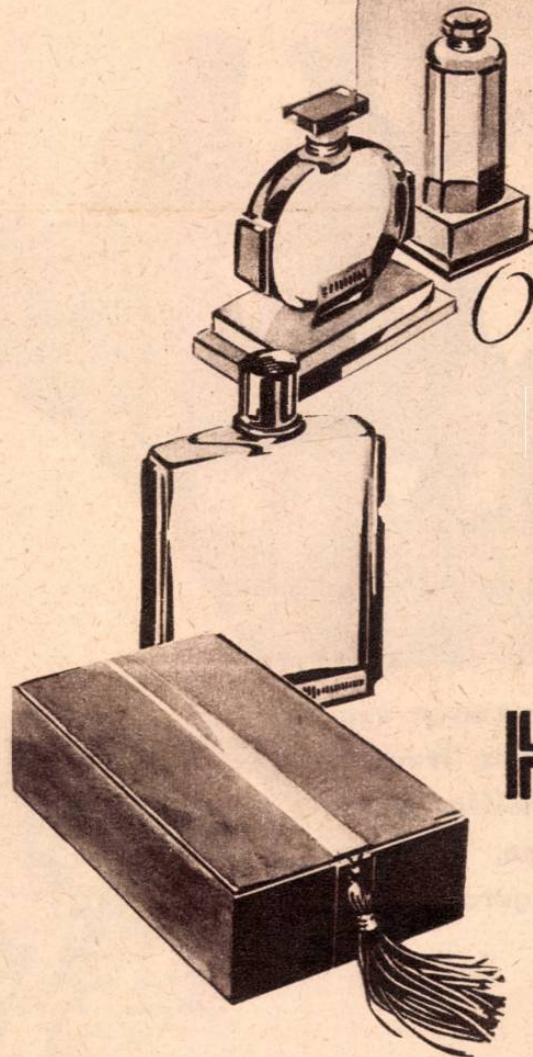
Elegantele din Hollywood, în căutarea de podoabe inedite, au găsit un sistem, original, de-ași imprima pe frunte, pe față sau pe alte părți ale trupului, frunze, flori, în tonuri „calde” și nuanțe diferite, cu ajutorul razelor solare, concentrate asupra pielii prin anumite lupe.

Cei cari scrutează viitorul și cari știu după anumite semne și caractere să ghicească soarta omului au găsit o nouă metodă pentru știința lor: pedomancia. De aci încolo se va putea profetiza viitorul și ciungilor, după liniile din laba piciorului.

O femeie elegantă

e stăpâna unui fluid aparte. Un parfum modern o apă de Colonia RICHARD HUDNUT, dovedesc întotdeauna gust ales și cea mai desăvârșită eleganță.

HUDNUT

Parfumuri

APE DE COLONIA

PARFUMATE CU

GEMEY * LE DÉBUT VERT
LE DÉBUT NOIR * RICHESSE

Tot anul soare!

Acelaș efect obținut în 2-3 ore pe care-l poate o baie de soare la mare altitudine, îl veți putea obține numai în 5 minute prin razele puternice ultraviolete ale „SOARELUI ARTIFICIAL de ALTITUDINE” — ORIGINAL HANAU. — Folosiți deci pentru sănătatea Dvs. strămutând în căminul Dvs. aceste băi de soare, scurte dar pline de valoare pentru sănătate.

Întrebuințând acest adevărat izvor de soare, mai târziu nu vă veți mai putea lipsi de el.

Cereți încă de astăzi în mod gratuit broșura No. 843, conținând 40 pagini ilustrate precum și o demonstrație fără nici o obligație pentru Dvs. la:

Industria Medico Technica S. A.

Prețuri pentru aparate complete lei 6.000.— lei 28.000

„Soarele Artificial de Altitudine”

— ORIGINAL HANAU —

INDUSTRIA MEDICO TECHNICA S. A. BUCUREȘTI — STR. A. BRIAND 20 — TELEFON 4-17-00

MAGAZINUL

pe luna Aprilie

160 pagini 25 lei.

FRĂMĂNTĂRILE

MANEVRELE BRITANICE IN MEDITERANA

Principala preocupare a Angliei, în războiul civil din Spania, o formează Gibraltarul. În fotografia noastră, doi marinari englezi privind de pe înălțimile Gibraltarului manevrele vaselor britanice în Mediterană.

Guvernul egiptean a început construirea unui drum militar dela Cairo la canalul Suez, trecând prin deșert. Drumul duce la Geneiffa. Dacă Suezul ar cădea în mâini dușmane, legătura capitalei cu canalul ar fi totuși asigurată.

BARCELONA, CEL MAI MARE ORAȘ DIN SPANIA, E BOMBARDAT DE AVIOANE NAȚIONALISTE APROAPE ÎN FIECARE ZI

Fotografia noastră înfățișează o vedere generală, din avion, a orașului Barcelona.

POLITICE ALE EUROPEI

S'a aplanat conflictul polono-lituan

Dintr'un incident petrecut la granița polono-lituană, în care a fost ucis un grănicer polonez, a izbucnit un conflict între cele două state și Polonia a trimis Lituaniei un ultimatum, care un moment a pus din nou în pericol pacea Europei. Lituania însă a acceptat condițiile ultimatumului polon și conflictul s'a aplanat. În fotografiile noastre: Trupe poloneze masate la granița cu Lituania și o demonstrație pe străzile Varșoviei, la care publicul cerea ocuparea Lituaniei.

Armata cehoslovacă, în urma evenimentelor din Europa centrală și spre a fi pregătită pentru orice eventualitate, a început manevrele.

**GRIPA
RĂCEALA
NEURALGIA**

O LECTURĂ PASIONANTĂ:
„ROMANELE CAPTIVANTE”

NIVEA vă păzește, pentru-ca pielea Dv. să nu se moleșească și să nu se usuce în timpul nopții. Întrebuințați înainte de culcare Crema NIVEA! Numai NIVEA conține „Eucerita”, tonicul ideal al pielii, care-i menține frăgezimea tinerească.

Crema
NIVEA
în cutii și tuburi

SUB LOVITURILE BICIULUI

IN ANGLIA MAI EXISTĂ PEDEAPSA CU BICIUL

LOCUITORII cari populează cartierul londonez Mayfair au putut asista la condamnarea la care au fost supuși gangsterii din lumea bună, Harley și Wilmer, să fie biciuiți.

Pisica cu 9 cozi, cum i se spune în termeni populari acestui instrument de tortură, își exercită încă teroarea asupra celor cari contravin legilor sociale. Cu toate protestele doamnelor umanitariste, cu toate lacrimile ca această pedeapsă să fie suprimată, nu s'a ajuns la înduplecarea acelor ce o mențin.

Mayfair este cartierul, după aprecierile unui polițist dela Scotland Yard, cel mai destrăbălat al Londrei. Aici se găsesc speluncile suspecte unde se fac orgii clandestine, chiar când aceste spelunci au aerul unor localuri de noapte ultra șic. Tot aici se pot vedea artiști cari prezintă numerele de music hall, dansatori extrem de eleganți și cari sunt în același timp recruții unei lumi noi, ce pregătește gangsterii de mai târziu. Sunt printre ei odraslele unor familii dintre cele mai onorabile, după cum sunt și chibiții tripourilor și toți interlopii din lume.

Cartierul Mayfair este parcă centrul lor ales. Mulți dintre ei sunt văzuți apărând în localuri la brațul câte unei doamne — o distinsă lady în vârstă — care își satisface, datorită banilor ce-i are, *bucuriile vieții* cu acești tineri și spilcuiți domni. De cele mai multe ori, acești tineri domni lucrează cu procente pentru anumite case suspecte, numite saloane discrete cu tarife exorbitante și frecventate de o clientelă avidă de *senzații speciale*, orgii și destrăbălări cari au făcut faima cartierului.

SCOTLANDUL VEGHIAZĂ

Ca peste tot în Londra, mai ales în cartierul Mayfair, Scotland Yard-ul, celebra poliție, își are oamenii ei. Bineînțeles acești oameni nu sunt cunoscuți, ei fiind recrutați de cele mai multe ori din lumea însăși a celebrului cartier. Astfel un gigolo a putut să dea pe mâna poliției pe o celebră țitoare a unui club clan destin, Billy Joyce. La ancheta făcută s'a putut descoperi că a cestă interlopă patroană or

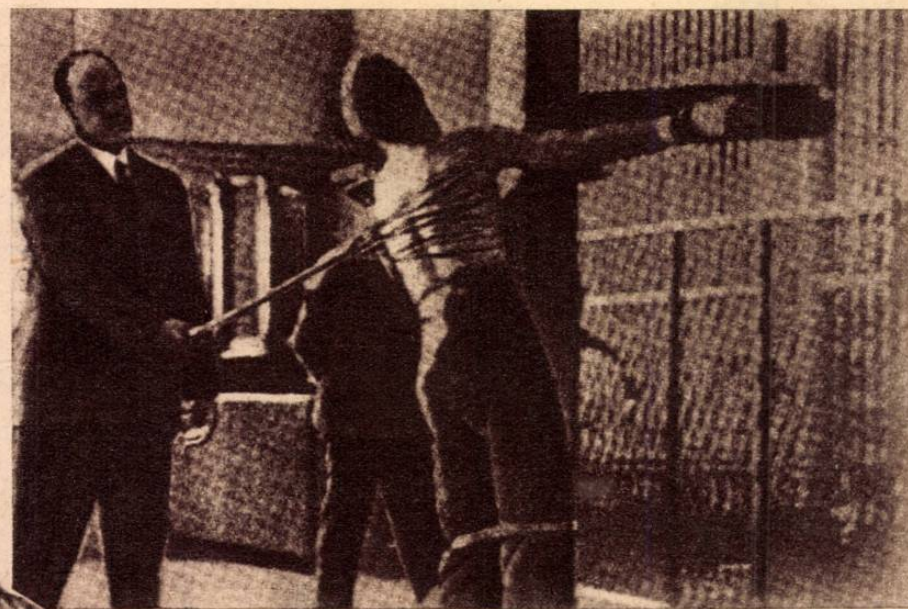
ganiza faimoase orgii. Deasemeni a fost arestată o altă patroană celebră, Minie Pouche, care organiza impudice reuniuni feminine, recrutând, pentru aceasta, femei din lumea bună, prin agentele speciale care lucrau pentru ea.

Această patroană însă ignora legea engleză foarte drastică în această privință.

Perechea Ruby Hop-Harold Newdon, face și ea parte din clientela Scotland Yardului în cartierul Mayfair. Acest cuplu întreținea, într-o casă cu o fațadă severă, un salon unde se petreceau cele mai fantastice destrăbălări. Poliția a putut surprinde asupra faptului la o descindere clientela recrutată care se deda la perversități abominabile și la beții de cocaină, hașiși mai ales a acelei ierbi mexicane, numită „marijuana” din familia hașișului și cunoscută de amatorii ei sub numele de „praful nebuniei”.

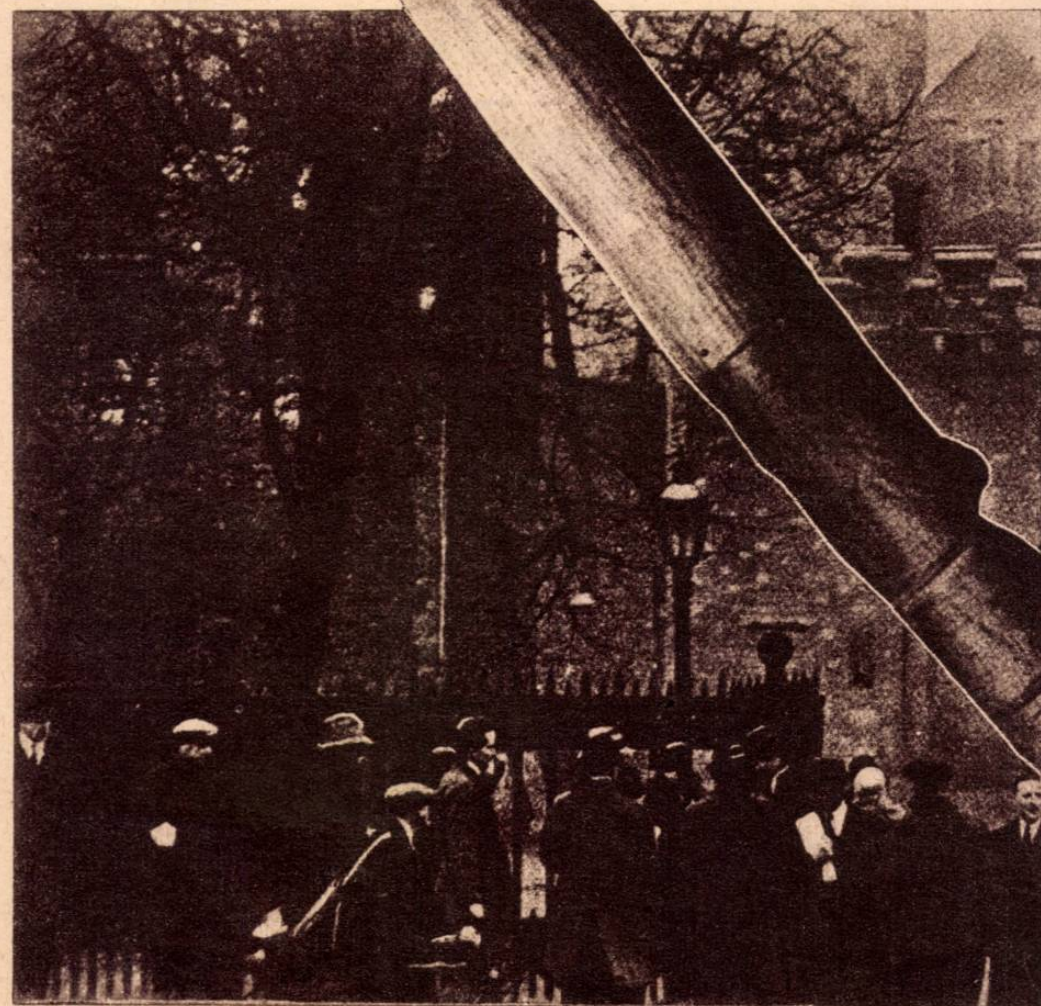
Printre acești șefi ai cartierului destrăbălat se numără și Robert Harley, un june frumos, fiul unui colonel, care a primit o foarte frumoasă educație, expatriindu-se apoi în America. Acolo s'a viciat, a dus o viață de gangster pentru ca, întorcându-se la Londra, să intre în serviciul poliției, apoi să devină gigolo în Mayfair. Complicele său, David Wilmer îi seamănă leit. Și el a primit o educație aleasă pe care și-a nenorocit-o în localurile de perdiție și și-a compromis-o într-o tâlhărie calificată din care a putut însă scăpa, din lipsă de dovezi.

Al doilea complice este Martin Jenkins, fiul unui comerciant. Cariera lui și-a început-o ca vânător de zestre. Cum n'a reușit, a terminat prin a fi mic

O „execuție”

In fața inchi-
sorii, se comen-
tează „exe-
cuția”.

gangster și don juan cu tarif în Mayfair. Al patrilea complice, al lui Harley, este John Lonsdal. Această bandă lucrează în stil mare. Ei au închiriat pentru o lovitură a lor într'un blockouse un apartament luxos în care au atras pe d. Belenger, reprezentantul la Londra al marelui bijutier Cartier. Primit de către Wilmer, bijutierul a deschis cutiile cu pietre prețioase. Când credea că e gata să închee o afacere strălucită, a năvălit dintr'o încăpere vecină, Harley, înarmat și cu fața mascată cu un fular. Din două lovituri, aplicate în cap, a putut să-i smulgă cutia cu prețiosul conținut, părăsind apartamentul în care l-au lăsat — credeau ei — mort, pe bijutier. După două ore, portarul a dat însă peste victima, care era fără cunoștință. Poliția a putut găsi imediat urma făptuitorilor, după ampretele digitale rămase în încăpere.

Au fost publicate în ziare fotografiile celor identificați și chiar a doua zi chelnerul unui hotel din Oxford a telefonat poliției că cei căutați s'ar afla în hotelul unde servește el. Sunt foarte nervoși, discută lucruri curioase și beau ca niște nebuni.

Poliția i-a luat din hotel ca din oală. Bijuteriile furate au fost găsite și restituite păgubașului. Tâlharii au avut noroc. Dacă cel atacat ar fi

Iată cum arată „Pisica cu nouă cozi”.

murit, îi aştepta spânzurătoarea. Cum acesta a scăpat n'au primit decât pedeapsa cu biciul şi respectiva închisoare. Cum banda se compunea din membrii ai aristocraţiei, mai multe personalităţi din lumea lor au intervenit pe lângă excelenţa sa Samuel Hoare, spre a evita ruşinoasa pedeapsă cu biciul, bine meritată de altfel de către aceşti gangsteri din lumea bună. Bine înţeles, excelenţa sa nici n'a vrut să audă. Harley şi Wilmer au suportat biciuirea.

Deşi comunicatul oficial spune că pedeapsa a fost suportată fără ca cei doi să crâcnească sau să se plângă, cei iniţiaţi susţin că toată închisoarea a răsunat de urletele lor, într'atât, încât ceilalţi deţinuţi au fost cuprinşi de o isterie colectivă.

PISICA CU NOUA COZI

Iată cum descrie unul din păznicii închisorii acest clasic instrument de tortură, care este biciul. Reglementar, el este format dintr'un mâner de 35 de cm., de vârful căruia sunt prinse nouă cozi, fiecare terminată cu un nod obişnuit. Asta e tot. Altă dată o bilă de plumb îngreua fiecare nod, cauzând răni grave celui bătut. Astăzi instrumentul a fost ameliorat.

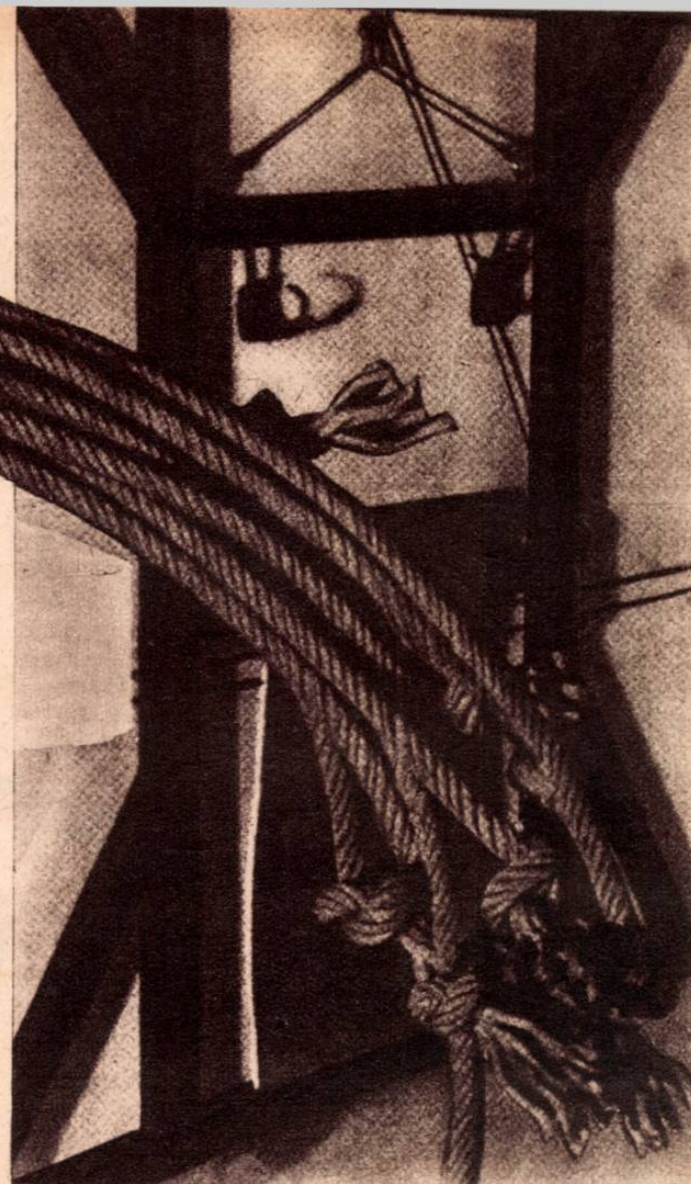
Toţi condamnaţii veniţi din rândurile de jos, urlă groaznic în timpul când sunt biciuiţi, povesteşte gardianul. Aceste urlete sunt presărate de injurături grosolane, de blesteme obscene, de ameninţări. Pedeapsa cu biciul o aplicăm pentru că credem în eficacitatea ei. Vă dau ca exemplu cazul unui deţinut Wilfred Nicolas, care a fost de mai multe ori biciuit cu câte 20 de lovituri. Acesta era condamnat pentru trafic de carne vie. În afară de durerea cumplită pe care o provoacă această pedeapsă corporală, sunt semnele ei care rămân să amintească pentru totdeauna nelegiuitorului că a fost

„Rack“ se numeşte aparatul, de care este legat condamnatul la biciuire.

o bară transversală mobilă are deasemenea două curele de care sunt prinse mâinile condamnatului. O frânghie prinsă deasemenea de scaun serveşte ca cel biciuit să fie legat astfel ca să nu poată face nici un fel de mişcare. Deasemenea în jurul gâtului i se pune un guler de plută ca şi această parte sensibilă a corpului să fie protejată. La această corecţiune corporală asistă directorul închisorii, medicul, gardianul şef, şase gardieni şi călăul. Directorul comandă începutul loviturilor printr'un semn făcut călăului. Apoi un şuerat sfâşie aerul. Uu şuerat mat. Un ţipăt surd sau strident, după cum se întâmplă, izbucneşte concomitent cu numărătoarea unu. Un al doilea şuerat e urmat de un al doilea strigăt concomitent cu două, care este lovitura cea mai grea.

După aceste două lovituri, medicul se apropie de condamnat îi ia pulsul, îi ascultă inima, îi verifică pupilele pentru că de multe ori cei condamnaţi să fie biciuiţi simulează moartea sau nebunia. Când medicul constată că nu e vorba de nici una din aceste două, se întoarce spre călău, spunându-i că poate continua. Urmează restul loviturilor, după cantitatea pedepsei acordată. Urletele celui biciuit cresc mereu până devin îngrozitoare. Se spune că dela primele lovituri spatele condamnatului este înecat în sânge. E inexact. La prima tăşnitură de sânge, biciuirea e oprită. Ceeace e adevărat este că se întâmplă ca pielea să crape în mai multe locuri, câteva ore după ce a fost biciuită, cu toată vaselina cu care e unsă la infirmerie, după executarea pedepsei.

S'a întâmplat de multe ori, mai ales pe vremuri, când se biciuia fără asistenţa medicului, ca cei condamnaţi să sucombe de pe urma pe-

depsei primite. Astăzi, când biciul e fără bumbi de plumb şi când pedeapsa se face în prezenţa medicului, cazurile mortale aproape au dispărut.

UN RECORDMAN AL DURERILOR

Reacţiunea nervoasă — continuă să spuie gardianul — care zguduie violent organismul celui condamnat, nu permite niciodată ca acesta să suporte, într'o singură şedinţă, cele 12—15 sau 20 de lovituri de bici, câte i se aplică. Marloy, un spărgător de statură athletică, s'a prăbuşit după a doua lovitură de bici, după ce a scos nişte urlete îngrozitoare.

Un alt condamnat pentru tentativă de viol, a rezistat, cu toate că nu era extrem de musculos, opt lovituri pentru, ca după aceea, să implore pe călău să oprească pentru că nu mai poate rezista.

Un marinar, condamnat pentru dezertare şi falsificare de bani şi altele, se lăuda că va suporta deodată cele 20 de lovituri câte i s'au promis.

Voinic ca un taur, tipul şi-a muşcat buzele, suportând o lovitură, două, trei. La a patra însă a izbucnit în urlete, ceace a făcut pe medic să ordone încetarea biciuirei. Acela însă care s'a dovedit a fi un recordman al durerilor, este ȋiganul Suyder, condamnat să fie biciuit pentru că şi-a vândut o nepoată de 12 ani unei proxenete. ȋiganul a fost condamnat la 10 ani muncă grea şi 20 de lovituri de bici. Legat pe scaunul de tortură, ȋiganul, un om mic de statură, a urlat cât a putut şi a injurat în timpul celor şase lovituri, pentru ca după aceea, ca şi cum ar fi luat hotărîrea să-şi înfrăneze durerile a continuat doar să geamă înăbuşit. Mirat, călăul continua să lovească numărând, opt, nouă, zece. ȋiganul însă nu reacţiona mai mult. Uzând de puterea ce o are, călăul i s'a adresat: Suyder ȋţi reduc pedeapsa la 15 lovituri şi a continuat să lovească fără să trucheze cadenţa reglementară, până la 13 lovituri. La a 14-a geamătul surd al ȋiganului a încetat, acesta leşinând.

Cu toate protestele, cari apar din când în când, ale artiştilor, oamenilor politici, intelectualilor şi altor personalităţi înalte, de a obţine abolirea acestei pedepse, calificată ca barbară, nu s'a reuşit. Dat fiind că nu s'a descoperit un sistem mai bun care să bage spaima în răufăcători, biciul va continua să-şi exercite mai departe teroarea lui în categoria de pedepse, susţinută de statu englez.

Un magistrat englez în costumul tradiţional, cu perucă albă de lână.

pedepsit pentru faptele comise.

SCAUNUL DE TORTURĂ

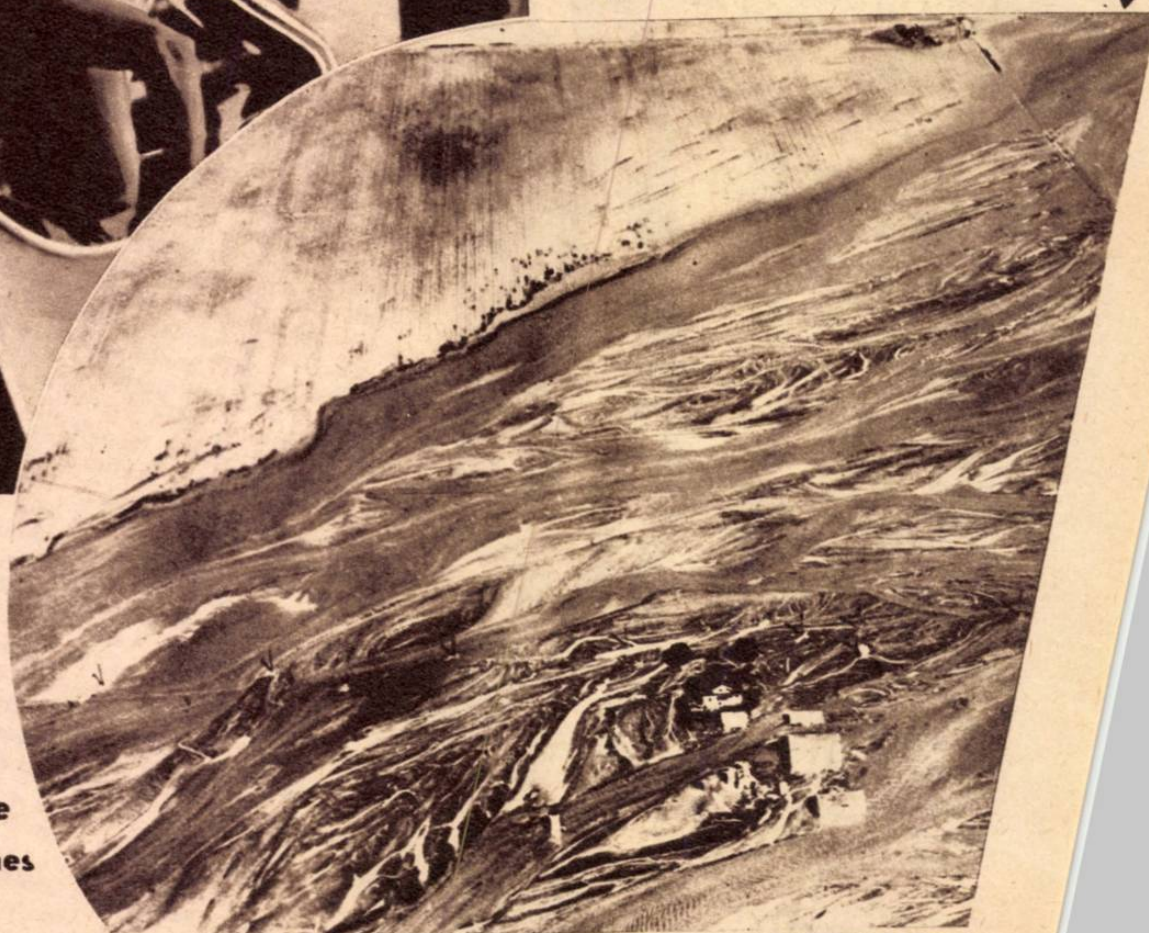
Scaunul de tortură pe care sunt puşi cei condamnaţi cu biciuirea, este un scaun pătrat care are la bază două curele de care sunt prinse picioarele condamnatului. În mijloc e o a treia curea căptuşită cu plută, care vine în direcţia rinichilor celui condamnat, ca să-i ferească. Deasupra

Urmele catastrofalelor inundații din California

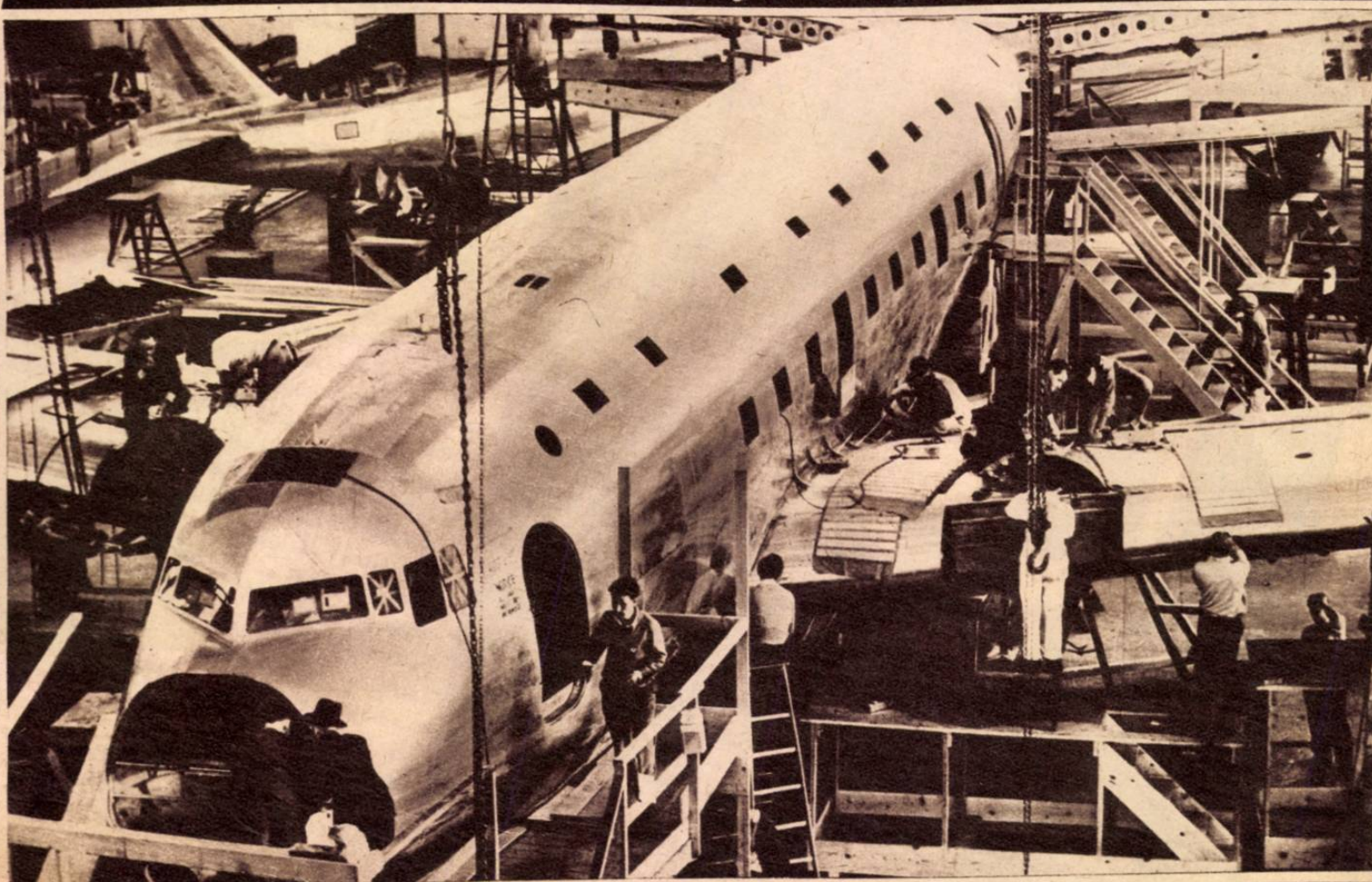
Fotografia noastră luată din avion
ne arată râul Santa Ana revenit în
matca sa, după ce a lăsat în toată
împrejurimea nămol și apă.

CEA MAI BOGATĂ FEMEIE DIN LUME

Doris Duke Cromwell, care a moștenit o avere de peste
10 miliarde lei (12 milioane lire sterline) din întreprinderile
de tutun ale tatălui său, se află împreună cu soțul său James
Cromwell, la băi în Honolulu (Hawaii).

AMERICA CONSTRUEȘTE UN AVION STRATOSFERIC

În America se construiește un
avion uriaș stratosferic. Acest
avion va avea patru motoare
și va putea duce 42 de pa-
sageri. El e astfel construit,
încât să poată atinge înălțimi
foarte mari și se dă atenție
deosebită corpului acestui
avion, așa încât să poată
suporta diferențe de pre-
siuni. Într'adevăr, presi-
nea din interiorul avionu-
lui va putea fi tot timpul
astfel reglementată, în-
cât călătorii să se simtă
bine. Avionul, care se
construiește în uzinele
Douglas din Santa Mo-
nica (California) va
avea o rază de ac-
țiune de 3500 de
km și va zbura cu
o viteză medie
de 350 de km.

LICEUL INDUSTRIAL „REGELE FERDINAND I”. — În pavilionul din stângă, la parter: birourile direcției și administrației; cancelaria profesorilor. La etaj: săli de clasă, ateliere de tâmplărie: construcțiuni de mobile. Aripa perpendiculară, la parter: sala de mecanică, la etaj: ateliere de tâmplărie-mecanică și manuală. Pavilionul cubist din fund: laboratorii și sală de expoziție. Pavilionul din dreapta: internatul. În mijlocul clădirilor, bustul Regelui întregitor de neam, nașul instituției, (turnat în atelierele școlii).

LICEUL INDUSTRIAL DE BĂIEȚI „REGELE FERDINAND I” DIN CRAIOVA, SUB NOUA SA ÎNFĂȚIȘARE

MULTĂ vreme, liceul industrial din Craiova se adăpostea într-o construcție veche: un grup de clădiri nesănătoase, inestetice și rău împărțite, în care cu greutate se putea obține din partea copiilor rezultatele de azi.

Datorită perseverenței galvanizate de idealismul câtorva oameni de bine, acum s'a putut ridica din temelii un cămin unitar, frumos, bine împărțit, așa cum putem vedea în fotografia pe care o reproducem. Rezultatele obținute în această școală model sunt admirabile. În atelierele acestui liceu s'au lucrat remorcele pentru tractoarele cu cari Ministerul de Domenii a înzestrat cele 24 de centre de motocultură din țară și multe obiecte asemenea celor pe care le arată fotografiile prezentate de noi aci au stârnit admirație și au figurat cu cinste la expoziția internațională din Paris, din anul trecut.

D. Ing. Săceanu, directorul acestui liceu, ne-a interzis să amintim numele d-sale, împreună cu vreun calificativ de laudă, dar fotografiile operelor ieșite din această școală vorbesc dela sine.

C. PREDA

1. „Candela” lucrată în atelierele școlii, după concepție proprie.

2. Candelabru cel mare al bisericii Sf. Dumitru, lucrat în atelierele Liceului industrial.

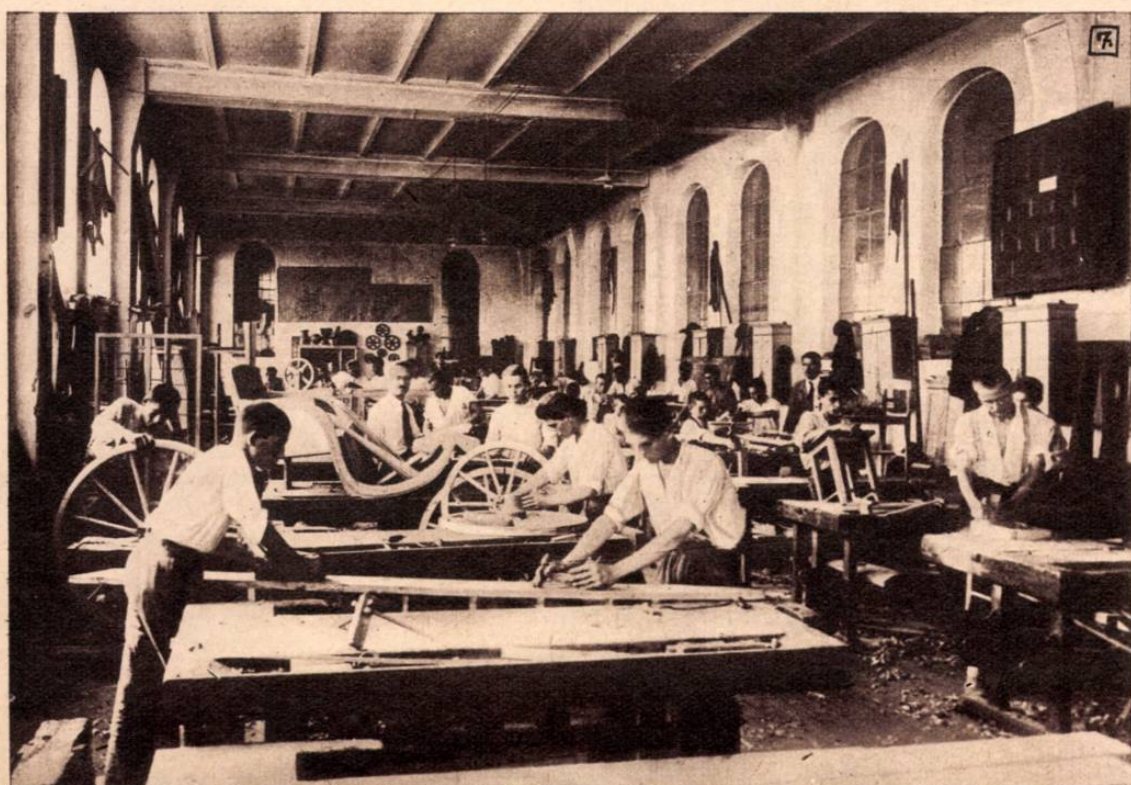
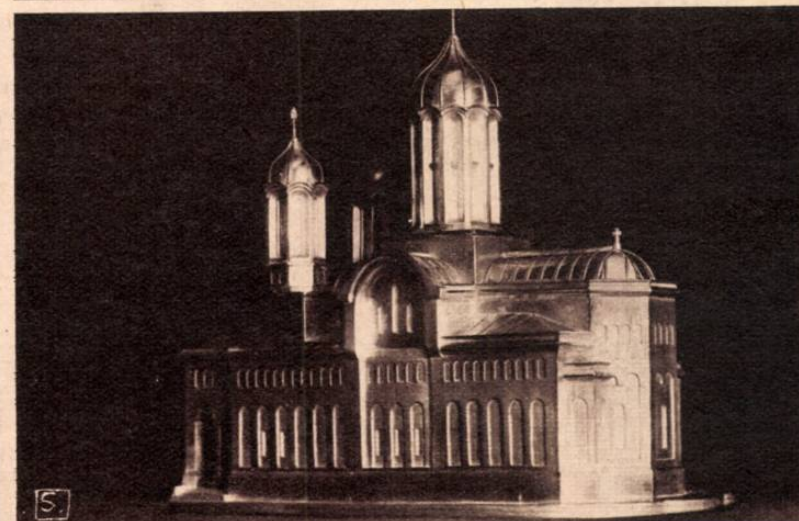
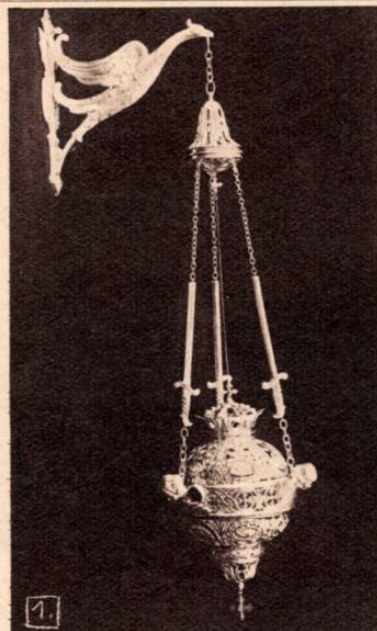
3. Cap de studiu, turnat în atelierele școlii

4. Lampă de birou lucrată din lemn sculptat, după concepție proprie. (Expus la Paris).

5. Miniatura bisericii domnești „Sfântul Dumitru” din Craiova lucrată din argint, în atelierele liceului și dăruită M. S. Regelui Carol II cu ocazia sărbătorilor de înaugurare a bisericii.

6. „Serviciu de înghețată” din lemn de nuc sculptat și argint, (stil românesc).

7. Interiorul atelierului de lemnărie.

MINCIUNA AURULUI

DRAMA CĂUTĂTORILOR CARI PORNESC ÎN NECUNOSCUȚ SĂ-I DESCOPERE BOGĂȚIILE

SATUL meu trebuie să fie acum acoperit de zăpadă. Cunoașteți Shirmek, în Mosella. Eu sunt din apropiere. Un ținut frumos cu adevărat.

În acest cătun de căutători de aur, temperatura e 40 gr. la umbră. La marginea colibelor albe, pădurea se întinde virgină, plină de imbiere, tăcută și întunecoasă ca o catedrală milenară. Eu domin o imensă savană de nisip roșu, monotonă și arsă, unde cresc cactuși enormi. La poalele muntelui minelor de aur din Callao, în Venezuela, Herman Reinhart, francez din Alsacia, îmi povestește lunga lui aventură.

S'a ferit, făcând un ocol al pieții principale, de căutători de aur cari pregătesc în fiecare zi o nouă expediție, și a ajuns în fața colibeii bătrânei indiene Magda. Aici din August, sunt adunate scrisorile primite din Franța, alături de hainele lui de european, și deasupra fotografia mamei sale. A bătut la ușă ca un cerșetor. Magda a văzut în fața ei un om desculț, învelit în zdrențe, și pe care nu-l mai purtau picioarele. Avea o barbă de patriarh și ochi de nebun. Așezată în fața ceaunului ce fumega, ea își pregătea masa fumând din vechea ei pipă indiană. Pipa, cărbunii, ceaunul cu fasole neagră s'au rostogolit în nisip și între frunze. Magda se prosternă în fața apariției, cu brațele încrucișate, ca și cum ar fi văzut o vedenie.

— Nu intra, strigă ea. Nu intra, dacă nu vrei s'o omori pe Milda, logodnica ta. Ți poartă doliu de trei luni, căci de trei luni te crede mort.

Căutătorul de aur deschise ochii mari... Înțelese că în șapte luni se petrecuseră multe.

— Chiar dacă aș reveni din iad, vreau să trec, strigă el. Sunt eu, Herman. Se repezi și împleticindu-se căzu. Delira. Milda atrasă de zgomot veni în grabă și îngenunchiă lângă el. Era o scenă turburătoare: amândoi erau frumoși, el cu acea frumusețe bărbătească a țărănilor zdraveni alsacieni, ea cu acea grație copilărească, care, în țara regelui Doré, face pe fetele ce n'au trecut de 16 ani să semene cu păsările. Milda râdea și plângea în același timp. Știam că era în ajun să se logodească din nou, deoarece credea că pădurea îl ucisese pe Hermann. El nu știa nimic din toate acestea și se lăsa legănat de dânsa. El cerea tafia, ca să-i potolească setea arzătoare. Acă-țară hamacul de două grinzi din colibă și îl transportară ca să-l păzească de arsura soarelui.

Ceasurile treceau. Noaptea se apropiase. Febra îi scăzuse. Îmi amintea de Alsacia, ca și cum în timpul delirului său ar fi fost transportat în țara lui natală. Îl întreb încet, așa cum vorbești cu unul care a supraviețuit...

— Și tovarășii tăi, Simeon Portughezul?

— Mort. Ucis. Dar nu mă întreba. E o poveste a aurului.

— Și Wilson, englezul din Dominique?

— Mort și el, mort de foame. A trebuit să-l părăsesc, ca să nu mor și eu.

— Și Manuel? exploratorul din Ciudad Bolivar?

— Nu mai vreau să știu nimic de el. Nu mă întreba. Dă-l dracului.

— Ai găsit aurul din Paragua?

Ochii lui Hermann strălucesc. E nebun. Nebunia lui s'a transformat deodată în beatitudine. Am în geantă aur de 20.000 de franci. Numai de 20.000. Dar nu știu unde sunt pământurile aurifere.

Douăzeci de mii de franci! Ce mizerie. Pentru că știu că acum 10 luni când sosise la Callao, Hermann avea în buzunar 70.000 de franci, 70.000 de franci câștigați cu riscul vieții la Sydney, la Curacao, la Caracac, pe câmpurile aurifere, acolo unde trebuie un om pentru sarcinile cele mai grele. Și acum avea numai 20.000 de franci. O treime din ceea ce contase când plecase în expediție! El înțelesese privirea mea, dar de data aceasta nu mai lăsă ochii în jos.

— Plânge-mă dacă vrei, dar ascultă-mă și înțelege...

* * *

L-am ascultat toată noaptea asta de febră.

— De când am fost cazangiu în bazinele portului Hâvre, am făcut

oarecare drum, îmi explică Hermann. Îmi cunoști viața, Tropicile mi-au intrat în piele la Fort-de-France. Aveam 20 de ani. Dar, cunoști restul. Am prins gustul aurului virgin în bursa dela Sydney; dela Sydney am venit în America; am fost în Guyana, Eldorado...

„Ceeace nu știi e că venind în țara asta am descoperit taina ținutului Paraguay. Indienii și-o povestesc unii altora. Ea le-a fost incredințată de singurul om care a străbătut vreodată Paraguay, un misionar spaniol, mort acum 100 de ani. Dar el văzuse munții de aur pe cari îi ascunde frontiera Braziliei, cascadele la picioarele cărora strălucesc diamantele; dar el explicase drumul îndepărtatei și imposibilei lui călătorii. Numai că, cei cari până astăzi au

urmat acelaș drum, nu s'au mai reîntors niciodată...

„Iată de ce am pornit și eu în August trecut să-mi încerc norocul. Eram patru, îți amintești. Populația ne amintea numele celor morți. Femeile bătrâne murmurau rugăciuni și-și făceau semnul crucii. Marinarii bătrâni tăiaseră capătul frângiei care ne reținea de mal. „Va fi o amintire a expediției pierdute!” Eram beat și salutăm strigând: „la revedere!” Aveam o barcă bună cu motor și cu pânze și trei pirogi încărcate cu munițiuni și de-ale mâncării.

„Ce călătorie! Spre seară eram deja desgustați. Trebuia să ne înfundăm până la jumătatea trupului în nămol, pentru a apăra pirogile la trecerea curențelor mai repezi; trebuia să ne ferim de coaste ca să nu cădem în cavernele tigrilor, cari sunt pe malul fluviului. Șerpii de apă năvăleau în barcă. Noaptea sosi. Nu era cu puțință nici să mâncăm, nici să dormim. Trebuia ca să facem un foc mare și să veghem cu puștile împotriva șerpilor și a animalelor

1. O colibă indigenă.

2. O pirogă (luntre) a cercetătorilor de aur.

3. Herman dând instrucțiuni unui indigen.

Indigenii, căutători de aur.

Grup de indieni din țara aurului.

sălbatică. Și nu era decât prima zi! În ziua a cincea ajunserăm la marile căderi de apă și ca să le trecem a trebuit să ducem bărcile în spinare. În ziua 15-a, apără un om...

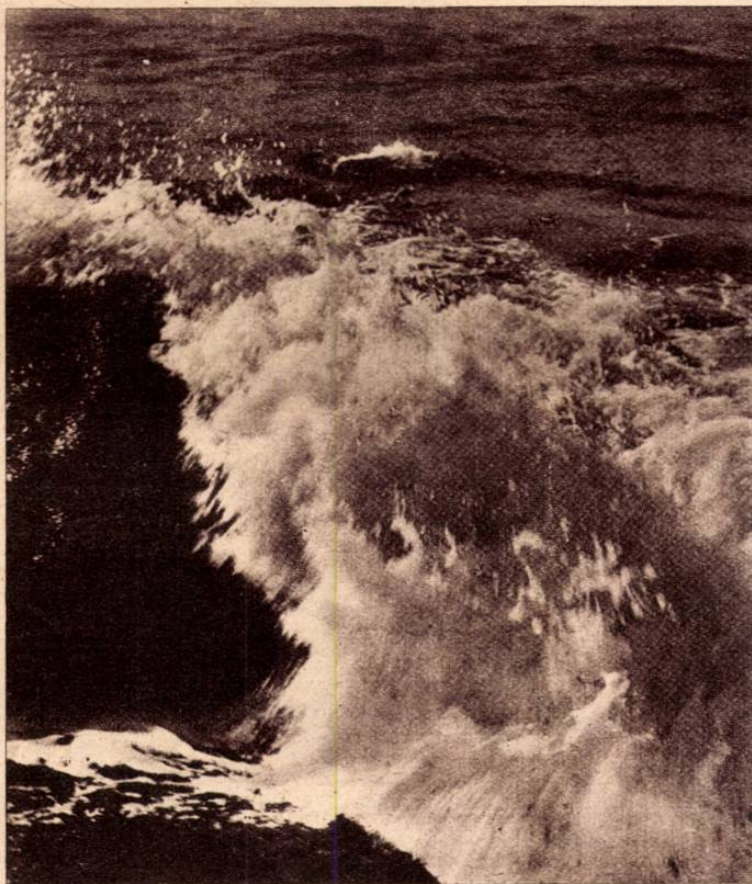
„Un indian fără îndoială. Dar el cunoștea încă pământul nostru mare. Cei pe cari îi întâlnirăm mai târziu, peste 15 zile, 15 zile de pădure și fluviu, nu aveau nici o idee despre lume. Adușeserăm pentru dâșii pânzeturi, perle, stilete, toate lucrurile de care se vorbește în poveștile de aventuri. Ne dădură în schimb pâinea făcută din porumb și alcool. Și tot ei ne conduseră pe drumul muntelui de aur.

Crezi că era aproape? Drumul pe cari ni-l arătau trebuia să dureze, fără nici un accident, ne explicară sălbaticii, 45 de zile! Nu mai aveam calendar, și de altfel calendarul nu ne-ar fi fost de nici un folos. Socotirăm întorcerea ca și dâșii, cerându-le să ne regăsească în fața cascadei celei mari, la distanță de 9 zile de lagărul lor, cam peste vreo 90 de zile. Ei ne făgăduiră. Ca semn al făgăduelii lor ne dădură, pentru a ne conduce, un al cincilea tovarăș, un câine sălbatic... Și în trei luni am văzut doi munți de aur, doi munți de cuarț și de aur, în care era deajuns să scurmi pământul pentru a găsi pepite mari cât oul. Făcurăm o groapă. Unul din noi coborî în fundul ei și unul rămase afară: ceilalți doi spălăm pământul...

— Mi-ai spus că Simeon e mort, îl întrerupsei, pentru că de îndată ce Herman vorbea de aur, părea că-l cuprinde delirul.

— Am început să ne urim, la cel dintâi munte al aurului, reluă Herman, ca și cum nu m'ar fi auzit. Frigurile pusese stăpânire pe noi. Fiecare vroia să lucreze pentru dânsul. Manuel credea că Simeon și Wilson ne furau. Am stat acolo 8 zile și apoi plecarăm după ce descoperisem mina. Nu mai mergea...

„Intr'o zi pirogele noastre cu mâncare și munițiuni se răsturnară în apă fără să putem salva altceva decât medicamentele, o centură de cartușe și două puști. Trebui să menajăm munițiunile pentru vânat și să fim cât mai economi cu bucățile de porc sălbatic, pe cari le transportam în spinare. Și trebuia să mergem, să mergem, mereu, pentru că se apropia timpul de întoarcere. Cam atunci a murit Simeon.

Vedere asupra fluviului Orenoc.

„Descoperiserăm cabana părăsită a unui sălbatec în pădurea necunoscută. Acolo era întins un hamac și găsirăm un schelet de indian mort în el. Simion se culcă în locul scheletului. Frigurile slăbeau. Urla. Era cu neputință să-l atingi fără să țipe. Trebuia să-l ducem, sub amenințarea de a muri și noi, pentru că trebuia să ne aflăm neapărat în ziua fixată la întâlnirea pe care o dăduserăm sălbaticilor. El refuză. Lăsați-mă să mor aici, răspunse el furios. Li lăsarăm ceva de mâncare și plecarăm. Unul mai mult, unul mai puțin... Eram ca fiarele! Mi-era frică de privirea lui...

„Wilson, englezul din Dominique, dispăru ceva mai târziu, în momentul când ne apropiarăm de al doilea munte de aur. Acolo smulserăm chiar dela început un kgr. și jumătate de aur, dar Manuel îl acuză pe Wilson că a furat o pepită și că o ascunsese în centură. Era adevărat. Se luară la bătaie. L-am liniștit. Dar pentru că ura dintre noi să înceteze trebuia ca unul din cei doi să moară... Și a doua zi, cum era rândul lor să plece la vânat, porniră împreună. Auzii un foc de armă. Manuel se întoarse singur. Nu adusesse vânat și Wilson nu se mai întoarse...”

Manuel era palid și privirea i se încruntase. „Cred că nu l-ai ucis”, îi spusei. El ridică din umeri și se făcu că-l caută pe Wilson. „Trebuie să se fi răătăcit, marmăi el”. Se uita atât de fioros spre centura mea plină cu aur încât îmi încărcai pușca. Timp de trei zile străbătui pădurea, strigându-l pe Wilson. A treia zi a trebuit să plecăm. Făcurăm planul terenului aurifer și coborîrăm spre râu. Alimentele ne lipseau cu desăvârșire. Cu un foc de pușcă, Manuel ucise câinele ca să-l mănânce. Mă gândii în clipa aceea că ucisese pe ultimul meu prieten. Ne deprinserăm totuși unul cu celălalt și am pornit la drum. Pe drum spălarăm nisipul căderilor de apă, pentru a căuta diamante. Zilele treceau. Și în sfârșit ajunserăm la locul de întâlnire, unde indienii veniră a doua zi și ne îndreptară spre Ciudad Bolivar. De cinci luni numeroase expediții pleaseră în

căutarea noastră și chiar și indienii pierduseră nădejdea să ne regăsească. Pe Manuel l'am lăsat la Ciudad. Avea friguri. A fugit ca un hoț, pentru că îi era teamă că voi vorbi. Cred chiar că el a lansat povestea că eu știam mai mult decât dânsul despre dispariția misterioasă a lui Wilson...”

Povestea tragică a lui Herman se sfârșise. Il cuprindea din nou delirul. „Acum ca să știu unde este mina mă voi întoarce iar în Paraguay. Și voi fi singur și aurul tot va fi al meu”. L-am lăsat pe Herman delirului și visurilor sale nebunești, mângâiat de frumoasa indiană Milda, care va putea poate să-l recheme la realitate.

Incăltăminte D-MOCIORNITA
TRAINICA-HIGIENICA EFTINA
ESTE CERUTA IN TOATA TARA
*Toată încăltăminte are talpa
tabăcită după sistemul lent.*

Feriti-vă de imitațiuni

Incăltăminte noastră poartă marca fabricii imprimată pe talpă.

NU PĂTEAZĂ NU ARDE PICIORUL

De vânzare numai în depozitele proprii din
BUCUREȘTI: STRADA CAROL 29, CALEA GRIVIȚEI 128
ȘI ȘOSEAUA MIHAI BRAVU 12 (OBOR)
PROVINȚE: CLUJ, BRAȘOV, CRAIOVA, GALAȚI, PLOEȘTI, ROMAN, TECUCI, BUZĂU, CONSTANȚA, CAMPULUNG, TARGOVIȘTE, TURTUCAIA, BISTRIȚA (NĂSAUD), BRAILA, SLATINA, PITEȘTI, CARACAL, ROȘIORII DE VEDE

EXAKTA

CELE DOUĂ APARATE PERFECTE, CU REFL. Paralaxă suprimată. Dubla expunere exclusă. Obturator cu perdea, dela 1/1000 — 12 secunde. Obiective interchangeabile (luminositatea până la 1:1,9). Teleobiective și grandunghiular. Autodeclanșator. STANDARD-EXAKTA pentru rollfilme convenabile, de format 4x6,5. KINE-EXAKTA 24x36 mm. pentru filmul de cinema economic (36 fotografii dintr'o încălătură).

Shagee
KAMERAWERK
STEENBERGEN & CO
DRESDEN
Striesen 25

Cereți prospecte gratuite la
Reprezentanța pentru România:
„VENDITOR”, BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI 39.
DE VANZARE IN MAGAZINELE DE SPECIALITATE.

PRĂBUȘIREA UNUI IMPERIU

Fațada palatului
lui Schönbrunn
din Viena.

A PROAPE de necrezut: nu e decât un secol și jumătate de când strălucea în Europa ca suverană energică și curagioasă, marea *Maria Terezia de Austria*, împărăteasă a Germaniei, regină a Ungariei și Boemiei. Ea ținea în frâu pe regele Prusiei, având în același timp pe fiica ei, Maria Antoineta, regină pe tronul Franței.

Nu s'a împlinit încă nici un sfert de veac, decând pe tronul Austro-Ungariei domnia falnicul împărat Franz Josef, stăpânitor peste o populație de zece ori atât de mare ca a României de pe atunci.

Suveranul Austriei, care se încumeta să se amestece până și în America, trimițând pe frate-său ca împărat în Mexic, a murit la timp ca să nu vadă prăbușirea puternicului imperiu, după ce apucase în cursul vieții sale, atâtea mari nenorociri și trecuse prin sguuitoare drame, în care eroii principali au fost rudele sale cele mai apropiate: împușcarea fratelui său, împăratul Maximilian, de către revoluționarii mexicani; drama dela Mayerling, nelămurită nici până azi, cu care prilej a fost găsit într'un castel din pădure, fiul său, arhiducele Rudolf, moștenitorul tronului, cu capul sfărâmat; apoi înnebunirea regelui Ludovic al Bavariei; asasinarea împărătesei Elisabeta, soția sa; asasinarea la Sarajevo, capitala Bosniei, a celui de al doilea moștenitor al tronului, arhiducele Franz Ferdinand...

A fost într'adevăr ca o fatalitate, ca un blestem, care a urmărit casa de Austria de la moartea pe eșafod, în 1793, a Mariei Antoineta și până astăzi când ultimul vlăstar, frumosul prinț Otto de Habsburg, rămâne fără de țară, înainte de a-și fi putut îndeplini visul, de a urca treptele tronului strămoșilor săi. Prusia, îngenuchiată odinioară de Maria Terezia, vine acum să înghită micuța Austrie, atât cât a mai rămas din puternica împărăție de odinioară, din inima Continentului.

Cu prilejul acestui eveniment, care modifică harta Europei, vom recapitula, după mărturii de ale contemporanilor, unele clipe din viața particulară a ultimii perechi imperiale, Franz Josef și soția sa, împărăteasa Elisabeta, cari au încheiat, în chip furtunos, epoca de strălucire a marelui imperiu, azi apus pentru totdeauna.

Vom insista în special, asupra vieții împărătesei, care a avut un mare entuziasm, mai ales pentru muzică și poezie. Bardul ei favorit a fost Heinrich Heine, pe care nemții repudiindu-l, ea i-a ridicat un monument în insula Corfu, alături de o altă statuie, a lui Byron.

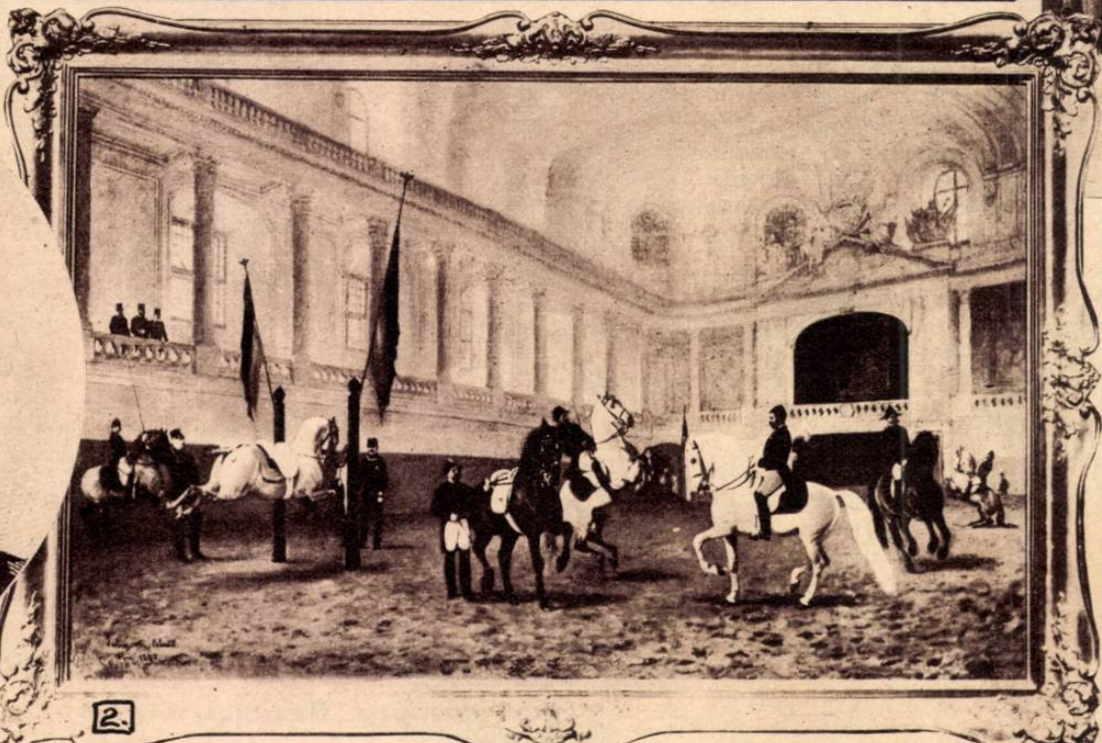
A trăit mai mult departe de curtea austriacă, fiind bună prietenă a regelui Ludovic al Bavariei, acela care a sprijinit pe Wagner și a construit faimoasele castele, capod'opere de arhitectură, vizitate acum de turiștii din întreaga lume. Suveranul himeric, pe care istoria era să-l denumească; „Regele care a fost nebun”.

SISI COPILĂ

Sisi, cum o numeau pe Elisabeta părinții, frații și surorile ei, au avut o copilărie stranie. Era singurul copil dintre cei opt legitimi ai ducelui Maximilian Josif, prinț al casei regale de Bavaria, spre care acesta se simțea atras.

Li era mai dragă chiar decât toți lăstarii săi neligitiți, răspândiți prin meleagurile Bavariei, dintre cari fiecare era un trofeu smuls frumuseții unei domnișoare rustice ce ocupase un loc cald în inima atât de încăpătoare a Ducelui.

DUPĂ ATÂTEA MARI IMPĂRĂȚII ALE LUMII VECHI, CARI AU DISPĂRUT ÎN BEZNA TRECUTULUI, A VENIT ȘI RÂNDUL AUSTRIEI SĂ FIE ȘTEARSĂ PENTRU TOTDEAUNA DE PE HARTA EUROPEI. — TRAGEDIA FAMILIEI DE HABSURG. — ROMANUL IMPĂRĂTESEI ELISABETA ȘI AL IMPĂRATULUI FRANZ JOSEF.

Veselusul Duce sau descălecat iubită în viză să se joace distra chiar Sisi, de o asculte. Ducele era nu se deosebită cu veridicalitate încălțat cu Sisi moștenis soția, ducel ducele de N — Așa se o ființă fără Aceste cert reproșuri int

1. Regele Maximilian al Bavariei, bunicul împărătesei Elisabeta a Austriei.

2. Tânăra împărăteasă era o pasionată călăreață. Tabloul înfățișează interiorul maneului dela Hofburg din Viena.

3. Palatul imperial din Viena, reședința celei mai puternice familii de împărați din istorie.

4. Vedere din Viena de altădată (Praterstern la 1910)

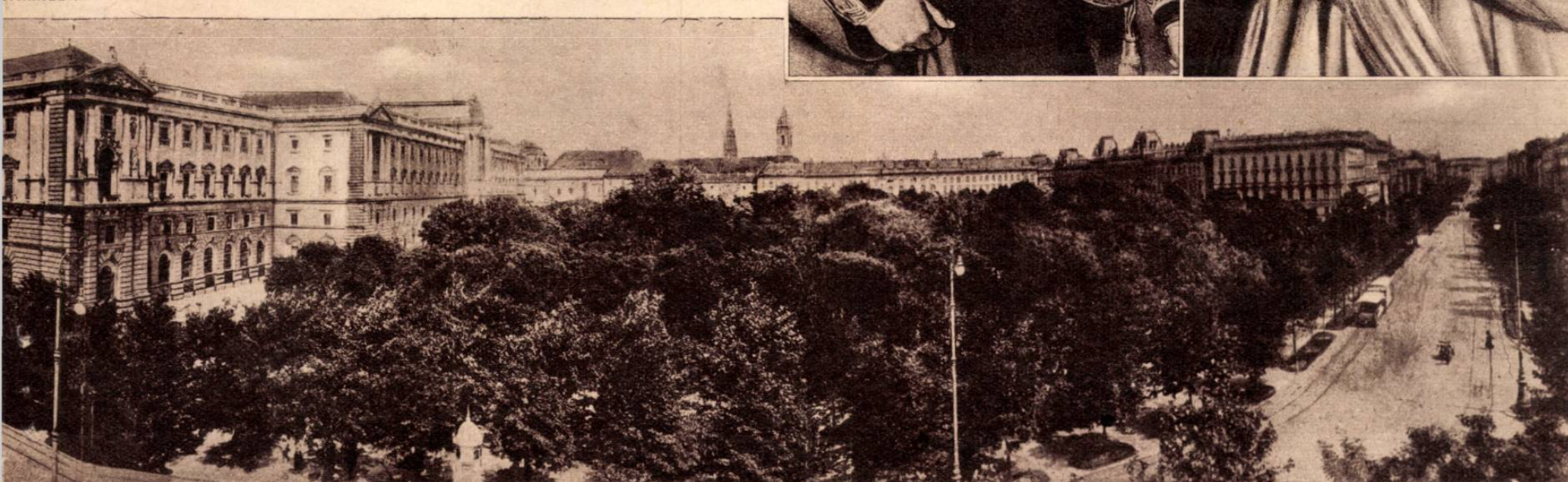
...era mereu întovărășit de nelipsita lui Sisi. Mai adesea călări, sosiau pela bălciuri
au, pe neașteptate, în pragul caselor modeste de țară. El nu se sfia să-și ducă fiica
tă pe la odraslele naturale. Cu frații ei bastarzi, copilița de neam regesc pornea
prin bățătura curții, pe când ducele cânta din gitară în fața gospodinei și uneori
pe numeroșii vecini. Pentru cei de față, el era cel mai de seamă ghitarist al lumii.
ucernicie arzătoare față de tatăl ei, era deasemeni încântată să-l privească și să-

roinic, frumos, chipeș, cu părul și ochii negri ai familiei de Wittelsbach. Vestmintele
dău, deobicei, de acele ale țaranilor dela munte. Ii venea bine cu vesta împodo-
e, în chiloții lui de piele de căprioară, cu ciorapi de lână de un verde deschis,
ocanci.

e dela tatăl ei dragostea pătimea pentru natură și obiceiurile simple. În schimb
a Ludovica, fiica regelui Maximilian Iosif I al Bavariei, era în ceartă veșnică cu
fax.

este o prințesă? Dacă o cobori la nivelul d-tale, nu va fi niciodată altceva decât
căpătâi. Of! Vai, cu cine m'am măritat!

ri degenerau adesea în bățai, în toată regula, urmate de tăceri posomorite sau
terminabile:

— Ce-mi pasă mie de toate fleacurile d-tale? exclama, ducele de Max plictisit. —
Regii nu înseamnă nimic în existența mea. Eu sunt un artist! Un creator! Poemele
și cărțile mele vor fi citite și mă vor face să trăiesc mereu în sufletele oamenilor,
chiar după ce toți regii voștri vor fi coboriți în mormânt și uitați de mult".
Mica Sisi asista de multe ori la aceste scene și era totdeauna de partea tatălui ei,
spre deosebire de ceilalți șapte copii legitimi, cari țineau cu mama.

CORSETUL

Era în luna August 1853.

Sisi devenise o fată tânără de șaisprezece ani, minunat de bine dezvoltată. Frumusețea
ei, cu ochii negri, era strania frumusețe feminină a Wittesbachilor.
Ținuta regească a capului, vocea dulce cu timbru grav, darul limbilor, toate acestea

**Împăratul Franz Josef la
vârsta de 23 de ani.**

**Împărăteasa Elisabeta în
ziua nunții, în vârstă de 16 ani.**

erau pentru guvernantele ei pricini de statornică mândrie. Nepriceperea ei în mate-
matici, disprețul pentru știința buchisită din carte, apucăturile ștregărești, uneori
chiar deșănțate, dragostea de natură, de muzică și poezie, făceau mândria tatălui.
— Tată — întreabă ea într-o zi — mama-mi spune că atunci când voi intra în socie-
tatea înaltă, va trebui să port corset. E deci nevoie să încerc să-l port... Eu însă nu
pot să-l sufăr... Am oroare de dânsul..."

— Fleacuri! Toate astea nu sunt decât numai prostii. Corsetele sunt nimerite pentru
cea mai mare parte a domnișoarelor „din lumea bună". Dar tu nu vei fi silită nicio-
dată să te strângi în corset, ca o sardea, nici trupește, nici sufletește!"

Peste o săptămână, Ludovica se ducea să facă o vizită surorii sale Sofia din Viena,
destoinica, energica și inteligenta mamă a tânărului împărat Franz Iosef, pe care
credea că trebuie să-l călăuzească la fiecare pas.

LA CURTEA VIENEZĂ

La vârsta de 23 de ani, după cinci ani de domnie, se punea acum problema alegerii
unei soții împărătești. Sofia își puse ochii pe Elena, cea mai mare fiică a surorii sale
Ludovica. Elena era într-adevăr cea mai ascultătoare, cea mai drăguță și cea mai
evlavioasă dintre prințesele de măritat, de pe acea vreme.

Acesta era motivul pentru care-și poftise sora la Viena. Ludovica fu încântată de
propunere. Surorile se înțeleseseră cu privire la întâlnirea viitorilor soți, care trebuia
să aibă loc la Ischl.

Se hotărîse ca Sisi să rămâne acasă, la Passenhofen. Dar ducele Max a declarat hotărît, că nu vine nici el la Ischl, dacă micuța și scumpa lui Sisi va fi exclusă dela această călătorie. În schimb, promitea că se va purta bine, cu demnitate princiară, contribuind din toate puterile la desăvârșirea „regescului tîrg matrimonial”. Merse până la a fîgădui că se va îmbrăca cum se cuvine și că — minunea minunilor! — va lăsa ghitara la Passenhofen.

SOCOTEALA DE ACASĂ

Totuși socoteala de acasă nu se potrivește totdeauna cu cea din tîrg.

Cînd tînarul împărat zări amîndouă surorile la Ischl, însoțite de părinți, aruncă Elenei o privire semnificativă. Apoi se scuză și liniștit o întrebă pe Sisi, dacă vrea să facă cu dînsul o plimbare prin parc.

Părinții rămaseră uluiți, privindu-se unii pe ceilalți. Sofia era nedumerită, Ludovica furioasă, iar Elena umilită.

Singurul, care zâmbea ironic, sub mustață, era ducele de Max. Împăratul fu subjugat în câteva clipe și fără de veste. În dosul unui boschet, în lîntui cu brațul talia subțire a tinerei fete. Sisi se desfăcu repede și se pierdu prin pădure, ca o căprioară speriată. Surprins, împăratul alergă după dînsa. Sisi, sprintenă, i-o luă înainte cu ușurință.

Totuși o ajunse în cele din urmă și, în vîltoarea veseliei, o sărută ușor pe obrazul ei satinat, pe frunte și pe mătasea închisă a părului ei drag. A doua zi dimineață, apărea în organul oficios al guvernului, Wiener Zeitung, din 18 August 1854, următoarea știre:

„Majestatea sa apostolică și regală, împăratul Franz Josef I-iul — cu consimțământul Majestății Sale Regele Maximilian al Bavariei — s'a logodit, la Ischl, cu prințesa Elisabeta-Amelia-Eugenia, ducesă de Bavaria, fiica Altețelor Lor, ducele Maximilian Josif și Ducesa Ludovica, prințesă a Casei Regale de Bavaria. Fie cu binecuvîntarea A tot puternicului... și așa mai departe.

Sisi nu știa pe acea vreme că tînarul suveran, viitorul ei soț, semnase două mii de condamnări la moarte, înainte de a împlini douăzeci și patru de ani, în timp de cinci ani de domnie.

Ducele de Max nu era deloc încântat de această întorsătură a lucrurilor. Fără a da prea multe explicații, îi spuse fiicei lui să caute să-l uite pe tînarul împărat. Poate se mai putea strica logodna... Dar i se păru că vede planînd, deasupra Sisiei, umbra fatală a Șoimului Habsburgilor. Comunicația spirituală dintre tată și fiică părea de astă dată ruptă.

NUNTĂ ÎMPĂRĂTEASCĂ

Alaiul și măreția serbărilor de nuntă a fost cîntate în versuri și proză. Jurnalele Europei descriau evenimentul în coloane întregi. Munți de documente umpleau arhivele cu amănuntele ceremoniei nuptiale. Trăsura de gală era trasă de opt cai arabi, albi ca laptele. Pe capetele lor se clătinau penajurile albe ale Austriei. Hamurile și hățurile erau paetate cu aur. Coamele erau împletite cu panglici roșii și cu fire de beteală. De amîndouă părțile trăsorii de gală, păseau mîndri niște lachei în livrele scînteietoare. Între roțile dinapoi ale landoului, era agățat vulturul de aur al Habsburgilor, ținînd în ghiarele lui globul și sceptrul imperial. Spițele roților erau de aur masiv, iar ușile landoului erau pictate de Rubens.

Trei mii de lumînării au luminat altarele catedralei Augustinilor, unde s'a oficiat ceremonia nuptială.

Sprijinită de brațul lui Franz Josef, Elisabeta părea fericită.

Totuși, a doua zi, toată lumea a aflat că împărăteasa încuiase cu cheia apartamentele sale și că tînarul soț a trebuit să se resemneze. El dormise singur în patul lui în noaptea nunții.

Această purtare neașteptată a Sisiei, îi afăță și mai mult dragostea. El se folosi de toate mijloacele spre a o putea câștiga pe tînăra lui

soție: bijuterii, daruri bogate, scrisori înflăcărâte de amor.... Dar toate acestea nu-i serviau la nimic.

În cele din urmă, începu să se arate milos cu supușii săi. Cinci sute de persoane, acuzate de „înalță trădare” (ceea ce însemna în majoritatea cazurilor, oarecare reflecție, sau fapte banale, socotite ca primejdioase siguranței statului) fură puse în libertate. Fu suspendată și starea de asediu în diferite provincii: Galiția, Ungaria... Mai multe femei, condamnate la moarte, fură grațiate.

Autocratul absolut devenise un mieluşel. Elisabeta inaugura ceea ce Sofia numea „desfrăul milei”.

PRIMUL PRÂNZ DE GALĂ

Cu prilejul celui dintăiu prînz de gală, dela Hofburg, Elisabeta înștiință pe toată lumea, că avea de gînd să-și păstreze personalitatea.

— Să-mi aduci un pahar de bere! — porunci ea lacheului.

— Mii de scuze, Maestate, mă tem că n'am auzit bine... — răspunse acesta.

Prințul de Schwartzenberg tuși politicos. Nădăduind s'o îndrepte pe Majestatea Sa, spre a o îndruma pe calea bunei cuviinți, ridică discret potirul său cu vin:

— Beau în sănătatea Maestății Voastre!

Elisabeta ridică și ea paharul, dar nu se atinse de conținut. Cînd i se aduse însă berea, se grăbi s'o golească cu nesaț. Apoi spre oroarea și consternarea generală, își scoase mînușile albe și le flutură în aer, întinzându-i-le lacheului:

— Aș dori niște cîrnăciori cu hrean!

Sofia rămase încremenită în fața acestei purtări necuviincioase. O persoană de spirit șopti vecinului, drept comentariu:

— Perla din Passenhofen!

Tînăra împărăteasă se adresa celor din apropierea ei, cu un zîmbet fermecător.

— Cred că n'am nevoie să mă rușinez de mîinile mele. Se vede că moda aceasta, de a mânca cu mînuși la masă, a fost scornită de vreo împărăteasă, care suferea de o boală de piele. Ultima modă, la curtea noastră, va fi: fără mînuși!

INTRIGI DE FAMILIE ȘI INTRIGI POLITICE.

Între Sofia, mama împăratului, dornică de a domina la Curte, și tînăra împărăteasă, se declarase un războiu surd și înverșunat, care avea să dureze toată viața. Conflictul s'a înăspriț și mai mult prin faptul că primii copii născuți au fost fete. Întîrzia să sosească moștenitorul tronului, iar soacra nu se sfîia să facă fel de fel de reproșuri brutale nurorei sale, fără să ție seamă, că de fapt împărăteasa era încă o copilă.

Într-o noapte, tînăra Suverană, căreia i se povestiseră lucruri inutile, a început să scoată strigăte înspăimîntate și apoi căzu leșinată. Văzuse stafia lugubră, faimoasa „Damă albă”, despre care legenda spune că apare în fața membrilor familiei de Habsburg, atunci cînd sunt pîndiți de o mare nenorocire. Curtenii începură să șoptească vești lugubre: Elisabeta ar fi pe jumătate nebună!

În vremea asta, împăratul pune la cale cu ministrul său Bach, cu bătrînul Meternich și cu ceilalți iluștri bărbați ai timpului, planuri grandioase. Visau o Austrie mare, care să se întindă până la țărmurile Mării Negre. Moldova și Muntenia erau să fie pur și simplu încorporate, fiind prefăcute în niște „provincii model”.

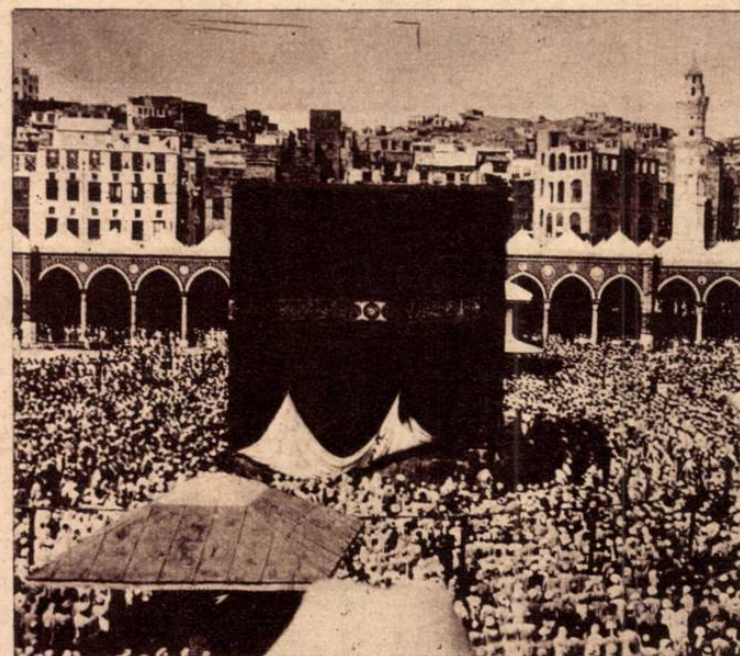
Gospodarii de ispravă, destoinici și cu frica lui Dumnezeu, adevărații țărani români, erau să devie supușii lui credincioși — credea împăratul — fără să murmure și fiind bucuroși că au ajuns să facă parte dintr-o împărăție mare.

În numărul viitor vom continua povestea tragediei habsburgice, spicuită din documentele timpului.

ALEX. F. MIHAIL

Citiți
„MAGAZINUL”
Publicația lumii selecte

PELERINAJ LA MECCA

În fiecare an mii de mahomedani fac pelerinajul la Mecca, în orașul sfânt. Necredincioșilor le este interzis să intre în cetate, iar luarea de fotografii este strict oprită. Corespondentul nostru a izbutit totuși să obțină o fotografie exclusivă a pietrei sfinte negre „Kaaba”, în timpul rugăciunii credincioșilor pelerini.

O MESERIE PREA PUȚIN FEMENINĂ

Miss Juan Nielsen, una dintre puținele femei care și-a ales ca meserie sudura electrică a metalelor, a fost desemnată de către asociația metalurgică americană ca să deschidă congresul din Los Angeles. În fotografia noastră Miss Juan Nielsen demonstrează un procedeu de sudură electrică, ea apărându-se printr-un costum de asbest.

CURSELE DE CAI ȘI LOTERIA PENTRU SPITALELE IRLANDEZE

În anul acesta marile sweepstake național (curse de cai și loterie) din Irlanda s'a desfășurat cu mult fast, fiind organizate în folosul spitalelor. La Dublin au fost convoiuri pe străzi pentru publicitate. În fotografia noastră, o hartă uriașă a Eirei (Irlandei) decorează fațada primăriei din Dublin. Capete de fete tinere apar în această hartă, însemnând principalele orașe.

INDIENI SIOXI PRETIND DESPĂGUBIRI DELA STATUL AMERICAN

În anul 1890, într-o luptă între trupele americane și indienii Sioxi, lângă râul „Genunchiul rănit” au fost omorâți 147 de indieni rămânând numai 46 în viață. Doi dintre puținii supraviețuitori au venit acum la Washington spre a cere secretarului de stat în chestiunile indiene, despăgubiri pentru rănilor capătate atunci.

Fotografia noastră, dela stânga spre dreapta, James Pipe On Head (pipa pe cap); John Collier, secretarul pentru problemele indiene și Dawey Beard, în vârstă de 76 de ani, căpetenia Siox, discutând la Washington.

← O mamă își sacrifică ochii pentru copilul ei orb

Spre a reda lumina ochilor copilului său Roger, în vârstă de doi ani, care în urma unei pneumonii și al unui pojar și-a pierdut un ochi și e în pericol să-l piardă și pe al doilea, d-na Lavery din North Wales, U.S.A. a declarat doctorului că e gata să-și sacrifice, dacă e nevoie, amândoi ochi. Doctorul Ramon Castroviejo, cunoscutul oculist din New-York va face această operație de transplantare, zilele acestea. Fotografia noastră, înfățișează pe copilul Roger Lavery care va primi un ochi al mamei sale.

SPIONI ARESTAȚI ÎN STATELE UNITE

Siguranța americană a făcut mai multe arestări în legătură cu furtul unor importante secrete militare. În fotografia noastră, Günther Gustav Rumrich, un fost plutonier dezertor din armata americană și Johanna Hoffman din Dresda, coafeză pe vaporul „Europa”, care au fost arestați sub bănuială de spionaj.

UN UCIGAȘ RITUAL INDIAN A FOST ARESTAT ÎN FLORIDA ȘI APOI ELIBERAT

John Osciola, un indian în vârstă de 78 de ani din neamul Seminorilor, care ocupau înainte întreaga Florida, a fost arestat de poliție, pentru că a ucis pe indianul John Billy, în vârstă de 30 de ani. La anchetă s'a dovedit că motivul crimei a fost că Billy a călcat în picioare pe fiica gravidă a lui Osciola. Aceasta se pedepsește după prescripțiile vrăjitorilor indieni cu moartea. Din această pricină, Osciola a fost eliberat, după declarație. În fotografia noastră, bătrânul John Osciola este adus de către fiul său și un polițist, la cercetare.

Carole Lombard

SVĂPĂIATA DIN CINELANDIA

IN viața lor zilnică, atât de felurită de a celorlalți muritori, toți artiștii din Hollywood — mai mult sau mai puțin — au anumite aspecte curioase, neobișnuite, extraordinare. Totuși, când e vorba despre *Carole Lombard*, reclama cinematografică se dovedește neputincioasă spre a oferi publicului amănunte serioase asupra existenței acestei artiste, cu alte cuvinte, nu reușește s'o înfățișeze ca pe o ființă așezată și chibzuită. Tot atât de anevoioasă este și sarcina de-a învălui în tăcere unele zburdălnicii ale divei și directorii de presă ai marilor întreprinderi cinematografice încheie cu această scuză:

— E puțin cam extravagantă... Cu toate acestea, împrejurările mi-au dat ocazia de a găsi o persoană care a consimțit să-mi vorbească despre Carole Lombard. Convorbirea noastră s'a desfășurat într'un sanatoriu, situat la vreo 20 de kilometri departe de Los Angeles unde interlocutorul se retrăsese spre a-și îngriji sănătatea cam subrezită. Părea un bătrân; deși nu mai târziu decât cu șase luni înainte îl cunoscusem plin de energie și căruia nu i-aș fi dat mai mult de treizeci de ani. Ce se întâmplase în acele șase luni? Realizase un film cu Carole Lombard ca protagonistă. Un tremur ușor îl înfiora la amintirea acelor zile.

După cât mi-a spus, domnișoara Lombard luase straniul obicei, sau mai bine zis mania ca, sosind dimineața în studio să-și frece nasul de acelea ale tuturor camarazilor și camaradelor, adică practicând salutul indian în locul celui obișnuit, pe care — de bună seamă — îl socotia demodat. „Frecăturile” acestea s'au prelungit vreme de câteva luni și cine le ocolea sau refuza să se supună își atrăgea fulgerele năbădăioasei artiste. Imaginația ei în iscodirea far-selor e neîntrecută. Camarazii de lucru au pierdut de mult speranța de-a se mai putea așeza fără să găsească pe scaun două-trei ținte, o sârmă electrică legată de curent sau o țigare aprinsă; dacă se deschidea o ușă, apoi se știa că trebuie neapărat să cadă ceva în capul persoanei care voia să intre; din orice parte se pomenea răcorit, pe negândite, cu o găleată cu apă, iar prin sertarele cabinelor mișunau șerpi, șopârle și gângăniîi disgustătoare. Într'o zi, se rătăci manuscrisul directorului de scenă și numai cu mare greutate a fost găsit după... trei ore de cercetări; iar într'o altă împrejurare, unul din ajutorii directorului și un fotograf dispărură în chip misterios: Carole îi încuiase cu cheia într'o magazie de decoruri, foarte depărtată de locul unde se turna.

Pe semne — își dă cu părerea interlocutorul meu — aceste ciudățenii ale temperamentului ei se datoresc faptului că niciodată, în viață, n'a întâlnit greutăți reale și peste puțină de învins: se poate spune fără greșală că pentru ea totul a picat din cer. S'a pomenit din copilărie la Los Angeles. Când avea 14 ani, frumusețea ei ajunsese proverbială și *Cecil B. de Mille* întâlnind-o odată, se opri în loc s'o privească și-i spuse că atunci când va fi „mare” să vie să-l vadă. Însă mama Carolei nu era de aceeași părere: familia lor era foarte bine văzută în oraș și visa pentru fată o căsătorie strălucită. Mărindu-se, cu anii, Carole deveni și mai frumoasă și Los Angeles e prea aproape de Hollywood pentru ca ea să poată trece neluată în seamă. Într'o zi, i se oferă un rol pe care-l primi. Dar în curând se simți plictisită de-a tot face pe spectatoarea la luptele dintre cow-boy-ul cavaler și cow-boy-ul ticălos, sau să apară, umilă și nefăcând nimic, alături de protagonist: tinerețea ei cerea mișcare, acțiune. Hotărî astfel să intre în trupa faimosului realizator de filme comice, *Mac Bennett*, din mâinile căruia ieșiseră atâtea stele, ca *Gloria Swanson*, *Bebe Daniels*, *Marie Prevost*. Totuși, Carole nu străluci multă vreme în trupa aceea și un tânăr actor, *William Powell*, îi obținut un contract cu Pathé.

În chipul acesta artista porni pe drumul adevărat, drumul cel mai bun, și din ziua aceea viața ei a fost o neîntreruptă mișcare: juca foot-ball, tennis, călărea ca un bărbat, se făcea remarcată în partidele de golf. Nu cunoștea frica, iar nervii păreau pentru ea ceva necunoscut. Niciodată nu conducea automobilul decât cu 120 km. pe oră, iar agenții de circulație închideau ochii oridecâteori o vedeau trecând. Dar toate acestea nu se puteau sfârși decât în rău și, odată,

ciocnindu-se cu un alt automobil, mașina ei se rostogoli de câteva ori și numai printr'o minune nu și-a găsit moartea în acel spăimântător accident.

Directorii întreprinderii „Pathé” s'au dus s'o viziteze în clinica unde fusese internată și se grăbiră să-i anuleze contractul: angajară o tânără superbă în frumusețea ei, iar nicidecum masa de carne sângerândă în care o vedeau preschimbată. Lunile următoare au fost pentru Carole Lombard pline de nesiguranță și desnădejde: până într'o zi când, convinsă că n'ar mai fi putut rămâne mai

desfigurată decât era, hotărî să recurgă la arta experților în chirurgie plastică.

La câteva luni mai târziu, scoțându-i-se bandajele, Carole apără mai frumoasă decât înainte, atrăgătoare cum o vedem astăzi pe ecran. Chipul ei se subțiasse căpătând o finețe încântătoare, devenise mai expresiv, mai delicat: rămăsese neștirbită numai ironia săgetătoare a ochilor ei albaștri.

Începu de-atunci să lucreze în compania lui *John Barrymore* care o considera cea mai bună artistă din Hollywood. Mai târziu, s'a căsătorit cu *William Powell*, iar în urmă a divorțat.

Carole Lombard la vârsta de 5 ani.

Două elegante atitudini ale Carolei Lombard.

